GEORGE SOVU

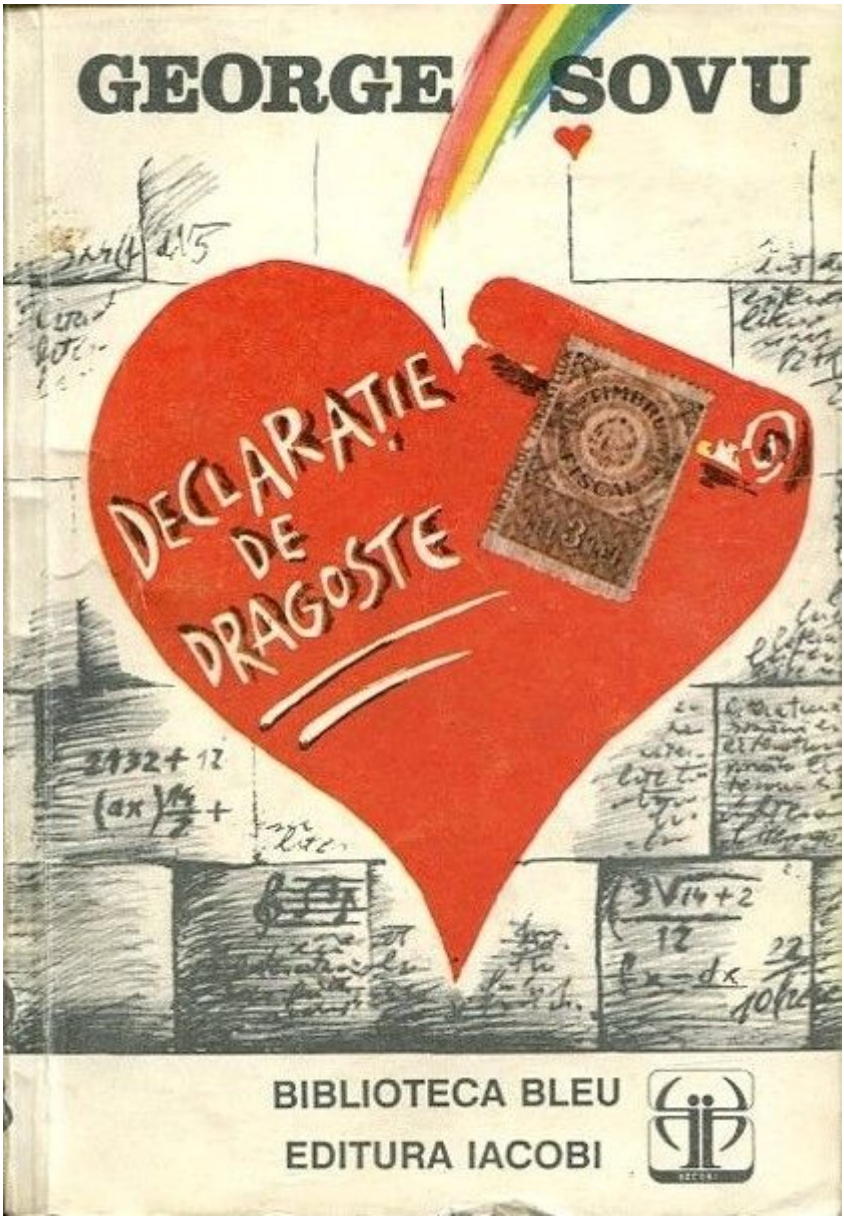

BIBLIOTECA BLEU

EDITURA IACOBI

GEORGE ŞOVU

Seria Liceenii #2

Declaraţie de dragoste

— Roman —

Colecţia BIBLIOTECA BLEU

EDITURA IACOBI

Partea întâi

1

Fata avea degete subțiri şi nervoase, şi ochii verzi, şi părul de aramă moale, şi buzele fierbinți...

Intrase pe uşă cu câteva minute înainte de începerea orei a doua. Era în toamnă, în toamna trecută, în prima zi de şcoală.

— Aici e clasa a XII-a B? a întrebat cu energie în glas, dar şi cu o oarecare mirare. Am întârziat, am avut o treabă urgentă, de aceea...

Alexandru, care se nimerise să fie chiar lângă uşă – nu-şi mai aducea bine aminte de ce anume... poate voia să iasă pe coridor, poate... –, a făcut ochii mari şi...

— Ce te uiți aşa, n-ai mai văzut? s-a trezit apostrofat, înainte de a apuca să răspundă ceva. Sunt noua voastră colegă, Ioana Popa – a adăugat fata, întinzându-i mâna.

Alexandru i-a primit în palma lui degetele subțiri şi nervoase şi a rămas cu luminile sale albastre aninate de

minunile acelea verzi, peste care s-au legănat blând umbre de aramă moale.

— Bârsan, Alexandru Bârsan! Îmi pare rău... adică îmi pare bine – a început să se bâlbâie, în timp ce îi ținea mai departe în palmă degetele subțiri ce se liniştiseră parcă, încercând acum să se strecoare spre a scăpa din strânsoarea plăcută şi caldă.

S-au trezit amândoi râzând... Băiatul îi privea în clipele acelea buzele aprinse şi, închizând ochii, în fracțiuni de secundă, sărută – în închipuire, desigur – parfumata şi fierbintea lor atingere.

Iartă-mă... am vrut să spun că aici e a XII-a A... de aceea îmi pare rău. Sunt mai norocoşi colegii noştri de-alături, cei de la B...

Ioana zâmbi, închizând şi ea, într-o clipă, în ființa sa, ca pe o mângâiere, imaginea tânărului înalt, cu trup de atlet, cu părul blond şi chip frumos, bărbătesc, ce-i stătea încă în față, acoperindu-i în întregime aproape perspectiva sălii de clasă.

— Îmi pare bine, totuşi, că...

— Şi mie! Salut! spuse fata, dispărând pe coridor, în timp ce colegii lui Alexandru – Andrei şi Eugen – se apropiaseră de el.

— Cine era, domnule, mimoza? întrebă Eugen, curios, deschizând uşa. Ioana însă tocmai intra în clasa de-alături.

— *Sfinxule*, pari fulgerat! îl ironizează Andrei.

— Hai, hai, fără, că nu se prinde! îl repede Alexandru.

— Băiatu', nu mi-ai răspuns! i se adresează, din nou, Eugen. În uşă apăruse însă profesoara de matematică, Isoscel, cum era poreclită de elevi. Se repeziră care-ncotro, spre băncile lor...

*

Fata avea degetele subțiri, şi ochii verzi, şi părul de aramă moale, şi buzele fierbinți...

Acum e sâmbătă, o sâmbătă de la începutul lunii mai. Peste o oră va trebui să fie la noua dezbatere din cadrul *Cercului de filozofie*, pe care-l conduce Socrate, profesorul lor diriginte, supranumit astfel, cu dragoste, hăt demult, de prima generație de elevi, iar de-atunci tot aşa i s-a spus, încât cei de astăzi aproape că-i uitaseră adevăratul nume, Gavrilescu, Mihai Gavrilescu.

Alexandru închide caietul în care rezolvase, în după-amiaza aceea, tot felul de exerciții de matematică. Îl pune deoparte şi, ridicându-se de la masa de lucru, se apropie de biblioteca din camera sa. Privirea i se opreşte pe una dintre cele câteva fotografii ce se odihnesc pe un raft. Imaginea

parcă prinde viață. Andrei – colegul şi prietenul său – dezbrăcat până la brâu, se spală sub jetul răcoros al unei pompe, în timp ce Alexandru, din spate, îi răstoarnă în cap o găleată cu apă... Zâmbeşte acelei amintiri. Au fost zile frumoase, grele, dar frumoase. Au muncit, nu glumă. S-au simțit însă bine pe şantierul acela de construcții, de lângă „Marea cea Mare", unde făcuseră un fel de practică, timp de trei săptămâni, însoțiți fiind de un inginer din liceu, ca şi de dirigintele lor, Socrate.

Un alt popas de suflet – lângă o nouă fotografie: chipuri de băieți şi fete – într-o explozie-de bucurie, la poalele unei păduri. Alexandru apropie fotografia de ochi. Ioana îi zâmbeşte cald, cu toată ființa ei, cu minunile acelea verzi, cu buzele fierbinți, pe care el încă nu le-a atins, dar ştie că aşa sunt, aşa trebuie să fie..., cu părul de aramă moale, cu sânii ca o taină frumos desenată sub maioul ca toamna ruginie din jur...

— În fond, cine eşti dumneata, domnişoară? i se adresează el şi vocea, după ce se izbeşte încet de pereții camerei, aleargă şi se strecoară, parcă puțin speriată, în ființa ce-o zămislise.

Căutând într-un dulap, Alexandru scoate un casetofon pe care îl aşază pe birou. Potriveşte apoi o casetă şi apasă pe butonul de pornire:

„Eu sunt un zbor frânt,/O melodie de aripi neterminată,/ Un pas desculț pe o palmă fierbinte,/ Un zâmbet pierdut în

râsul tău... /Eu sunt o fereastră deschisă/ Pentru zborul viselor tale...”

Şi vocea Ioanei îl învăluie, îl învăluie...

2

... În timp ce paşii ei se rostesc grăbiți pe străduța care ocoleşte, ca un braț ce ocroteşte, cu iubire, o imensă şi învolburată grămadă de frumusețe – „Parcul Primăverii”, aflat în apropiere de blocul în care fata locuieşte. În dreapta ei, ținând-o de mână, aleargă, țopăind din când în când, încrucişând paşii ca într-un joc de şotron – desenat parcă anume pe toată strada –, un băiețel de vreo opt ani. E Gabriel, fratele Ioanei, elev în clasa a treia. Întreaga săptămână stătuse la internatul şcolii la care învăța. Acum era bucuros, fiindcă Ioana venise să-l ia acasă. Toată săptămâna se gândise la aceste clipe. „Oare de ce mi-o fi aşa de dor de Ioana? se întrebase, la un moment dat, băiatul. De cum mă aduce luni dimineața şi mă lasă aici, mie începe să-mi fie dor de ea...” „Măi, da’ ce tipă mişto e soru-ta!” exclamase într-o zi, când o văzuse pentru prima dată, o mogâldeață ce-şi dădea aere de bărbat, coleg cu Gabriel. Ioana abia plecase. Băiețelul s-a repezit atunci cu pumnii asupra celuilalt. I se păruse că acesta spusese ceva urât despre sora lui, vorbele-i fiind însoțite de o clipire semnificativă a pleoapei stângi..., adică „hâm, hâm, *ştim*

noi!...” I-a despărțit o învățătoare, în timp ce Marian – aşa se numea „expertul” în evaluările feminine – îi tot striga lui Gabriel, apărându-se de loviturile acestuia: „Ho, nebunule, ho, că n-am vrut să spun decât că e frumoasă” ... Asta o ştia şi Gabriel. În orice caz, lui îi plăcea mult de Ioana... Îi plăceau mai ales ochii ei verzi, ca ai mamei lor, care, de câțiva ani, nu mai era, o acoperise pământul... El, Gabriel, avea ochii negri, nu se nimerise să fie măcar albaştri, ca ai tatălui. „Eu cu cine oi fi semănând, cu ochii ăştia ca întunericul?” o întrebase el, odată, pe sora sa. „Cu tine, cu cine să semeni? i-a răspuns Ioana. Şi sunt foarte frumoşi!” „Ba nu, ai tăi sunt frumoşi!” a exclamat băiețelul, lăsându-se cuprins şi răsfățat în lumina lor caldă, ce izvora dintr-un zâmbet parcă mereu întristat.

„Ioana, nu te superi pe mine?” a mai spus băiatul atunci.

„De ce să mă supăr?”

„Fiindcă vreau să te întreb ceva!”

„Întreabă-mă!”

„De ce zâmbeşti tu aşa de trist?”

„Cum zâmbesc trist?”

„Cu ochii!... Ştii, ochii tăi zâmbesc trist!... L-am întrebat într-o zi şi pe tata, dar mi-a răspuns că n-are timp de prostiile mele. Şi-a plecat... la ale lui..., ştii tu...”

Fata l-a strâns lângă pieptul ei, tare, tare, şi câteva clipe nu i-a mai dat drumul. Apoi, îndepărtându-l puțin, s-a

aplecat ca să-l privească de la aceeaşi înălțime şi i-a răspuns:

„Poate pentru că acum eu sunt *mămica* ta, Gabriel. Şi orice mamă care-şi iubeşte – mult, mult – copilul, cum te iubesc eu pe tine, se bucură... până la lacrimi!... Şi-acum, hai, fugi la joacă şi niciodată să nu mă mai întrebi aşa ceva!...”

— Ioana – i se adresează băiețelul, oprindu-se din jocul lui „de-a şotronul” –, de ce nu intrăm în parc? (Chiar atunci trecuseră pe lângă arcada de verdeață ce se boltea deasupra aleii principale a acelei grădini.) Astă-seară nu ne jucăm?

— Nu, Gabriel, astă-seară nu ne jucăm!

— Dar de ce? scrâşneşte copilul. Abia am aşteptat... Mă şi gândisem unde să mă ascund, ca să nu mă găseşti. Astă-seară plăteai precis pariul: trei prăjituri!

— Parcă până acum cine-o fi fost „platnicul”, fie că a câştigat, fie c-a pierdut!

— Ei, lasă, o să te răsplătesc, când m-oi face mare!

— Oho!

— Ioana... – încearcă, din nou, Gabriel –, chiar nu vrei?

— Nu pot!

— De ce?

— Fiindcă am treabă!

Băieţelul îşi desprinde palma din mâna ei.

— Am treabă, nu înţelegi? Am o şedinţă la şcoală.

— Sâmbătă seara, şedinţă?!

— Da, am cerc de filozofie cu *Socrate*!

Gabriel s-a întristat. Aleargă câţiva paşi singur, înainte. Ioana îl prinde din spate. Îl opreşte şi-l întoarce cu faţa spre ea. Ochii copilului sunt plini de lacrimi.

— Parcă ne înţeleseserăm în această privinţă: n-ai zis că, de-acum, tu vei avea grijă de mine? Că te-ai făcut „băiat mare”?...

Cu vreo câteva săptămâni în urmă, Ioana fusese bolnavă. Răcise. Avea febră mare, tuşea cumplit, aproape se sufoca. Tatăl, ca de obicei, era foarte ocupat la fabrică, venea seara târziu, obosit, nervos, mereu nemulţumit, pus pe harţă, mai ales când continua acasă cheful, început pe la vreo cârciumă, cu câte-o sticlă pe care-o aducea în buzunar, golită pe jumătate.

Şi în zilele acelea se întâmplase la fel; îi adusese fetei nişte doctorii şi-atât! Restul rămăsese în grija lui Gabriel, drept pentru care băiatul, timp de trei zile, nu se mai dusese la internat. Îşi ocrotise sora „ca un om mare”. Chiar aşa şi spusese, când Ioana s-a făcut mai bine şi l-a putut primi lângă ea, să-l mângâie fără spaima de a-l îmbolnăvi şi pe el:

„Ce zici, surioară, m-am descurcat? De-acum sunt *om mare*!... Aşa că să nu-ţi mai fie frică: eu o să am grijă de

tine!” Ioana era cum nu se poate mai bucuroasă... Privind-o, băiețelul a mai scurtat puțin coada exagerării:

„Ei, să n-o luăm chiar aşa, că..., dacă nu era tuşa Maria, vecina noastră, care să ne facă mâncare şi...”

„Las-o pe tuşa Maria – i-a şoptit Ioana, realmente emoționată –, tu ai fost grozav, să ştii! Aşa e!...”

— Ei, cum rămâne cu scânceala asta de copil, *omule*?! continuă Ioana.

Gabriel îşi înghite lacrimile, care coborâseră – pârâiaşe – până la colțurile gurii, se sileşte, în mod evident, să-şi înfrângă mâhnirea şi – iată-l că reuşeşte: în timp ce-şi trece, cu zgomot, mâna pe sub nas, fața i se destinde, ochii „de întuneric” se luminează a liniştire, iar el exclamă:

— Ai dreptate – astă-seară nu ne jucăm în parc, astă-seară avem treabă: şedință cu Socrate... lua-l-ar să-l ia de Socrate!...

3

Treci la baie, spală-te pe mâini şi vino în bucătărie! Hai, repede! îi ordona Ioana, de cum au intrat în casă.

— Mi-ai făcut ce te-am rugat?

— Ți-am făcut!

— Şi ai şi smântână?

— Am!

— Şi plăcintă cu brânză?

— Şi!... Dar du-te odată, nu mă mai interoga, că n-oi fi de la poliție!

Gabriel se repede în camera lui, îşi lasă geanta cu cărți, dezbracă tunica de la uniformă şi intră în grabă pe uşa de la baie. În acest timp, Ioana, în bucătărie, încălzeşte mâncarea şi pregăteşte masa.

Băiatul se spală pe mâini, privindu-se în oglindă. La un moment dat, scoate limba către cel care-l cerceta curios parcă din apele de argint ce luminau o bucată din perete.

„Ai dorit aşa de mult sărmăluțe în foi de ştevie... şi-acum te strâmbi! Zici că nu-ți plac? Dar nici nu le-ai gustat! Să ştii că Ioana face mâncare foarte bună!”

„Dar nu înțelegi, domnule, că mi s-a făcut aşa... o greață?”

„Şi, mă rog frumos, de ce?”

„Fiindcă sunt supărat. Credeam că măcar atâta lucru ai înțeles. Degeaba fac eu pe grozavul: sunt trist, asta e! Aş fi vrut ca toată seara Ioana să fie cu mine!”

— Gabriel! Vino la masă! se aude, în această clipă, vocea Ioanei.

— Acuşi! Imediat!

— Ți-am spus că mă grăbesc!

— Mi-ai spus doar că vrei să pleci!

— Ah, hoțomanule, treci mai repede, că, altfel, îl întreb de sănătate pe „Sfântul Neculai”... Şi-atunci... (Gabriel zâmbi. Chestia asta cu „Sfântul Neculai” era aşa, doar o vorbă... Ioana niciodată nu-l bătuse. Şi nici mama, până când... Şi, slavă Domnului, el făcuse tot felul de năzbâtii... Ei, alta era situația cu tatăl: când îl supăra cu ceva, acesta îi plesnea, scurt, o palmă pe un obraz şi alta pe celălalt, încât cerul, cu stelele lui cu tot – mai ales cu cele „verzi” –, îi năvălea, pe loc, în ochi, iar în urechi şi în suflet se mai înghesuia încă o ediție a aceloraşi vorbe de dojană: „Aşa, ca să ții minte!...”)

„Nici plăcinta?!”

„Ba da, plăcintaaa!... Mai ales dacă o fi caldă!”

Ioana îi aşază în faţă o farfurie, din care se înalţă un abur uşor, cu miros învăluitor.

— Mănânci tot ce ţi-am pus! Dar tot, ne-am înţeles?

— Bine, bine! răspunde băiatul, ameţindu-şi nasul în rotocoalele pe care le înscrie pe deasupra farfuriei. După ce sora lui pleacă în camera ei, să se schimbe, el se grăbeşte însă spre cratiţa de pe aragaz şi răstoarnă aproape în întregime mâncarea. Revenit apoi la masă, înfige furculiţa într-o sărmăluţă (Ioana se chinuie „să-i iasă" dichisite, mititele), o tăvăleşte prin baia albă de smântână, după care o face rătăcită.. . În gură, pregătindu-se s-o înghită doar aşa, să fie. Mestecând-o însă, la început cu dezinteres, în lene, făcu după câteva secunde ochii mari, a plăcută mirare, îi dădu drumul în fugă pe gât, mai înghiţi, în grabă, încă un gogoloi şi se trezi alături de cratiţă, rugându-se să-i dea înapoi sarmalele.

Tocmai atunci, Ioana reintră în bucătărie.

— Ei, bravo, văd că ţi-au plăcut! exclamă ea, surprinzându-l.

— Mmmm! mormăie Gabriel, care-şi umpluse gura chiar acolo, deasupra aragazului, sunt nemaipomenite! Să-mi mai faci, auzi, să-mi mai faci!

— Bine, am să-ţi mai fac! răspunde fata, mângâindu-i matern părul bogat, frumos ondulat, care semăna cu al ei. După ce termini, strângi pe-aici – să nu găsesc mizerie, faci

baie, şi-ți pui rufele la înmuiat. În cel mult două ore mă întorc şi eu!

Băiatul o conduce până la uşă.

— Să trăiți, am înțeles! salută el, ducând mâna spre cozorocul unei nevăzute caschete de militar, fac tot ce mi-ați ordonat, dar, mai întâi, mă joc şi eu puțin cu băieții, pe-afară, şi-apoi...

— Eu aş zice...

— Că e foarte bună propunerea mea. De, ce să-i faci! Fiecare cu „şedința” lui!

— Parcă scapă cineva până când...

— Dragă surioară, trebuie să recunoşti că sunt un băiat...

— ”Model”, ştiu, ştiu! adaugă fata, sărutându-l pe frunte... Vezi, dacă vine tata, ai grijă – îi explici tu!

— Las’ pe mine! răspunde Gabriel, închizând uşa în urma Ioanei. Cine ştie... poate mai văd şi-n seara asta stelele, înainte de a răsări..., mormăi el, grăbindu-se, deocamdată, bucuros, spre bucătărie, unde îl aştepta plăcinta cu brânză.

4

— Linişte, vă rog, linişte! au răsunat vorbele profesorului Mihai Gavrilescu... Se încheiase încă o dezbatere în cadrul cercului pe care el, Socrate, cum îl numeau elevii acestui mare şi vestit liceu bucureştean, îl organizase, cu un an în urmă, şi se bucura de un succes extraordinar. Îl intitulase *Noi şi viaţa,* propunându-şi să cuprindă în dezbaterile lui cele mai diverse probleme ce îi interesau pe elevi...

— În şedinţa noastră viitoare, care va fi şi ultima din acest an – continuă profesorul abătându-ne puţin, dar sper cu folos, de la planul întocmit, vă propun să ascultaţi o... *declaraţie de dragoste*.

Cei aproape o sută de elevi, în picioare, gata de plecare, s-au potolit ca prin farmec. După câteva secunde însă, larma a reînceput:

— Cum? Cum? au ţâşnit întrebările. „O declaraţie de dragoste?" Hohotele de râs au umplut amfiteatrul în care se aflau.

— Da, de mult mă gândesc la o *declaraţie de dragoste*! Se pare că a devenit, că este o „chestiune arzătoare", la ordinea zilei. În ultimul timp am cunoscut nişte întâmplări care – vorba lui Topârccanu – „m-au scandalizat", aş zice, peste măsură, aşa că... nu se mai poate, trebuie!...

— Şi cine ne va face misterioasa, mult gândita declaraţie de dragoste? îşi mlădie glasul Ioana Popa – „frumoasa liceului", cum era supranumită, fata în jurul căreia roiau toţi băieţii cu pretenţie de cuceritori. Dumneavoastră?!...

Sala hohoti din nou...

— Îmi pare rău, Ioana, că nu v-o pot face chiar eu. Din păcate, nu mai sunt la vârsta declarațiilor de dragoste.

— Şi cam ce-ar trebui să cuprindă o asemenea..., se auzi vocea unui timid, curios parcă să afle ce şi cum ar trebui, într-o *împrejurare*, în care...

Elevii nu-l băgară în seamă. Socrate îl auzise însă. Aşa că încearcă să-i răspundă:

— Mă gândeam la un fel de *radiografie*..., o radiografie a sufletelor voastre la optsprezece ani, a relațiilor sufleteşti între băieți şi fete la vârsta voastră. Ei. ce spuneți? Cine se oferă să susțină tema?

Tăcere deplină. Profesorul îşi rotea privirile peste fețele tinere ce-l întâmpinau cu expresia aşteptării încordate, a curiozității. Se putea constata cu uşurință că o asemenea temă le câştigase deplin interesul.

— Păi, în acest caz – spuse Andrei, care se ridică, îndrăznind să facă o propunere – o asemenea temă nu poate fi susținută decât de... „expertul" nostru în problemă... Alexandru Bârsan!

De pe scaunul de-alături, Alexandru a sărit ca ars:

— Andrei, ai înnebunit? îl apostrofează el, dându-i, în acelaşi timp, un ghiont între coaste. Îți bați joc de mine?

Colegul de bancă şi prietenul lui Alexandru râdea... cu lacrimi în ochi, ca de cea mai bună glumă pe care reuşise s-o facă.

— Cine?! *Sfinxul*! sări de undeva, nu prea de departe, Eugen, alt coleg şi prieten al lui Alexandru (aşa îl porecliseră ei pe Bârsan, Sfinxul, fiindcă era „prea serios” – cum spusese, odată, o fată; cu greu ai fi putut pătrunde dincolo de acea figură ca de „marmură”, în spatele căreia nu se putea citi ce se ascunde). Doar dacă ne face o *declarație* în... formule matematice... La aşa ceva – da, se pricepe! continuă Eugen.

Sala era nehotărâtă, nu ştia cum să reacționeze.

— Să vă spun drept – interveni Socrate, potolind murmurele –, şi eu mă gândisem tot la Alexandru Bârsan!

— La mine, domnule profesor?! izbucni Alexandru. De ce tocmai la mine? Eu, ştiți, n-am..., pur şi simplu n-am nici un fel de experiență. Vă rog să încredințați altcuiva... lui Mircea, de pildă..., e doar campion, ca să zic aşa, da, Mircea Ivaşcu e mai potrivit, sau chiar o fată, de ce nu?

— Cum să facă o fată o „declarație de dragoste”, Alexandre? se iuți din spatele sălii Cristina Stamate.

— Ei, se mai poate, se mai poate – replică cineva –, în vremurile noastre modeme, cu deplină libertate şi democrație, orice e posibil!...

Mai multe voci, aflate în jurul celui ce-şi trecuse vorbele prin apele ironiei, hohotiră.

— Nu ştiu cum, dar eu... nu mă pricep..., adăugă Alexandru bosumflat, neluând în seamă comentariul abia încheiat.

Mai multe fete îl privesc cu ochi mirați. Băieții surâd batjocoritori. Alexandru e roşu până în vârful urechilor, încurcat, fâstâcit. „Mai bine nu veneam la şedința asta!" îşi spuse repede, în gând, în timp ce, privind crunt spre Andrei – care se amuza mai departe –, îi mai îndesă un pumn între coaste... Apoi, potolindu-se o clipă, a întors capul spre Ioana, care, iată, acum tace. Ea, care umple, de obicei, lumea cu prezența ființei sale, acum tace. Pata i-a prins ochii şi... sufletul. Alexandru s-a liniştit. A simțit răsucindu-se ceva în el şi, o dată cu această mişcare, s-a desprins parcă liber un resort al mândriei şi al ambiției. Florile din obraji, speriate de hotărârea pe care a luat-o, într-o secundă,au pălit.

— Vă rog să-mi permiteți, domnule profesor, spune băiatul, ridicându-se: primesc propunerea dumneavoastră!

— Ura! Ura! Sala, în picioare, strigă şi aplaudă.

— Excelent, amice, excelent! se bucură Andrei, bătându-l pe umăr şi pregătindu-se să mai adauge ceva:

— Şi-acum, dacă-mi dați voie – interveni el, din nou, cu gesturi şi maniere de „Cațavencu" la tribună –, când cunoaştem, când avem „declaratorul", spre a nu se supăra,

cumva, „experta” noastră în problemă – am numit-o pe colega Corina Ionescu –, propun ca declarația să-i fie închinată chiar ei!...

În sală se aplaudă din nou. Corina – o fată frumuşică, brunetă, cu ochii ca de păcură fierbinte, înaltă, subțire, cunoscută pentru comportarea ei mai liberă, pentru unele *aventuri* despre care se şoptea pe ici, pe colo (lipsea cam des de pe la şcoală) – se ridică, încântată (se afla undeva în spate, în penultimul rând de scaune), şi priveşte intens spre Alexandru, sorbindu-l parcă de la distanță. Băiatul însă n-o bagă în seamă.

— Ba să avem *pardon* – țâşneşte, de lângă Ioana, Eugen –, nu sunt de acord! Dacă este să desemnăm o eroină a acestei mult discutate declarații, după cum se vede chiar de pe acum, apoi ea nu poate fi decât Ioana! precizează băiatul, indicându-şi colega şi făcând o reverență în fața ei... Cine este mai... (face un gest pentru a remarca frumusețea chipului) şi mai... (următorul gest, desenat cu decență, sugerează zvelțețea trupului) decât ea?!...

— Eugen! îl admonestează, stânjenită, Ioana. Dar vocea ei este acoperită de ropotul de aplauze... ale băieților. Singurul care nu aplaudă este Alexandru. Privirea lui se strecoară furiş spre „cea mai...” şi „cea mai...” Luminile albastre se întâlnesc cu cele verzi parcă într-un sărut de stele.

— Îmi pare bine că eşti de acord, Alexandre! se aude vocea profesorului deasupra larmei celor aproape o sută de

glasuri. Aşadar, ne-am înțeles: peste o lună de zile vom asculta *declarația ta de dragoste*!

— Sper că-mi veți recomanda măcar o bibliografie! îndrăzneşte să propună elevul.

— Nu! Nu-ți recomand! Ca de obicei, fiecare îşi caută singur materialul pentru documentare. Şi-apoi cred că e de ajuns să priveşti cu atenție în jurul tău şi... Înlăuntrul tău...

Ioana este tentată să-l privească, din nou, pe Alexandru, dar ochii ei fac calea întoarsă de la jumătatea drumului, în clipa în care stăpâna lor se ridică, pregătindu-se să plece...

— ... răsfoieşte cărți, continuă Socrate, caută, întreabă, în sfârşit, te descurci tu. N-am nici o grijă! afirmă el în încheiere, despărțindu-se de elevi şi ieşind pe uşa amfiteatrului.

— Ce ziceți de tăcutul, de sfiosul Alexandru Bârsan? Fetelor, păzea! Veți auzi o declarație de dragoste cum nici Romeo nu i-a făcut Julietei!

Ioana îl fulgeră cu privirile pe Bogdan Sima, „fantele", cum îi spuneau colegii. Apoi se îndreaptă şi ea spre uşă, înconjurată de un grup de băieți, între care Andrei şi Eugen pot fi uşor remarcați, fiindcă se află şi acum în dispută.

În sala pustie acum, Alexandru – care nu s-a mişcat de pe scaunul său – priveşte în gol, ca deasupra unei prăpăstii, şi nu găseşte nici un sprijin. „Fir-ar să fie! exclamă el, în gând.

Poftim! în ce încurcătură m-a băgat zăpăcitul ăsta de Andrei! Şi tocmai acum, când mai este atât de puțin până la bacalaureat, până la examenul de la facultate... „

— Şi cum, Alexandre, nu vrei tu să mă onorezi cu... o „declarație de dragoste”? răsună, pe neaşteptate, vocea Corinei Ionescu... Rămăsese şi ea în sală, fără să fie observată de ceilalți din jur, care se grăbiseră să plece. Acum se ridicase încetişor şi se apropiase de Alexandru.

Luat prin surprindere, băiatul a tresărit. S-a ridicat ca propulsat de un arc şi s-a întors spre ea.

— Corina, ce-i cu tine?

— Te-am întrebat ceva, Alexandre! spuse fata, în loc de răspuns, şi glasul ei a vibrat ca o somație tandră, aproape îndurerată.

— Tu chiar ți-ai dori aşa ceva din partea mea? rosti băiatul, învăluind-o într-o privire care parcă acum o descoperea cu adevărat. Lui Alexandru i se păru că fata tremură de încordare... „Ei, drăcia dracului, îşi spuse iarăşi în sine, asta îmi mai trebuia! «Experta» Corina Ionescu – îndrăgostită de «Sfinx»! Cu siguranță, astăzi e ziua surprizelor!”

— De ce nu?! se auzi vocea fetei.

— Şi când vrei să ți se îndeplinească dorința? întreabă Alexandru, într-o doară, intrând în joc.

— Chiar şi acum!

— Aşaaa?!... Bine! Atunci pregăteşte-te!... Eşti gata?

Corina ia o poziție de fată „sfioasă”, cu intenția de „a juca teatru”. Închide ochii şi deschide larg brațele, în aşteptare. Alexandru simte însă că fata este efectiv emoționată. Ca s-o scoată din această stare, care, altfel, cine ştie ce întorsătură ar fi putut să ia – „Nu ştii niciodată cu fetele astea ce poate să iasă”, se gândi el –, îngenunche brusc în fața ei şi-şi începu „declarația”, persiflând maniera lui Rică Venturiano:

— Angelul meu!... exclamă el, de când te-am văzut întâiaşi dată cu prima ta victimă, ducând-o de nas ca pe-un cățeluş radios, mi s-a uzat rațiunea..., sunt nebun...!

Corina izbucneşte în râs... şi-i întinde mâna, sprijinindu-l să se ridice. Râde şi Alexandru. Întâlnindu-se, mâinile lor rămân câteva clipe împreună. Băiatul îi simte parcă zvâcnirile inimii în respirația degetelor. Se desface încet din strânsoarea delicată, rostind cu sinceritate:

— Te rog să mă ierți, Corina! Şi, luându-şi rămas-bun, a părăsit sala în grabă. Fata l-a urmat cu o privire întristată...

*

În apropiere de poarta liceului, Ioana, Andrei, Eugen, alți băieți şi fete stau de vorbă.

— Fetelor, astă-seară sunteți invitatele mele – zice Andrei.

— Poftim? Poftim? se înghesuie cu întrebarea o fată urâțică, Liana, colega de bancă a Ioanei. Am auzit bine?

— Chiar foarte bine: sunteți invitatele mele!

— Şi ale mele! intervine Eugen.

— Unde, mă rog, dacă nu sunt indiscretă? întreabă o altă fată.

— La dans!... E o reuniune trăsnet la „Lazăr”, precizează Andrei.

Mai multe fete bat din palme, bucuroase.

— Bine, dar ar trebui să trecem pe-acasă, să ne schimbăm – se aude propunerea uneia.

— Nu e nevoie, sunteți foarte bine aşa! Arătați chiar excelent – remarcă Andrei, privind-o pe Ioana.

— Îmi pare rău, eu nu pot să merg! Am nişte treburi urgente – răspunde aceasta.

— Ioana, iar faci nazuri? o întreabă, afectat, Eugen.

— Nu vă supărați, băieți, nu pot, zău nu pot! Altă dată, cu plăcere! Vă doresc petrecere frumoasă! La revedere!

Plecând, după câțiva paşi Ioana întoarce capul, privind spre poarta liceului, moment în care Alexandru tocmai ieşea. Băiatul, care n-o observă, intră într-un centru de pâine şi cumpără o franzelă. O pune într-o pungă de plastic pe care-o avea împăturită în buzunar. Porneşte în urma

Ioanei, cu paşi mari, îngândurat. Ajungând-o, abia atunci o descoperă. Ezită s-o abordeze. Ar vrea să treacă pe trotuarul celălalt, dar fata, simțindu-l în spatele ei, se opreşte:

— Cum se face c-ai rămas singură? o întreabă Alexandru, cu vădită ironie... Că, în sală şi... la ieşire, mai-mai să te sufoci de atâta companie.

Pe Ioana, ironia mai degrabă o bucură decât s-o deranjeze.

— Ți s-a părut! răspunde ea, afectând indiferența.

Merg câțiva paşi, cu ochii în jos, fiecare căutând o modalitate de a da deoparte hățişul vorbelor de prisos şi al gesturilor care aruncă, din când în când, umbre otrăvite asupra şoaptelor sincere ale sufletelor. Iată că Ioana s-a decis să atace direct:

— Ei, te-ai hotărât cui să-i faci, până la urmă, *declarația*? Corinei sau... mie?

— Nici uneia! soseşte sec răspunsul lui Alexandru, pe care întrebarea Ioanei îl pusese clar în situația de a acoperi tocmai adevărul ce vibra în întreaga lui ființă.

— Şi, mă rog, de ce? mai întreabă Ioana, cu totală detaşare, ca şi când n-ar fi fost vorba şi despre ea.

— Pentru că nu vreau!... Pentru că eu nu sunt Rică Venturiano!...

Ioana îl încearcă încă o dată, alegând, în acest caz, drumul sincerității:

— Nu cred că trebuie să fii Rică pentru a accepta ceea ce spunea Eugen: „Ioana este cea mai...” şi „cea mai...”

— Să ştii că părerea lui Eugen nu este şi a mea! răspunde Alexandru cu răceală.

Pe obrazul fetei s-a făcut târziu...

— Atunci, la revedere! spune ea, de parcă ar fi vorbit cu un stâlp de iluminat din marginea străzii, şi, trecând pe celălalt trotuar, se îndepărtează grăbită. Alexandru, pironit locului, aleargă cu sufletul în spatele acelui trup ce se unduie ca o mătase mângâiată de vânt. Dacă nu i-ar auzi ecourile paşilor, ar putea să jure că picioarele pe care le vede mişcându-se în fața sa sunt fragmente de vis din cel mai armonios balet...

— Idiot! Idiot! exclamă băiatul, muşcând apoi cu violență din colțul pâinii ce-o purta în mână şi muşcătura îl duru până în suflet...

5

Trecea pe lângă „Parcul Primăverii”. O boare de vânt, stârnită ca din senin, îi mângâie fața, gâtul, înfiorându-i, în acelaşi timp, buclele de păr de culoarea castanelor coapte.

Ioana simți nevoia să intre şi să se aşeze pentru câteva minute pe o bancă. Închise ochii, primind cu recunoştință mângâierile binefăcătoare ale vântului, care se răsfață parcă în jurul ființei sale, stăruind, cu cochetă îndrăzneală, dar şi sfios, să-i sărute când obrajii, când ochii, învăluindu-i mijlocul ce-ar fi putut fi prins între degetele de la două mâini, purtându-şi uşor şi încet obrazul lui peste taina sânilor frumoşi, cu mugurii lor de viață de culoarea şi frăgezimea miezului de piersică. Sub frunte, gândurile fetei zămisleau întrebări, încălzite de întâmplări şi imagini ce se redeşteptau din tihna lor mâhnită ori zâmbitoare în care anii le orânduiseră...

„... Aici e clasa a XII-a B? întrebase cu energie în glas, dar şi cu oarecare mirare. Am întârziat, am avut o treabă urgentă, de aceea..."

Ce prostie! De ce simțise nevoia să se explice? întârziase doar nu de plăcere şi nici că aşa i-ar fi fost obiceiul... Trebuise să-l ducă pe Gabriel la şcoală, la internat, să-l orânduiască acolo pentru toată săptămâna... Asta fusese problema...

Se bucurase însă pentru că el, Alexandru, care parcă o aşteptase spre a o putea întâmpina el şi nu altcineva, nu fusese cu nimic obraznic. Dimpotrivă, se fâstâcise ca un puşti, prins asupra unei şotii pe care se pregătea s-o facă. Şi doar era ditamai flăcăul!... Rămăsese cu ochii lipiți de chipul ei, de ființa ei, uitând astfel să mai dea drumul mâinii pe

care i-o prinsese în palma lui. Băiatul era înalt, cu trup de atlet, cu părul blond şi cu ochii albaştri, cu chip frumos, bărbătesc... Ioana i-a zâmbit şi a fost mirată să constate că, pe lângă zâmbetul ce deschisese parcă o poartă a sufletului ei, se strecurase acolo, ca o mângâiere, imaginea tânărului aflat atunci în fața sa. Iar de-atunci...

*

„... Dacă n-ar fi fost povestea cu Doru, poate că nu l-aş fi cunoscut pe Alexandru, mărturisi sufletul Ioanei, ca şi când cineva din apropiere i-ar fi ascultat cu cea mai mare atenție şoaptele. Sau, cine ştie?! La urma urmei, nu era absoluta nevoie să mă mut la liceul lui ca să-l cunosc. Se putea foarte bine să ne întâlnim pe stradă, el să-mi zâmbească şi să mă întrebe aşa, de parcă ne-am fi ştiut de când lumea: «Ce mai faci, Ioana? De când te caut! Unde ai fost până acum?!» Iar eu să-i răspund: «Unde să fiu? Lângă tine! Am fost tot timpul lângă tine, dar tu nu m-ai văzut!» «Cum?! Nu se poate!»

Şi, totuşi, dacă n-ar fi fost «povestea» cu Doru...

El a fost primul băiat pe care l-am întâlnit când am păşit pe poarta liceului, ca să mă înscriu în clasa a IX-a. Cobora pe treptele de la intrarea elevilor. Era cu încă un băiat, un coleg de-al lui, Adrian Merişanu, cum aveam să aflu mai târziu...

Eu urcam aceleaşi trepte, copleşită de emoţie, aproape speriată. Îndrăzneam să mă înscriu la unul dintre cele mai renumite licee din Bucureşti. Ştiam că va fi concurenţă serioasă, că va trebui, din cauza aceasta, să fac faţă unui adevărat examen – primul din viaţa mea – că s-ar putea..., dar nu, acest gând nu-l puteam admite. Trebuie să reuşesc – îmi spuneam –, altfel mă fac de râs... iremediabil! Ce vor zice, într-o asemenea situaţie, profesorii mei de la şcoală, diriginta mea, doamna directoare, care m-au recomandat, cu toţii, pentru acest liceu, având, desigur, încredere în mine? Nu-i puteam înşela! Aşa că trebuia să reuşesc!

«Voi reuşi, nu te speria – i-am spus mamei, în poarta liceului. *Sunt obligată* doar!» am adăugat, zâmbindu-i, pentru încurajare. Mă însoţea şi ţinuse să mă întrebe «pentru ultima oară: Ioana mamă, te înscrii, totuşi, la acest liceu? Dacă se va întâmpla?...»

Păşeam pe treptele liceului şi îmi simţeam picioarele tremurând... Atunci l-am văzut pe Doru: înalt, subţire, brunet, cu părul ondulat şi ochii negri, îmbrăcat într-un costum elegant, croit după tiparul uniformelor şcolare, dar dintr-o stofă fină, care avea un anume luciu în lumina razelor de soare. S-a oprit cu două trepte mai sus, m-a măsurat cu atenţie şi cu obrăznicia aproape firească a vârstei şi, întorcându-se puţin spre colegul său, a scos un fluierat specific, după care a adăugat: «Ia priveşte ce *prospătură* ne vine, Adriane!! Mortală, pe cuvântul meu!»

«Fii atent, să nu ameţeşti şi să cazi! Mai ştii, ţi-ar putea fi căzătura mortală!» i-am răspuns eu, privindu-l sfidător, drept în ochi, în timp ce-mi simţeam obrajii în flăcări.

Cel căruia îi spusese Adrian, colegul lui, a izbucnit într-un râs atât de sincer şi de molipsitor, încât m-a făcut şi pe mine... să zâmbesc. Potolindu-se, a adăugat: «Unu la zero pentru domnişoara, Dorule! Trebuie să recunoşti!»

«Dacă şi mintea îţi este tot atât de ascuţită precum ţi-e limba, nu-mi fac nici o grijă, ai să reuşeşti! Şi, în acest caz, ne vom mai întâlni, *Mortalo*! Succes!» a fost replica lui Doru, în timp ce cobora alene scările.

Ajunsă în primul culoar, care ducea într-un hol mare, unde se făceau înscrierile, mă uit spre mama, care era albă ca peretele. Privea rătăcită la mine şi nu spunea nimic.

«Ce e, te-ai speriat? am întrebat-o. Aşa sunt băieţii de astăzi, mamă! Nu-ţi face griji în plus, mă descurc eu!» am adăugat, ca s-o liniştesc.

«Vai, Ioana mamă, a intervenit ea, săraca, descleştându-şi parcă gura, băieţii ăştia nu mai au nici un fel de ruşine, de bun-simţ, nu mai au nici un Dumnezeu! Ce-ai să faci tu aici, fetiţa mamei? Mai bine ar fi să plecăm, să mergem în altă parte... »

«Crezi că în altă parte sunt îngeri? Linişteşte-te, mamă! Nu băieţii sunt problema, ci examenul! Să reuşesc eu, că mai departe...»

De reuşit – am reuşit şi încă în condiţii foarte bune, îşi aminti Ioana. Până la urmă însă, tot mama a avut dreptate: dacă n-am putut să termin acest liceu şi am fost nevoită, la sfârşitul clasei a XI-a, să mă transfer la şcoala unde învaţă Alexandru, aceasta s-a întâmplat din cauza unui băiat, a lui Doru...

În prima zi de şcoală, l-am văzut trecând în revistă, împreună cu nedespărţitul lui prieten, Adrian, grupurile noastre de eleve, ale «bobocilor» din clasa a IX-a. Eram aşezaţi pe clase, într-un careu, format în curtea cea mare a liceului. Uitasem de el, bineînţeles. Când l-am revăzut – îl zărisem de departe – am ştiut că mă caută. Am simţit un fior plăcut cum mă fulgeră din cap până în picioare. Cred că m-am şi înroşit. Venea din partea dreaptă, luând clasele la rând. Eu mă aflam în ultima, aşa cum eram aşezaţi, în clasa a IX-a A. I-am urmărit expresia chipului: arăta tot mai dezamăgit, pe măsură ce înainta spre ultimul grup de elevi. Când a ajuns în faţa clasei noastre şi m-a văzut (mă aflam în primul rând, împreună cu o altă fată), s-a luminat dintr-o dată, ochii i-au lucit de o bucurie sinceră – aşa cel puţin mi s-a părut – şi, repezindu-se spre mine, dând aproape impresia că ar f! vrut să mă îmbrăţişeze, mi-a strigat: «*Mortalo*! Aici erai? Ai reuşit, deci! Bravo! Mă bucur foarte mult!» Şi, întinzând mâna spre mine, a adăugat: «Dă-mi voie să mă prezint – Doru Nicolescu! El e colegul şi prietenul meu cel mai bun, Adrian Merişanu.»

În jurul meu se făcuse un gol. Colegele şi colegii priveau cu oarecare mirare spre cei doi băieți, care păreau a fi în clasa a XII-a, după statura lor şi după aerul comportării. Noroc că profesoara-dirigintă nu se afla în clipele acelea lângă elevii pe care abia îi luase în primire, strigându-le numele înscrise în *catalogul provizoriu*. Plecase pentru câteva minute, să mai rezolve, probabil, vreo treabă, înainte de începerea festivității de deschidere.

«Când mai aveam două clase de trecut în revistă, interveni Doru, am pariat cu Adrian – pe o înghețată – că te vom găsi, totuşi. El pierduse speranța. Aşa că, Adriane – adaugă el, adresându-se prietenului său –, am câştigat! Astăzi suntem invitații tăi la cea mai scumpă şi mai bună înghețată posibilă. Trecem, după cursuri, şi-o luăm pe noua noastră colegă. S-ar putea să învățăm într-o clasă de pe acelaşi palier. Noi suntem într-a X-a A.»

«Eu zic să vă faceți socotelile singuri, fără să mă amestecați şi pe mine, şi nu numai astăzi, ci şi de-acum înainte! Ne-am înțeles?!...»

Băieții au fost nevoiți să plece, fără să poată răspunde, deoarece, chiar în clipa în care am sfârşit replica, sosise profesoara-dirigintă.

Doru a întors spatele şi, luându-l pe Adrian de-o mână, s-a îndreptat către clasa lui. Câteva fete din apropierea mea au chicotit uşor, în timp ce colega din dreapta, făcându-mi un semn discret, ca să n-o observe diriginta, m-a întrebat în şoaptă:

«Cine sunt *tipii* ăştia, dragă?» «N-ai auzit? i-am răspuns: Doru Nicolescu şi Adrian Merişanu, colegii noştri mai mari, din clasa a X-a A!» «Şi de unde îi cunoşti?» «Dacă abia astăzi le-am aflat numele, înseamnă că nu-i cunoşteam dinainte.» «Cum nu-i cunoşteai, dacă te-au căutat? Şi cu apelativul de *Mortalo* ce e? Aşa te mai cheamă pe tine?» «Credeam că am nimerit... În rând cu o colegă mai dezgheţată, dar... Lasă că-ţi explic după festivitate», am adăugat, în clipa în care directorul şcolii s-a apropiat de microfonul instalat în mijlocul scenei, improvizată anume pentru această ocazie...”

Câteva luni la rând, Doru n-a mai căutat-o pe Ioana, iar când se întâlneau întâmplător pe culoar, ori în curtea liceului, nici n-o băga în seamă. Comportarea aceasta n-o deranja cu nimic, dimpotrivă. Ioana abia era liniştită. Auzise, între timp, multe despre el, despre ifosele lui şi despre obrăzniciile rostite, nu de puţine ori, chiar în faţa profesorilor, despre aerele lui de irezistibil Don Juan, despre notele lui slabe...

Către sfârşitul trimestrului al II-lea, în primăvară, mama Ioanei a făcut infarct, într-o dimineaţă, când se pregătea să plece la serviciu, şi s-a prăpădit în câteva minute...

Când a observat-o în doliu, Doru s-a apropiat de colega lui mai mică şi a întrebat-o ce s-a întâmplat Aflând, i-a adresat condoleanţe... şi atât!

Au trecut anii! Târâş-grăpiş, a trecut şi Doru dintr-o clasă în alta, ajungând într-a XII-a. „Succesele” lui însă, în alte domenii decât cel al învățăturii, erau tot mai... zornăitoare. Mai ales cuceririle feminine formau preocupările lui de bază.

Auzind şi văzând, mirarea Ioanei creştea tot mai mult. „Dar părinții? s-a întrebat ea adesea. Părinții n-or fi ştiind ce face feciorul? Probabil că tatăl, fiind atât de ocupat (avea o funcție de răspundere în guvern), află, cu siguranță, foarte puține lucruri despre Doru. Mama însă ar trebui să cunoască totul şi să ia, în chip firesc, atitudine! Poate că şi ea o fi foarte ocupată, cine ştie?!”

Sfârşitul lunii mai! O zi frumoasă, cu lumină clară şi blândă, cu îmbătătoare mirosuri de flori! Ioana îşi aduce bine aminte clipele acelea. Peste câteva zile, Doru încheia cursurile liceului. Urma, în curând, bacalaureatul! Ea mai avea însă mai mult de-o lună până la încheierea clasei a XI-a.

În toți anii care trecuseră de când s-au cunoscut, drumurile lor au curs paralel, dar pe făgaşuri diferite. Ioana îşi văzuse de învățătură şi de greutățile de-acasă, atât de multe după moartea mamei. Raporturile ei cu băieții, de care era tot mai mult asaltată – cineva avusese, într-o zi, ideea s-o numească „frumoasa liceului” –, erau doar colegiale. Cu obişnuita-i ironie, îi ținea mereu la distanța necesară, aşa încât să poată respira în voie. Nu s-ar putea spune însă că, după acea lungă perioadă de doliu, nu

cochetase şi ea cu destui băieţi. O făcuse în felul ei *specific*, nelegându-şi sufletul de nici unul, ţinându-i pe atâţia într-un anumit Mu – al vorbelor şi al zâmbetelor ei „dumnezeieşti” – cum le calificase acelaşi *cineva*. Unii se socoteau fericiţi dacă erau lăsaţi să-i ducă servieta cu cărţi, când mergeau către casă. Alţii se bucurau dacă primeau cel puţin un răspuns, chiar dacă ironic, la întrebările şi remarcile lor.

În aceste condiţii, între atâtea „victorii” de care era mândru nevoie mare, junele Doru Nicolescu simţea tot mai apăsătoare o anume înfrângere, care îl marcase cu aproape trei ani în urmă. Se hotărî s-o înlăture, s-o transforme în izbândă. Cum, însă? De la o vreme, Ioana îi răspundea politicoasă la întrebări, dar atât! Nimic din ceea ce ar fi dorit sau sperat băiatul nu se „lega”, nu se întrezărea măcar!

În ziua aceea frumoasă, de la sfârşitul lunii mai, s-a nimerit să iasă în acelaşi timp de la cursuri: Când a văzut-o, la câţiva metri în faţa sa, Doru, care toată dimineaţa se lăudase în faţa prietenului său Adrian că „a dat-o gata, în sfârşit, pe Ioana şi că acum totul depinde numai de el”, a luat, pe loc, hotărârea de „a-şi juca ultima carte”...

„Ioana, Ioana, strigă el, vrei să te opreşti o clipă?”

„Fii atent, Adriane, spuse, când fata se opri şi se întoarse spre ei, mirată de o asemenea chemare. Am să-ţi ofer acum o dovadă în sprijinul celor afirmate, o dovadă pentru tine şi pentru toţi cei care se mai îndoiesc!”

Şi, alergând aproape către fată, a prins-o în braţe, când a ajuns lângă ea, i-a imobilizat capul între mâini şi a sărutat-o pe gură.

„Ce-a fost asta, *domnule* Nicolescu?” a întrebat Ioana, când s-a simţit eliberată din strânsoare. Obrajii ei, din albi, cum fuseseră câteva secunde, căpătau acum culoarea jarului viu.

„Nimic mai mult decât ai văzut şi ai *simţit*, domnişoară Popa!”, răspunse, impertinent, junele.

„Ţine-mi, te rog, puţin servieta, ca să-mi aranjez părul”, adăugă Ioana, întinzându-i „ghiozdanul” ei cu cărţi. Şi, în timp ce acesta îl primea, având în ochi o lucire de bucurie şi de speranţă, fata se apropie încă o jumătate de pas de el şi, luându-şi parcă avânt, desfăcu larg braţele şi aplică pe obrajii colegului două palme răsunătoare, câte una cu fiecare mână. Îşi smulse apoi servieta, îi întoarse spatele şi plecă.

Pentru câteva clipe, toţi cei care asistaseră la întâmplare şi-au ţinut parcă răsuflarea. Un râs general a izbucnit apoi, în hohote şi chicoteli care mai de care.

„Două la unu, Dorule! se auzi vocea lui Adrian. Două palme pentru un sărut! Poţi să te socoteşti fericit, băiatule – îşi luă el, mai departe, prietenul în zeflemea. Acum a căzut orice fel de dubiu: *ai dat-o într-adevăr gata pe Ioana*! A fost cea mai răsunătoare victorie a ta, cele două palme cred că s-au auzit până în cabinetul directorului”...

Năucit la început (era ultimul lucru la care s-ar fi putut aştepta: să fie pălmuit de o fată chiar în faţa liceului), Doru, pe obrajii căruia se vedeau bine urmele degetelor Ioanei, a strivit printre dinţi o înjurătură la adresa lui Adrian şi, rupând cu brutalitate cercul de „gură-cască” din jurul lui, s-a îndepărtat cu paşi grăbiţi.

„Bine i-a făcut! s-au auzit mai multe voci în urma lui. Trebuia să se găsească cineva care să-i plătească aşa cum se cuvine, pentru nenumăratele lui obrăznicii şi mojicii, adăugă altcineva. Poate că Ioana a plătit acum si pentru alte fete!”

A doua zi, mama junelui pălmuit, care auzise despre întâmplare nu se ştie de unde, a dat buzna în cabinetul directorului, tunând şi fulgerând la adresa acelei „ticăloase”, care „i-a înjosit băiatul”, la adresa şcolii...

„Să fie dată afară din liceu! a hotărât dânsa. Acum, imediat!”

Şi s-a aşezat pe un fotoliu, aşteptând ca directorul să scrie, eventual, hârtia prin care s-o îndepărteze din şcoală pe *ticăloasă*.

N-a fost uşor să priceapă că o asemenea hotărâre nu se poate lua astfel, că şcoala este o instituţie care se conduce şi ea după nişte legi, că orice faptă, cu atât mai mult una „gravă”, după cum pretinde reclamanta, trebuie discutată într-un anumit cadru şi apoi să se delibereze...

Consiliul de administrație şi apoi Consiliul profesoral – întrunite la câteva zile după întâmplare – n-au găsit-o cu nimic vinovată pe eleva Ioana Popa, care, firește, n-a primit nici un fel de sancțiune. Nici măcar nu i s-a scăzut nota la purtare – precum propusese, la un moment dat, cineva.

Şi, totuşi, directorul liceului i-a sugerat Ioanei, într-o discuție mai lungă, pe care a avut-o cu ea, după acele şedințe, să-şi ceară, pentru noul an şcolar, transferul la alt liceu. „E mai bine aşa – şi pentru tine, şi pentru şcoală", a încheiat el...

Fata n-a înțeles în ce constă acest bine, nici de-o parte, nici de alta. Mai ales că, „în anul următor, Doru Nicolescu nu va mai fi elevul liceului", a îndrăznit ea să spună, la un moment dat. „Da, dar va fi fratele lui mai mic, care abia trece în clasa a X-a, iar mama lui, «reclamanta», face parte din Comitetul cetățenesc de părinți pe liceu. Vom avea, fără îndoială, probleme. Şi-apoi, mai e şi tatăl, cu poziția lui... De aceea..."

... Mâhnirea Ioanei n-a fost uşoară. Era aşa de mândră de liceul ei!... Transferându-se la noua şcoală, s-a bucurat cel puțin pentru faptul că era mai aproape de casă... Apoi s-a mai bucurat că l-a întâlnit pe Alexandru..., chiar din prima zi. În acele minute a simțit pătrunzând în ființa ei o *căldură* necunoscută până atunci... L-a revăzut pe culoar (clasele lor erau, într-adevăr, vecine), au mai stat, din când în când, de vorbă, dar mereu în fugă, parcă speriați unul de celălalt.

Între cei ce începuseră deja să roiască în jurul său (nu se ştia cine-i transferase măgulitoarea apreciere de „frumoasa liceului”, care fusese adoptată cu convingere de atâția băieți) nu-l zărise însă niciodată...

Într-una din şedințele *Cercului* condus de Socrate, la care se înscrisese şi ea, Alexandru a avut o intervenție (mă rog, într-o dezbatere) nu numai pertinentă, relevând o largă documentare, ci şi elegant susținută, într-un stil care proba, pe lângă claritate de idei, capacitate de stăpânire a cuvântului... De-atunci, Ioana a început să-l privească cu şi mai mare luare-aminte. Îl simțea *al* ei, în sfârşit, *simțea* că o iubeşte – şi nu aşa cum ai semăna nişte semințe din care nu aştepți să răsară nimic, ci... adânc, adevărat... Dar era aşa de stângaci, de sucit şi, la urma urmei, de orgolios... Iată – nu mai departe de seara aceasta, cu „povestea” *declarației de dragoste* şi cu „cea mai...” şi „cea mai...” „Aşa deci!” exclamă Ioana şi se ridică hotărâtă de pe bancă, începând să alerge către casă...

6

Când intră în hol, Ioana aude, în baie, apa curgând. Se grăbeşte şi deschide uşa. Înăuntru e un adevărat dezastru: rufe aruncate peste tot, apa se revarsă peste cadă, iar Gabriel spală de zor, ud leoarcă. Fata îşi pune mâinile-n cap.

— Ce e aici, Gabriel? Aşa te-am învăţat eu?

— Mai lasă-mă dom'le-n pace cu morala. În loc să zici mersi că le-am şi spălat?!...

— Hai, dă-te la o parte! îl îndeamnă Ioana, înlăturându-l cu braţul. Iese apoi pentru câteva clipe, îşi schimbă în fugă rochia de pe ea, îmbrăcând un capot uşor, îşi încinge un şorţ în faţă şi se apucă să facă ordine.

Gabriel, care se aşezase pe un cap de cadă, începuse să scâncească.

— Ce naiba, măi Ioana, noi, în fiecare sâmbătă seara, trebuie să spălăm? De ce nu ducem şi noi rufele astea la „Nufărul"?

— O să le ducem când o să avem bani pentru aşa ceva! răspunde Ioana, scurt.

— Şi de ce nu-i spui tatei să ne dea? nu se lasă Gabriel.

— Asta nu e treaba ta!

Băiatul a tăcut. Aşa cum stă pe cadă, cu picioarele adunate lângă piept, cu o bluzică pe el, udă în întregime, cu faţa congestionată de efortul făcut până atunci, oferă o imagine impresionantă. Ioana trage cu ochiul, se opreşte o clipă din trebăluit şi-l îmbrăţişează, sărutându-l cu dragoste. Copilul începe să chicotească de bucurie. A uitat repede necazul... Sora mai mare îi scoate bluza de pe el, îl pune să-şi dezbrace pantalonaşii (de asemenea, uzi) şi-apoi îl înghesuie cu totul în cadă, săpunindu-l ca pe-o rufa şi

purtând pe deasupra lui duşul. Băiatul râde, râde fericit şi-apoi, de la o vreme, începe să rostească sacadat, ca pe un cântec de suflet: „*Ce frumoasă-i sora mea! Ce frumoasă-i sora mea! Ce frumoasă şi ce bună este sora mea!... Ura! Ura! Trăiască Ioana! Trăiască Ioana cea frumoasă şi bună!* „ Şi se ridică din cadă, aşa ud, întinzând botişorul s-o sărute...

După ce reuşeşte să-l potolească, fata îl scoate din baie ții, ca o mamă iubitoare ce este, îl şterge bine-bine cu un prosop curat, îl îmbracă într-o pijama subțire şi-i pregăteşte foehnul, ca să-şi usuce părul. Apoi îşi reia locul în baie. La câteva minute, Gabriel soseşte lângă ea.

— Tata a trecut pe-acasă? întreabă Ioana, cu sufletul încordat.

— Trecut, boscorodit..., plecat! răspunde scurt băiatul.

Fata se crispează şi începe să frece parcă în duşmănie

cămaşa bărbătească, pe care de-abia o terminase de săpunit...

7

În camera sa, Alexandru, cufundat într-un fotoliu, ține casetofonul strâns la piept, ca şi cum ar îmbrățişa o ființă...

„În fond, cine eşti dumneata, domnişoară?” se încordează din nou gândul său, şi sufletul său, şi toată fiinţa sa... „Da, da, cine eşti?” se pomeneşte băiatul întrebând cu voce tare, apăsând, în acelaşi timp, pe butonul de pornire.

„Eu sunt o fereastră deschisă/ Pentru zborul viselor tale”..., se aude vocea caldă, aproape dramatică a Ioanei...

„*Dar geamurile mi-au înghețat fără rost/ în ierni de aşteptare...* „

Recitarea este însoțită de aplauze puternice...

Alexandru parcă o vede. Era astă-toamnă. Se dusese şi el la o şedință a *Cenaclului literar*, pe care-l conducea profesorul de limba română al Ioanei, el însuşi scriitor. Văzuse afişul şi rămăsese foarte surprins, plăcut surprins, fireşte: „Vasăzică, Ioana este şi poetă! Ia te uită!” îşi spusese băiatul. Şi hotărâse să participe neapărat.

Pe afiş, alături de cei ce urmau să-şi citească lucrările – şi în fruntea cărora se afla eleva Ioana Popa, din clasa a XII-a B –, figura numele unui cunoscut critic literar, directorul celei mai importante reviste literare, care fusese invitat la şedință. Aşadar, „spectacolul” se anunța a fi foarte interesant!... Şi chiar a fost!...

Alexandru aranjase, fără să ştie nimeni, cu băiatul care s-a ocupat de înregistrarea întregii şedințe (era un coleg din

clasa Ioanei), să-i împrumute, pentru câteva ore, caseta, ca s-o tragă pe una de-a lui. Şi, bineînțeles că...

„*Mi-s gândurile păsări îngenuncheate-n zbor/ Cu aripile frânte de cerurile grele,/Purtând spre împlinirea arcadelor de stele/ întâiul pas învins al prăbuşirii lor...*”

Cei din sală aplaudă din nou...

„Deci, nu numai critic literar, ci şi o sensibilă poetă. Bravo! Te felicit! se aude vocea celui care, la masa prezidiului, stătea lângă Ioana, a directorului revistei... (Într-adevăr, Ioana, înainte de a-şi prezenta propriile versuri, discutase, aproape mai abitir decât oricine şi cu competență, tot ceea ce citiseră ceilalți.) Aş vrea să mai stăm de vorbă – continuă musafirul, un bărbat de vreo patruzeci de ani, spălăcit la chip, dar cu nişte ochi inteligenți, foarte pătrunzători... În orice caz, voi încerca să-ți public ceva în revista pe care o conduc. Iată cartea mea de vizită!”

Alexandru opreşte aparatul şi, ridicându-se din fotoliu, se plimbă nervos, imitându-l pe directorul revistei:

— „Bravo! Te felicit!... Aş vrea să mai stăm de vorbă!... În orice caz...”

Se aşază apoi, parcă obosit, în acelaşi fotoliu, hotărât s-o asculte pe Ioana mai departe...

„*Te aştept pe insula mea albă,/ Vreau să-mi culc fruntea în palmele tale...* „

Opreşte şi-apoi derulează, spre a ajunge la altă poezie:

„*Tu eşti seara cu ochii umezi/ de seninul stelelor/ ce tremură atât de dureros în mine/ când şoaptele mele/ ți se dăruie.../ Tu eşti primăvara cu mâini înflorite/ răsfirând crengile de cais/ în fiecare fereastră/ a ochilor mei înfrigurați/ care te aşteaptă.../Tu eşti răsuflarea de foc/ a macilor lui august/ ce-mi îngemănează furtunile/ cu tot atâtea răsărituri pentru iubirea ta./ Tu eşti un ochi deschis/spre întunericul sufletului meu/ sub pleoapele căruia/ se zbat zborurile însângerate/ ale visurilor./ Tu eşti poate însăşi dragostea mea/ care crede numai în tine/ limpezindu-şi apele/ în fântânile surâsului tău!...*”

Cu câteva clipe în urmă, mama lui Alexandru – doctoriță –, femeie tânără încă, de vreo patruzeci de ani, subțire la trup, cu un chip atrăgător, tocmai trecea pe lângă uşa camerei băiatului. Auzind un glas străin, de fată, se opreşte, contrariată, şi ascultă:

„*... Nu pleca/ Mai vreau să te privesc!/ Vreau să te culeg/ Şoaptă de şoaptă,/Lumină de lumină,/ Tristețe de tristețe/ în ochii mei înălțați spre tine!/ Nu pleca!/ Mi-e sete de buzele tale însingurate/ Cu parfumuri/ De liliac alb/ Mi-e sete de privirile tale/Ascunzând cerul în fiecare mângâiere/ Cu care mă îmbrățişează... /Rămâi!*”

Deschide uşa şi intră. Alexandru opreşte banda.

Privind spre masa de lucru a băiatului, mama observă o fotografie. O ia în mână şi o cercetează:

— Care-i, dintre ele? îl întreabă scurt.

Alexandru îşi apropie degetul de o imagine, indicând-o pe Ioana.

— Mda! zice mama. Din clasă cu tine?

— Nu, e de la... B!

— Şi când aţi făcut poza asta?

— Astă-toamnă, în excursia de la Predeal!

— Şi cum o cheamă?

— Ei, mamă, şi tu!

— Dar înregistrarea?

— De la o şedinţă de cenaclu!

— De când te duci şi la şedinţele de cenaclu? Nu-ţi ajung cele de la Cercul de filozofie? Nici acolo nu trebuie să mai calci! De astăzi încolo gata, s-a terminat! Pentru tine – biologia şi chimia! Admiterea bate la uşă!

Se întoarce spre birou şi observă un morman de cărţi, începe să le răsfoiască.

— Şi cu astea ce e?

— Pregătesc o lucrare – răspunde Alexandru, spăsit.

— Ce fel de lucrare?

— O lucrare!

Mama ridică, pe rând, volumele şi citeşte:

— Ovidiu – „Arta iubirii”, Flaubert – „Educația sentimentală”, Alfred de Musset – „Cu dragostea nu-i de glumit”. Enervată, exclamă:

— Uite, domnule, cu ce-şi pierde el vremea acum!... Apoi, hotărâtă, făcând un gest de ca şi când le-ar fi măturat chiar în clipa aceea: Să nu le mai văd pe-aici! E clar?

— Ştiu, ştiu! răspunde, bosumflat, Alexandru. *Biologia şi chimia, biologia şi chimia*!

— Exact! Şi te rog să nu te mai prosteşti... Apoi, apropiindu-se de el, îl mângâie drăgăstos pe cap:

— Înțelege, acum nu e timp de aşa ceva! continuă ea să-l dăscălească. Tu ai fost totdeauna un copil serios.

— Ştii cum m-au poreclit colegii la şcoală? „Sfinxul”!

— Îmi place! spune doctorița, zâmbind. Sfinxul! Sfinxul! repetă amuzată. Dar de ce?

— Fiindcă sunt serios şi încăpățânat!

— Hai, hai! Astea nu-s defecte! Hai, Sfinxule, că e gata masa! Treci să mâncăm!

Alexandru, în picioare, lângă birou, nu se clinteşte. Este stăpânit de încordare. În sfârşit, se hotărăşte:

— Mamă, i se adresează el, făcând apoi o mică pauză... Mie nu-mi place să mint. Să ştii că m-am hotărât: nu dau examen la *Medicină*!

— Poftim?! Ce fel de vorbă-i asta? N-am lămurit o dată lucrurile? Şi taică-tău a fost de acord!

— Da, dar eu n-am fost! Şi, până la urmă, o să-l conving şi pe tata! susține băiatul.

Doctorița, la început consternată, acum izbucneşte violent:

— Ascultă, Alexandre – i se adresează ea apăsat, făcând un pas spre el –, îți bați joc de mine? Şi, pe neaşteptate, îi trage o palmă răsunătoare, de-i aprinde obrazul. Ei, lasă că vine el taică-tău de pe şantier. Să te vedem atunci pe unde ai să scoți cămaşa! îl mai amenință, şi-apoi, ieşind, trânteşte uşa, de mai să dărâme pereții camerei.

Alexandru, privindu-se în oglindă, îşi pipăie obrazul, pe care degetele mamei rămaseră ca imprimate. Observând pe masă unul din volume, citeşte: „Cu dragostea nu-i de glumit”. Apoi exclamă, zâmbind:

— Ei, asta mai zic şi eu *declarație de dragoste*!

8

Isoscel, profesoara de matematică, diriginta Ioanei, intră ca o furtună în cancelarie. Îl caută din ochi pe Socrate. Zărindu-l undeva, mai într-o parte a încăperii, aşezat pe un fotoliu, se îndreaptă spre el:

— Domnule profesor, i se adresează pe un ton de inchiziție, după care glasul îi devine subit mieros..., am avut totdeauna admirație pentru dumneata, eşti un om serios...

Socrate se ridică. Tocmai cerceta un catalog şi rămâne cu el în mână:

— Nu s-ar putea mai direct, doamnă? Ce nemulțumire aveți? Fiindcă despre aşa ceva bănuiesc că e vorba...

— Nemulțumire e puțin spus! afirmă Isoscel, de parcă ar fi mânuit o ghilotină. Apoi, înfoindu-se, priveşte înjur, spre a se asigura dacă ceilalți din cancelarie o ascultă. Da, câtorva le atrăsese atenția; îi priveau pe cei doi... Mi-ai zăpăcit elevele, domnule! continuă Isoscel, aflată în suiş pe treptele propriului ei glas, ai zăpăcit o şcoală întreagă!

— Nu înțeleg! se arată nedumerit Socrate, care o priveşte curios, ca pe o gânganie.

— Cum nu înțelegi? Cum nu înțelegi?! repetă profesoara de matematică, de parcă ea însăşi s-ar fi aflat în fața unui exercițiu pus pe tablă de către altcineva şi, văzându-l, aşadar, pentru prima dată, se iţeşte spre el, căutând să vadă de unde-ar trebui să-l apuce spre a-l „doborî” pe loc... Cine i-a pus pe ăştia de-a douăsprezecea acum, în pragul bacalaureatului – cuvântul din urmă a fost subliniat în aşa

fel încât chiar Isoscel aşteaptă câteva secunde să audă dacă ecourile sunt într-adevăr la *înălțime* –, deci zic (reia profesoara) *acum, în pragul bacalaureatului*, să-şi facă, auziți dumneavoastră – şi în clipa aceasta se suceşte în stânga, apoi în dreapta, rotindu-şi ochii, ca pe o scenă de teatru, voind astfel să-i ia martori pe toți, dar absolut pe toți profesorii prezenți în acel spațiu şi deveniți spectatori ad-hoc nici mai mult, nici mai puțin decât „declarații de dragoste”! afirmă, în sfârşit, aplicându-i, după părerea ei, filozofului (Mihai Gavrilescu era profesor de filozofie) lovitura de grație...

După această tiradă – despre care profesoara spera să fi ridicat orice suflet cinstit pe culmile cele mai înalte ale mâniei – urmează tot din partea ei, desigur, un moment de „finețe” interpretativă:

— ”Angel radios” în sus, „Angel radios” în jos – exclamă slujitoarea „figurilor geometrice”, maimuțărindu-se, ducând mâinile spre inimă şi dându-şi ochii peste cap... până ce profesorii încep să râdă. Râde şi Socrate, bineînțeles.

De la înalta tribună a judecății inchizitoriale, Isoscel, puțin afectată de larma din jur, se hotărăşte să comunice sentința:

— E o chestiune de prost gust, domnule profesor..., pe deasupra şi periculoasă!

Soneria anunță intrarea la o nouă oră. Profesorii îşi iau cataloagele şi se îndreaptă spre clase.

Alegând şi el un catalog, Socrate, fără nici o vorbă, îi întoarce spatele „actriței”, plecând spre ieşirea din cancelarie. Aşadar, scena urma să se termine fără aplauze. Isoscel fierbe, şi clocotul ei, ca şi vânzoleala otrăvită din vorbele „sentinței” îl ajung din urmă pe *filozof*. În fața uşii se întoarce şi rosteşte rar şi apăsat, aşa ca să poată pricepe oricine:

— Tot ceea ce este în legătură cu aceşti tineri – de noi depinde să nu devină „o chestiune de prost gust” şi cu atât mai mult „periculoasă”.

— Am înțeles, este punctul dumneavoastră de vedere, dar asta nu înseamnă că este şi cel mai îndreptățit! răspunde Isoscel, cu obrajii aprinşi şi îndârjită încă.

— Şi eu „am înțeles”, dar mi-l mențin! se aude replica lui Socrate, care iese pe uşă, fără să mai asiste la frământarea neputincioasă a profesoarei, preocupată acum să-şi găsească în poşetă o sticluță cu „săruri”, spre a-şi recăpăta echilibrul.

9

Valuri de tinerețe se zbuciumă în parcul liceului. Pe sub marea de flori a pomilor, elevii din clasele a XII-a A şi B „înoată” blând, pudrând cu albul curat şi sănătos al varului tulpinile drepte precum speranțele. Nestânjenite de nimic,

vorbele se întretaie, iar râsul urcă şi coboară pe toate treptele din tonica arie a veseliei.

Andrei – „reporterul” şcolii, cum era socotit (nu se întâmpla nimic important în liceu, ori în afară, care să fie de interes pentru şcoală, fără ca el să „imortalizeze” momentul în imagine) – apare acum, cu aparatul de gât, pe treptele de la intrarea principală. Îşi caută, dintr-o ochire, prietenii: pe Alexandru, pe Eugen, pe Marius... Le observă pe Liana, pe Corina, ca şi pe alte fete, colege din clasa lor sau dintr-a XII-a B. N-o vede pe Ioana... „Cine ştie, trebuie să fie şi ea pe-aici, pe undeva” – îşi spune, ducând aparatul la ochi şi începând să fotografieze. Face, mai întâi, câteva imagini generale. Apoi, hotărându-se să ordoneze puțin această mulțime de suflete, se adresează, energic, tuturor:

— Atenţiune, atenţiune! Toată lumea ascultă comanda la mine!...

„Ce-o mai fi vrând nebunul ăsta?” se întreabă Alexandru, preocupat să acopere cât mai uniform cu lapte de var tulpina netedă, sănătoasă, a teiului din faţa sa, unul dintre cei mai falnici din întregul parc...

— Aşadar – reia Andrei –, ascultă, neamule, comanda la mine: am să număr până la trei – lăsând astfel timp ca fiecare dintre voi să ajungă lângă *pomul lui*. Fiţi atenţi, am început: unu, doi, trei!...

Băieţii şi fetele aleargă, găsind fiecare câte un pom, alături de care se aşază.

— Şi-acum, gata! Vă imortalizez: *Un om – şi-un pom*! *Un om – şi-un pom*! Şi o fotografie... pentru veşnicie!...

— Excelent, ziaristule! îi strigă Eugen. Se cumpără!

— Repede, repede, că se răceşte! îi face semn lui Andrei alt coleg de-al lor, Marius...

„Ziaristul" fotografiază mai departe, repetând cu glas! solemn: „Un om – şi-un pom! Un om – şi-un pom! Şi o fotografie... pentru veşnicie!..."

Cuvintele lui răspândesc ecouri tot mai adânci peste liniştea parfumată a întregului parc. Băieții şi fetele aşteaptă cu oarecare sfială parcă „imortalizarea". Nu se ştie cum, dar iată – un lucru atât de banal, mă rog, o fotografie în parcul şcolii, nimic altceva, pare să devină, dintr-o dată, un hotar, de la care începe *înaintele*, ce trebuie străbătut *pe cont propriu, o coloană de lumină* pe care-ai putea-o lua cu tine pe drumul, tot, ce se cheamă viață, ea însăşi – acea imagine – însemnând viață, orizont de vis, trăit uneori fără să ştii ce minune trăieşti şi spre care doar pe apele visării, întru amintire, mai poți naviga...

— Un om – şi-un pom! Un om – şi-un pom!...

Ioana, sosită şi ea între timp în parc, ascultă şi nu înțelege.

— Spune-mi, Liana – o întreabă ea pe colega sa de bancă –, ce e cu povestea asta: „fiecare cu pomul lui"?

— A, e o chestie mai veche. Tu n-ai de unde să ştii, ai venit la noi abia în acest an... Când am intrat în clasa a IX-a – liceul nostru atunci se mutase în acest local nou, era şi el deci copil abia născut –, directoarea (pe care-o ştii de-acuma şi tu: e un om de suflet şi de mare cultură, un pedagog de excepţie) a avut o fericită idee: trebuia să ia fiinţă acest parc. Ei bine, ea, directoarea, ne-a propus nouă, liceenilor începători, să sădim câte un pom... „Ca să prindem rădăcini" – ne-a spus, mă-nţelegi adică, să rămânem, într-un fel, aici, într-un orizont sigur, care să funcţioneze pentru fiecare şi ca un element de echilibru pentru toată viaţa, deci şi după ce ne vom desprinde de sub aripa ocrotitoare a acestor ani, a acestei vetre pe care creştem „frumos şi sigur, chiar dacă unii dintre noi n-ar dori-o ori, mai bine spus, nu-şi dau seama de aceasta". (N-ai observat, bineînţeles, ghilimelele, dar ultimele vorbe erau ale directoarei noastre – pe care nu cred să existe cineva să n-o iubească şi să n-o stimeze cu adevărat.)

Ioana a rămas gânditoare: realmente o impresiona „povestea"... „Ca să vezi – îşi spunea ea –, din orice, la urma urmei, se poate face ceva care să capete durabilitate, dincolo de hotarul clipei..."

„Un om – şi-un pom! Un om – şi-un pom! ... Şi o fotografie... pentru veşnicie!" se aude mai departe glasul lui Andrei, care înfioară, cu reverberaţiile lui, inimile tinere...

Zărind-o pe Ioana, rămasă suspendată, ca într-un spaţiu nesigur, Andrei se adresează celorlalţi:

— Cine-o primeşte şi pe Ioana? Că doar şi ea vrea să se *veşnicească*, dimpreună cu noi..., nu, stimată şi frumoasă colegă?

Fata priveşte puțin stânjenită, dar şi bucuroasă frământarea mai multor băieți care-i fac tot felul de „oferte”.

— Vino lângă teiul meu, Ioana! Ți-l ofer cu stăpân cu tot! zice Eugen, trăgând cu coada ochiului spre Alexandru.

Acesta, atent la tot ce se întâmplă, fără s-o arate însă anume, văruieşte într-un ritm care nu are parcă început şi nici sfârşit, mişcările bidinelei purtate pe deasupra tulpinii pomului semănând cu nişte tandre mângâieri.

Când privirile sale se înalță, străbătând spațiul spre intrarea principală a liceului, le întâlneşte pe cele ale Ioanei. Fata îi zâmbeşte, aşteptând parcă să fie invitată. Alexandru aruncă atunci bidineaua şi aleargă spre ea. Din câțiva paşi a ajuns. O prinde în brațe, o strânge la piept, el fiind mult mai înalt decât ea, apoi, aplecându-se, începe să-i sărute părul, şi fruntea, şi ochii – „minunile acelea verzi” –, şi obrajii, şi buzele moi şi arzânde, şi parfumate. În sfârşit, ridicând-o în brațe, începe s-o poarte ca pe-o comoară, păşind rar şi solemn, spre a o arăta tuturor, tuturor... Se făcuse, bineînțeles, o tăcere ca de început de lume. Stelele, care nu răsăriseră încă – era doar în plină zi –, se presimțeau undeva, sus, sigur priveau la ei şi îi binecuvântau cu un cântec rupt din armoniile eterne...

O minge de fotbal, aruncată de un copil de dincolo de gard ii şcolii, ateriză drept în capul lui Alexandru. Zguduit

puțin, băiatul se propti de tulpina pomului, pe care nu-l părăsise nici o clipă. Ridică din umeri şi zâmbi încurcat aceloraşi ochi ce-l aținteau încă de departe. Visarea, atât de frumos colorată, îşi risipi vraja. Ioana izbucni în râs şi se retrase pe nesimțite, dispărând în liceu... Andrei însă, neclintit în misiunea ce şi-o asumase, continuă să „veşnicească” acum tot felul de imagini şi momente care mai de care mai hazlii, mai cu tâlc. Soarele e sus şi se bucură. Câțiva pomi, emoționați, desigur, strecoară pe furiş spre pământ lacrimi albe, de petale.

10

Trecuse aproape o săptămână. Iubirea celor doi rămăsese tot tandră şi... stelară...

Astăzi, vineri, în sala de sport, este mare-meci-mare. Handbal! Joacă a XII-a A cu a XII-a B. Alexandru e în echipa clasei lui. Ei, acu-i acu! Iată-l prinzând o minge şi alergând cu ea... Cineva îi barează drumul, el pasează, aleargă, primeşte din nou, aleargă, se înalță pe deasupra adversarilor şi trage imparabil: Gool!...

Sala aplaudă frenetic – suporterii celor de la „A”, bineînțeles. Printre ei se află însă şi... Ioana, care, în momentul marcării golului, nu s-a putut abține şi a strigat din toată ființa ei:

— Bravo, Alexandre!

Băiatul, care, absorbit de joc, n-o observase până atunci, plăcut surprins acum, se opreşte câteva clipe şi-i face semn, bucuros. In acest moment, o minge care-l „căuta” trece pe lângă el, fără să poată fi prinsă. *Ratarea* stârneşte murmure dezaprobatoare. Alexandru se tulbură şi, peste câteva secunde, scapă din mână, de parcă ar fi fost un amărât de începător, încă o minge. Aleargă după ea, recuperează, se apropie de poartă şi trage cu sete... Dar... bara se opune... Acum este nervos de-a binelea.

— Ah, fir-ar să fie! se lamentează Ioana în „tribună”.

Alexandru parcă ar fi auzit-o... Peste un singur minut,

meciul urma să se termine, iar scorul era egal: zece la zece. Mingea se afla la adversar. „Nu se poate, trebuie, trebuie!” îşi spune Bârsan. Ieşind în faţa celui ce purta mingea spre poarta lor, acesta pasează, dar Alexandru, cu o mişcare aproape fulgerătoare, prinde balonul şi întoarce jocul. Nu vrea să mai paseze nimănui, ca să nu rişte, dar asta înseamnă că totul depinde de ce avea să reuşească el. Îşi asumă riscul: joacă mingea mai departe, ocolind pe unul, pe altul, încă pe unul şi, când s-a aflat destul de aproape de poartă, s-a înălţat – aşa cum ştia el s-o facă (şi, când îi reuşea mişcarea, era invincibil) – şi a tras cu atâta forţă, încât mingea a intrat în plasă cu portar cu tot, pe care pur şi simplu l-a răsturnat pe spate... Strigătele sălii, care nici acum nu s-au potolit, au rămas departe de cel ce dusese echipa sa spre victorie. El aude în continuare repetându-se,

repetându-se... În ființa lui un singur strigăt, o singură poruncă, de care nu se poate să nu asculte: „Hai, Alexandre!”

Se afla tocmai deasupra adversarilor, cu mingea în mână. „Porunca” Ioanei parcă i-a înzecit puterile. De aceea, poate...

Acum o caută prin mulțimea fremătândă. O zăreşte pregătindu-se să plece. Îşi face loc până în apropiere de ea.

— Mă aştepți şi pe mine puțin? i se adresează fără nici un fel de ezitare.

— Numai dacă mă rogi frumos! răspunde fata, cochetând.

— Te rog *foarte* frumos!

— Atunci, se aprobă! Dar repede!

Alexandru se grăbeşte spre vestiar să se schimbe, însoțit de ironiile prieteneşti ale lui Andrei şi Eugen, care auziseră, în treacăt, discuția dintre el şi Ioana...

11

„Parcul Primăverii” se află la câteva sute de metri, în apropierea liceului. Nu hotărâseră ce vor face, dar fiecare era sigur că acolo vor ajunge: în parc. Aşa că se îndreptau într-acolo. Deocamdată păşeau alături, pe trotuar, fără să se

ţină de mână, fără să-şi spună o vorbă. Când au ieşit din şcoală, au aruncat la mijloc câteva banalităţi... despre joc, despre cum a fost el de „grozav”, despre cum „l-a susţinut” ea... şi tot aşa, mai nimic, până ce s-au trezit *muţi*... Erau puţin speriaţi? Poate! Dar, dacă ar fi recunoscut aşa ceva, ar fi râs şi curcile de ei! Bineînţeles! La vârsta lor? Şi într-o lume în care... Haida-de! Păi, nu vedeţi, până şi puştii şi, mai ales, puştoaicele de paisprezece-cincisprezece ani..., ori ei aveau optsprezece... Da, dar el *nu iubise* până atunci pe nimeni... (Fusese aşa, cum „se duc” băieţii din când în când, cu nişte...) Iar ea, întâmplător, la fel: nu numai că nu iubise până atunci vreun băiat, vreun bărbat, dar nici nu se lăsase sărutată de cineva, în sensul în care, mă rog, o faci cu un iubit... (Măgăria aceea a lui Doru i-o plătise pe loc, în faţa liceului...) „*Ce minune că eşti/ ce-ntâmplare că sunt*” – ar fi vrut să rostească Alexandru, „colaborând” puţin cu nemuritoarele versuri ale lui Nichita. Da, aşa simţea: că „e o întâmplare” minunată a vieţii lui această întâlnire, despre care ar fi putut să spună că o aştepta de toată viaţa (cine nu greşeşte – în exagerare – la asemenea vârstă?!), dar de care acum parcă se temea. Curios era că şi Ioana, mult mai sigură pe sine de obicei, mai întreprinzătoare, învăţată – din nefericire, datorită necazurilor – să ia viaţa pe cont propriu, se simţea oarecum încurcată. Şi asta pentru că acum aproape că se hotărâse „să pună totul pe-o carte”! Intuiţiile ei erau aproape sigure... Şi, totuşi, cine ştie?!... În orice caz, nu voia nicicum să dea greş!... Hm! dacă cineva i-ar fi auzit gândurile ar fi avut, fără îndoială, toată dreptatea s-o persifleze: „Dar ce, dragă, te-a cerut de nevastă? Ori, poate,

tu vrei să-l ceri de bărbat?! Sau te-ai hotărât să te culci astă-seară cu el? Pentru ce țoală... ?!”

— Mda! exclamă, fără voia ei, Ioana...

— Ai spus ceva?

— Nu, mă gândeam!

— Şi eu... mă gândeam!

— Atunci, hai să intrăm puțin în parc, „să ne gândim” împreună! luă Ioana inițiativa.

Şi au intrat... Iată-i înaintând pe o alee luminată de razele soarelui, ce se pregăteşte să apună. Câțiva copii trec în fugă pe lângă ei, dispărând în câteva secunde. Parcul este liniştit, iar această alee, puțin mai retrasă, este acum de-a dreptul pustie.

Cei doi sunt absolut singuri. De câteva zeci de secunde, oricum, deveniseră singuri, chiar dacă s-ar fi întâmplat ca prin preajmă un întreg bâlci omenesc să-şi fi scos la iveală zorzoanele existenței sale...

... Mâna lui Alexandru o caută pe cea a fetei. Degetele se întâlnesc, se ating, la început cu sfială, apoi se încleştează ca într-o îmbrățişare.

Cei doi ajung în fața unei bănci. Se opresc, întorcându-se unul spre celălalt.

— Fir-ar să fie! exclamă Alexandru cu oarecare ciudă, în asemenea momente, nici nu ştii cum să începi.

— De ce să începi? răspunde Ioana, cu înțeles. Poate că e de ajuns să continui!

— Ioana! şopteşte Alexandru, strângând-o la piept şi sărutând-o delicat pe obraz.

Fata se desprinde uşor din îmbrățişare, alunecând parcă pe lângă pieptul băiatului şi aşezându-se pe banca din apropiere. Se aşază şi Alexandru. Din spate îi îmbrățişează ramurile de flori ale unui arbust nemaipomenit de frumos, un soi de salcâm special cu flori liliachii, care parfumau amețitor aerul. În fața lor, peste aleea pe care se afla banca, se înălțau semeți doi brazi, desprinşi parcă din ilustratele de Anul Nou. Unul dintre ei avea crescute, în vârful fiecărei ramuri, conuri lungi şi subțiri cu nuanțe galbene, cafenii, roşcate, ca nişte splendide lumânări, sute, sute de lumânări, ce aşteptau să se aprindă. Aceleaşi conuri, la celălalt brad, erau, în întregime, de culoare roşie, un roşu închis. Păreau aproape stranii, nu-ți venea să crezi că nu sunt nişte lumânări roşii, lumânări adevărate, aşezate cu migală pe fiecare ramură, de mâna omului. Atmosfera devenise, dintr-o dată, solemnă...

— Şi când te gândeşti că nu ştim mai nimic unul despre celălalt..., se aude vocea Ioanei.

— Te înşeli, eu ştiu!

— Ce ştii? întreabă fata puțin speriată.

Alexandru recită cu căldură:

— ”*Eu sunt o fereastră deschisă/ Pentru zborul viselor tale...*” De curând am ascultat din nou înregistrarea aceea de la cenaclu.

— De unde o ai tu? se interesează, curioasă, Ioana.

— O am! Şi e de ajuns!...

— Şi, totuşi, nu ştii nimic despre mine! repetă fata, cu tristețe în glas.

— Despre cineva care scrie asemenea versuri, poți să ştii foarte multe! răspunde Alexandru, sigur pe el. Lucrăm cu esențele! Decantăm! Şi ăsta-i lucrul cel mai important.

— Crezi? spune Ioana, gânditoare.

— Cred!

Fata îi zâmbeşte, învăluindu-i chipul parcă într-un abur de suflet. Apoi se ridică de pe bancă. Pornesc spre ieşirea din parc. Între timp, iată, s-a înserat. Alexandru o ține pe Ioana pe după umeri, cu gingăşie. Păşesc alături, din nou tăcuți, dar cu sufletele cântând.

— Ne despărțim aici! spune Ioana, la ieşirea din parc.

— Bine, dar...

— Stau aproape, ajung în câteva minute.

— Şi eu stau tot aproape!

— Ştiu unde stai! remarcă fata.

— De unde ştii?

— Trec de multe ori pe strada ta. Te-am văzut, într-o zi, în curte.

— Îmi pare rău că nu te-am văzut şi eu...

— Trec numai lunea şi sâmbăta!

— Lunea şi sâmbăta? De ce?

— Mă întâlnesc cu cineva! spune Ioana, cochetând.

— Cu cine?

— Secret!

— Ioana!

— Ooo! Autoritatea masculină ofensată! Uşurel, nene Sfinxule! adaugă fata, zâmbind. „Decantăm" deocamdată! La revedere! Şi, apropiindu-se de el, îl sărută în fugă, după care porneşte hotărâtă spre casă.

Alexandru priveşte insistent în urma ei. După câteva secunde, o strigă:

— Ioana!

Fata întoarce capul, oprindu-se.

— La revedere! îi spune băiatul, cu părere de rău.

12

Peste câteva zile se aflau amândoi în sala unui cinematograf. Pe ecran, tocmai se consuma o scenă de iubire din filmul *Vraciul*. Alexandru şi Ioana, pe undeva, pe la mijlocul sălii, îi urmăresc cu atenție pe cei doi eroi: el i-a declarat că o iubeşte, ea este încântată că se va căsători cu el, iar acum se sărută... Îndelung... Inimile tinere din sală tresaltă; foială, murmure...

Alexandru mângâie cu tandrețe mâna Ioanei. Apoi o cuprinde pe după umeri şi, cu oarecare timiditate, se apleacă spre fată; s-o sărute. Din spatele lor însă, chiar în clipa aceea, 6 femeie mai în vârstă îi ironizează:

— Aşa, maică, nu vă jenați! Că doar e de dragoste!...

Alexandru şi Ioana izbucnesc în râs. Râd şi câțiva spectatori din jur. Pe neobservate, băiatul şi-a retras mâna de pe umerii fetei.

*

După spectacol, în holul cinematografului, Alexandru întreabă:

— Ei, ce părere ai?

— Mi-a plăcut foarte mult! Ți-am spus că e bun, îl lăuda atâta lume. De aceea am şi insistat să venim!

— Dacă află mama de el, mi-l recomandă să-l văd de trei ori la rând: unde mai găseşti pledoarie ca asta pentru medicină?

— Eu tot nu înțeleg de ce nu vrei tu să dai examen la... – se aude glasul Ioanei... şi, în clipele acelea, ființa ei, străbătută de un gând, avusese îndrăzneala să spere că, dacă şi ea va reuşi (tot la Medicină, fireşte), şi dacă şi el..., cine ştie?!... Dar gândul s-a frânt, speriat atât de ceea ce el singur reprezenta, cât mai ales de vorbele lui Alexandru, care i-au retezat orice avânt:

— Ioana, te rog... Mi-este de-ajuns cât discut cu ei acasă, cu mama în primul rând, şi, probabil, că tot cu ea va fi şi în ultimul... Ce să-ți spun, acum câtva timp mi-a făcut şi o „declarație de dragoste”: mi-a ars o palmă, de m-am trezit... cosmonaut!

— Mama ta?! Ție?! se miră fata, nevenindu-i să creadă. Apoi, neputându-se stăpâni, izbucneşte în râs, ca de ceva cu totul şi cu totul hazliu. Iartă-mă! spune după câteva clipe, te rog să mă ierți. În orice caz, nu pot să nu constat că mama ta este o femeie straşnică, ştie ce vrea!

— Oho! afirmă Alexandru, oprindu-se în fața unor fotografii de pe panoul de reclamă, aşa cum procedase şi puțin mai înainte.

În timpul acesta, pe trotuarul de vizavi treceau două fete. Una dintre ele era Corina, colega Ioanei. Cealaltă era o fată blondă, cu ochi albaştri, cu părul lung, până la umeri, subțire, cu forme frumos conturate.

Corina i-a zărit pe cei doi. O prinde în grabă de mână pe blondă şi-o îndeamnă să traverseze în fugă bulevardul, spunându-i, între tinp:

— Vino să-ți fac cunoştință cu cineva!

— E un film de dragoste... sau n-ați avut vreme să observați? întrebă ea, cu malițiozitate, surprinzându-i pe cei doi. Apoi izbucnind în râs, spuse:

— Mihaela, dă-mi voie să ți-i prezint pe aceşti tineri, care... aşa... şi pe dincolo, ce mai: îi vezi şi tu cât sunt de... Se numesc: Ioana şi Alexandru! Şi sunt colegii mei! Iar ea – arătând spre fata cu ochii albaştri – este Mihaela, prietena mea.

Cei trei şi-au strâns mâinile: fetele – cu figuri cam strepezite; apoi, Mihaela – cu ochii lacomi şi scânteietori – îl cântărea pe Alexandru. Reîntorcându-se la Ioana şi măsurând-o, bineînțeles, şi pe ea, o întrebă:

— Ce faci, Ioana? Cum o duci la şcoală? După toate aparențele – bine! trage singură concluzia, privindu-l, din nou, pe Alexandru.

— Vă cunoaşteți? se miră Corina.

— Pe boi ne scuzați, intervine Alexandru, înțelegând „impulsul” Ioanei, dar trebuie să plecăm. Mi-a părut bine! adăugă el, privind spre Mihaela. Salut!

— La revedere! spune şi Ioana...

— O cunoşti? întreabă Corina, curioasă, făcând câțiva paşi. Mihaela se opreşte şi, întorcând capul, priveşte în urma lui Alexandru:

— Am fost colege trei ani! răspunde ea, în sfârşit.

— Si de ce-a plecat de la voi?

— Ei, a fost o poveste... cu unul dintr-a douăsprezecea... L-a pălmuit în fața şcolii, că, aşa *mimoză* cum o vezi, să ştii că-i a drăcuțului... *foc*, nu alta!... A ieşit scandal şi... bineînțeles c-a trebuit să se mute... Dar *junele* cine e? mai întreabă fata cea blondă, întorcând încă o dată capul spre cei doi, care se pierduseră deja în mulțimea pietonilor.

— Hm! *Junele* – răspunde Corina, de parcă n-ar fi vrut s-o facă... *Junele* este... ultima ei *achiziție*!

— Dar văd că-ți place şi ție! replică Mihaela, înțelegându-i *oful*.

— Cui, Doamne iartă-mă, nu i-ar plăcea! scapă Corina o mărturisire foarte sinceră. Nu te-ai uitat la el? „Să-l bei – vorba românului – într-un pahar cu apă”...

— Ei, nu chiar de *băut*, că... te poți îneca cu el! E destul de mare! Dar pentru altceva, sigur...

— I-ai luat seama, care va să zică!...

— Şi, ce mai spuneai despre ei? revine Mihaela, trecând peste...

— Mare-iubire-mare! Au ajuns inseparabili, ca emisferele de pe „Poarta sărutului”. Au şi „un parc al lor”, „banca lor”... Romantism leşinat!

— Aşa deci! remarcă Mihaela, meditând. Ia te uită – lansatori de modă „retro”! Dar ăştia pe ce lume trăiesc, dragă?

— Ce zici, mâncăm o înghețată? întreabă Alexandru, în clipa în care ajung în fața unei cofetării.

— Mâncăm!

Au intrat. S-au aşezat la o masă.

— Două înghețate! comandă băiatul, când ospătărița s-a apropiat de masa lor...

— Ce zici de Mihaela? Frumoasă, nu? Şi ce limbă ascuțită!...

— Tu eşti mult mai frumoasă! Iar în ceea ce priveşte..., avem şi *noi* „tăişurile” noastre! Aş zice chiar că...

Ioana râde şi întinde o mână spre el. Alexandru i-o sărută; apoi, ridicând-o la înălțimea feței sale, îşi mângâie cu ea obrazul.

13

Acum intră pe poarta casei, fredonând o melodie. Pe stradă, după ce se despărțise de Ioana, simțea nevoia să sară într-un picior, ca puştii... În sufletul şi în inima lui prindeau glas şi îşi cereau dreptul la viață nişte vorbe frumos potrivite de un alt tânăr, care, de foarte mulți ani, pornise să se întâlnească cu nemurirea: „*Azi sunt îndrăgostit, e-un curcubeu / Deasupra lumii sufletului meu*”...

Ferestrele nu sunt luminate. Alexandru se apropie de uşă, deschide şi pătrunde în hol. Aprinde lumina. Atunci îl zăreşte pe tatăl său, aşezat cu fruntea în palme, la biroul din camera băiatului.

— Salut, tată! Ce-i cu tine? Când ai venit?

— Mama a fost chemată la spital. Are o urgență. Ți-a lăsat mâncarea pe aragaz...

Alexandru înțelege că între părinții săi a avut loc o discuție. Îşi trage un scaun şi se aşază în fața biroului:

— Poftim, te-ascult!

— Te rog, cu mine să nu fii obraznic!

— Nici cu mama n-am fost! Da' ce vină am eu dacă nu înțelege?!

— Ascultă, Alexandre, la urma urmei, nu crezi că mama s-ar putea să aibă dreptate? întreabă tatăl, inginer constructor, bărbat de circa 45 de ani, cu un chip energic, ars de soare şi asprit de vânt.

— Iar începem? răspunde ferm băiatul... Credeam că pe tine te-am convins – adaugă mai moale, după câteva clipe.

— Şi dacă mai târziu ai să-mi reproşezi? spune inginerul, pe gânduri. Tu crezi că viața pe şantier este o glumă? în această privință, maică-ta are perfectă dreptate. Ştii bine că, uneori, nu mă vedeți cu săptămânile!...

— Da, dar îți place ce faci! afirmă, cu înflăcărare, băiatul.

Tatăl îl învăluie într-o privire caldă:

— Altfel, cum?!...

— Ți-am spus de-atâtea ori: şi mie îmi place! Îmi pare rău – o fi *ultracurat* bisturiul, foarte albe hainele, dar nu cred să fiu în stare să-mi trăiesc toată viața într-un orizont de suferință omenească... Acolo, în mizerie, în vânt şi în ploaie, în zloată... te zbați, dar laşi ceva după tine!

— Mai mult decât omul, nimic nu este mai important în toată existența asta!

— Ştiu, ştiu: „*În lume-s multe, mari minuni! Minuni mai mari ca omul nu-s*!” Şi, totuşi...

— Şi, totuşi, cred că trebuie să ne mai gândim. Ştii că mă sperie, oarecum, Alexandre – mai spune tatăl, la fel de gânditor, aproape ca pentru sine –, *romantismul* tău.. Mă tem că eşti prea romantic şi că viața, viața asta despre care vorbim noi – a mea, care vrei să fie şi a ta –, are să te plesnească peste ochi. Iar atunci...

— Fugi, domnule, cu teoriile – răspunde băiatul energic: în partea cealaltă o fi mai simplu!... N-o vezi, n-o simți pe mama? Moare de zece ori mai repede, cu fiecare durere pe care nu reuşeşte s-o aline – aşa cum şi-ar fi dorit...

— Da, dar se şi naşte, din nou, cu fiecare viață pe care-o salvează, cu mâinile ei, pe masa aceea – subțire hotar către *nemurire*...

— Stai, stai, să-mi notez – şi să-i comunic doamnei *doctor*! Nu cred să fi auzit din gura ta vorbe atât de frumoase...

Tatăl zâmbeşte, se ridică, îi ciufuleşte părul – aşa cum făcea când Alexandru era mai mic (noroc că acum stă pe scaun, căci, altfel, e mai înalt decât inginerul)...

— Hai, că s-o fi răcit mâncarea, treci la bucătărie!

14

Valuri-valuri, elevii ies pe poarta liceului. Alexandru o caută din ochi pe Ioana. Zărind-o, iuțeşte paşii, s-o ajungă din urmă.

— Ştiu că astăzi e sâmbătă – spune el, intrând direct, fără ocolişuri – şi că ai nu ştiu ce fel de... Întâlnire... Mă gândisem doar aşa, dacă tot mergi spre casă, să te însoțesc!

— Nu, nu merg spre casă! îi răspunde fata în fugă. Apoi adaugă, văzând umbrele ce i s-au strecurat peste obraz. Alexandre, nu te supăra, îmi pare rău! Ți-am spus: sâmbăta şi lunea nu pot! Cândva, ai să vezi, fireşte, despre ce este vorba, dar acum nu pot! Rămâne pentru marți, aşa cum ne-am înțeles. Apoi se înalță pe vârfuri, îl sărută pe obraz şi pleacă. După câțiva paşi, începe chiar să alerge...

Alexandru a rămas locului. Priveşte în urma ei gânditor, ca şi cum o îndoială i s-a strecurat în suflet.

Din spate, Corina şi Liana, colegele Ioanei, sosesc lângă Alexandru.

— Hei, Sfinxule – i se adresează Corina, provocându-l: cum stăm cu „*Declarația de dragoste*”? Că, slavă Domnului, *muze* ai – face semn cu capul în direcția în care a plecat Ioana –, *dragi* îți sunt...

— Dar tu lor? intervine Liana.

— Şi ele mie! răspunde, zâmbind, Alexandru. Apoi, plecând grăbit, adaugă:

— Salve, fetelor!

*

Ochii lui Alexandru o urmăresc pe Ioana. Traversând strada şi privind pe deasupra oamenilor, tocmai când ajunge pe celălalt trotuar, se împiedică de cineva – un bătrânel care scapă din mână o sacoşă. Din ea se răspândesc pe jos, ajungând şi pe partea carosabilă, zece-cincisprezece cartofi.

— Iertați-mă, vă rog, n-am vrut! se scuză băiatul, încercând să repare ceea ce stricase. Câteva maşini îl claxonează, în timp ce strângea la loc cartofii moşului.

Ioana ajunge, între timp, în fața unei clădiri, în curtea căreia se joacă mai mulți copii. Dintr-un grup se desprinde un băiețel care aleargă spre fată, chiuind de bucurie. Ajungând lângă ea, o îmbrățişează şi o sărută. Este Gabriel, fratele Ioanei, care o aşteptase aici, la internat, întreaga săptămâni. Acum sora lui venise să-l ia acasă. Ioana vrea să-i ia servieta, dar băiețelul se opune:

— O duc eu! Parc-am stabilit odată că, de-acum, *sunt mare*!

Pleacă împreună, râzând.

Alexandru văzuse toată „scena” de undeva, din apropiere, unde se oprise, neînțelegând, deocamdată, ce caută Ioana la acel internat. Îl ştia, se afla nu departe de casa lui...

— Ați venit pentru vreun copil? îl întâmpină o învățătoare, în clipa în care a intrat pe poartă.

— A... nu! răspunde Alexandru, încurcat. Trebuia să mă întâlnesc aici cu *verişoara mea*..., Ioana Popa, care..., găseşte el, pe loc, o justificare.

— A fost! A plecat chiar adineauri! răspunde învățătoarea. L-a luat pe ăla micu'!

Tocmai atunci, un puşti cam de vârsta lui Gabriel se adresează învățătoarei:

— Doamnă, bunica mea n-a venit?

— Ionel, du-te înăuntru şi mai aşteaptă puțin, trebuie să vină, acuşi-acuşi!

După ce copilul se îndepărtează, învățătoarea adaugă:

— Săracu'! Nici el nu are mamă! Gabriel, cel puțin, are noroc cu sora lui. Dac-ați şti ce frumos se îngrijeşte de el!

— Da, da, sigur... e o fată extraordinară..., răspunde Alexandru, surprins, încurcat, retrăgându-se din curtea internatului.

„Vasăzică, asta era! se gândeşte Alexandru, eliberat ca de o povară. Întâlnirile de lunea şi sâmbăta ale Ioanei! Biata Ioana! îşi spuse băiatul, simțind realmente o durere în suflet. Deci, mama, mama ei... Doamne, ce nenorocire! Aşadar, Ioana are un frățior de care se îngrijeşte singură. Dar tatăl?”

„Şi, când te gândeşti că nu ştim mai nimic unul despre celălalt!...”

I se făcu jenă de ceea ce spusese: „Te înşeli, eu ştiu! «*Eu sunt o fereastră deschisă/ Pentru zborul viselor tale...*» Despre cineva care scrie asemenea versuri, poți să ştii foarte multe. Lucrăm cu esențele! Decantăm!”

„Da, poate că asemenea lucruri sunt valabile cu privire la Ioana, la ființa ei...” Dar celelalte, nenorocirile, cum să le prevadă? Nu-i trecuse prin minte aşa ceva. Şi cum să-ți imaginezi, măcar, când nimic din comportarea acestei fete frumoase şi mândre nu lăsa să se înțeleagă ce dramă ascunde dincolo de zâmbete şi ironii?!... „Biata Ioana!” exclamă, încă o dată, sufletul lui Alexandru, în timp ce întreaga lui ființă se lumină şi mai mult de căldura atât de binefăcătoare a iubirii.

15

E dimineață. Alexandru deschide fereastra camerei sale, respiră adânc aerul curat şi începe să execute un întreg program de gimnastică. Scotoceşte apoi în dulap şi, găsind un extensor, exersează, admirându-şi, din când în când, muşchii braţelor. Aruncă apoi extensorul şi, apropiindu-se de o oglindă prinsă pe peretele camerei, se priveşte atent, pieptănându-şi părul şi schimbându-i, de câteva ori, aranjamentul...

— Ce-i cu tine de te-ai sculat cu noaptea în cap? îl întreabă mama, care tocmai trecea spre bucătărie.

— Vreau să ajung mai repede la şcoală!... soseşte răspunsul, prompt.

Proaspăt bărbierit, peste câteva minute, băiatul se priveşte admirativ în oglindă, zâmbind propriei sale imagini, îşi alege o nouă cămaşă, se îmbracă, se parfumează...

„Semne" evidente deci. Doctorița le înțelege şi se încruntă.

— Ţie ce-ți pasă? izbucneşte ea furioasă, dar în şoaptă.

— Ce s-a mai întâmplat, dragă? o întreabă inginerul.

Asta îi mai trebuie acum: să-i sucească vreuna minţile. Precis s-a-ndrăgostit!

— Draga mea, dar nu-i firesc? Ce vezi rău...?!

— Las' că aflu eu! îşi varsă ea focul mai departe. După ce că n-ai fost în stare să-l convingi cu... medicina, acum o ia

razna şi cu fetele. Tocmai când bate examenul la uşă. Te rog să stai imediat de vorbă cu el!

— Lasă-l, domnule, în pace, că e băiat serios. Ai avut până acum vreo problemă cu el?

În bucătărie intră, val-vârtej, Alexandru, pregătit de şcoală. Îi sărută pe-amândoi. Soarbe în fugă dintr-o cană cu ceai, înghite, ca un curcan, de câteva ori, dintr-o bucată de plăcintă, pe care-o ia din faţa tatălui său, apoi:

— Sărut mâna, mamă! Salve, tată! şi pleacă.

— Şi-acum, urmezi tu: „Sărut mâna, mamă!" şi, ca şi fiu-tău, pe-aici ţi-e drumul... Ca de obicei, greul pe mine rămâne – bodogăneşte în continuare doctoriţa, în timp ce aranjează nişte lucruri în valiza bărbatului.

— Asta a fost viaţa mea! exclamă tatăl lui Alexandru, ridicându-se de la masă şi pornind, îmbufnat, spre dormitor, să-şi mai ia, probabil, ceva.

— Viaţa ta?! întreabă cu revoltă femeia. Dar viaţa mea?! Viaţa mea care-a fost?... Am făcut şi-am desfăcut geamantane! ... Ba nu, încă ceva, ceva *neînsemnat*: am aşteptat! O viaţă întreagă te-am aşteptat!

Ochii i se umplu de lacrimi. Se aşază pe pat, obosită şi parcă, dintr-o dată, îmbătrânită... Plânge...

Inginerul o priveşte cu căldură, se apropie de ea şi-o mângâie tandru pe păr:

— Lasă c-o scoatem noi la capăt Nu-ți mai face atâtea griji! Şi, hai, îmbracă-te repede, că te las şi pe tine la spital!...

16

Trecând prin fața unei florării, Alexandru intră şi cumpără o frumoasă garoafă albă. Iese apoi şi se îndreaptă, cu floarea în mână, către casa... Ioanei.

Dacă cineva i-ar fi observat pe cei doi tineri în dimineața aceea, ar fi putut să exclame: *reacții paralele*! Omul devine mai conştient de el însuşi atunci când foloseşte drept oglindă ochii *celuilalt*... şi, mai ales, când acei ochi...

Ioana ştie că e frumoasă! Când se întâlnea cu chipul ei în oglindă, îi făcea plăcere să-l privească, chiar şi atunci când acesta arăta puțin obosit, trecut prin apele unor raze de lună ori prin umbre de zbucium.

În dimineața aceasta însă, pur şi simplu, se admira... Mai exact – ar fi vrut să se admire, dar, iată, găsea tot felul de motive pentru care era nemulțumită: ba că părul nu se aranja cum ar fi dorit, ba că uşoara dungă de creion de la baza genelor nu era chiar „uşoară”, se observa, şi bineînțeles că ea n-ar fi vrut, ba... În sfârşit, îmbrăcă o bluză albă, pe care singură şi-o făcuse, cu guler înalt, pe gât, şi cu o

răsfrângere cochetă în față, apoi pulverizează – mă rog, pe unde trebuia – o colonie discretă, fină...

— Eu am plecat! se aude, din hol, o voce răguşită şi rece, care face țăndări toată acea atmosferă... de visare cu ochii deschişi. Dacă vine *ăla* pentru lumină, vezi că am lăsat banii pe frigider. Şi ai grijă, să-i dai băiatului doctoriile!...

Fata vrea să-i spună ceva tatălui ei – pentru că a lui era vocea care tocase cele câteva gânduri şi porunci –, iese din cameră, aleargă, deschide uşa apartamentului, dar liftul în care tatăl intrase deja începe să coboare.

Chipul Ioanei se întristează. Întorcându-se în casă, trece în revistă, aproape ca în fiecare zi, urmele dezagreabile ale unei vieți cu echilibru măcar în parte zdruncinat: o cămaşă folosită, agățată în cuierul de la intrare (şi doar ieri, ea, Ioana, ordonase totul), pantofi murdari, aruncați neglijent în dormitorul lui, patul nefăcut, întregul spațiu năclăit de fum de țigară, pe-o noptieră plină, la picioarele patului – o sticlă de vodcă, golită pe jumătate...

Simte că i se face lehamite... Strânge repede ce se putea, ca să nu piardă prea mult timp, intră apoi în camera ei şi a lui Gabriel şi-l scoală pe copil:

— Azi nu mergi la internat! îi spune Ioana. Îți iei medicamentele şi nu ieşi afară. Ne-am înțeles?

— Zău?! o întâmpină băiețelul bucuros, chiar nu merg la şcoală? Ioana, nu merg la şcoală? repetă el, spre a se convinge.

— Nu!

— O, ce bine! Trăiască gâlcile! Trăiască Ioana! Am să te-aştept! Şi să ştii că şi mâine o să-mi fie rău, presimt de pe-acum!

— Hai, hai, nu te mai prosti! Bagă-te-n pat şi fii cuminte! îl potoleşte Ioana, obligându-l, într-adevăr, să se urce din nou în pat, fiindcă, între timp, începuse să joace tontoroiul prin cameră.

— Eu am plecat! adaugă fata, luându-şi servieta pregătită din timp şi îndreptându-se spre ieşire.

— Salut şi succes! se aude din cameră glasul lui Gabriel, înviorat într-atâta, încât Ioana se întreabă dacă nu se făcuse, cumva, deplin sănătos şi, deci, dacă n-ar fi trebuit să-l ducă la internat. Dar acum nu mai avea timp să facă „cercetări”... „Nici o nenorocire, lipseşte şi el o zi!” îşi spuse, coborând scările blocului.

*

Între timp, Alexandru se apropiase de „Aleea Castanilor” – străduța pe care locuia Ioana. Blocul, frumos, era aşezat într-un intrând ce-l despărțea, prin câteva zeci de metri, de stradă. Panglica de asfalt ce ducea spre intrare era mărginită, de-o parte şi de alta, de un gard viu, bine îngrijit, în spatele căruia se ridicau câțiva pomi ornamentali.

Alexandru se oprise chiar la colțul acestei intrări, de unde voia s-o vadă pe fată. Cunoştea, de-acum, bine blocul. O însoțise de mai multe ori până aici, în drumurile lor ce-i aduceau de la şcoală ori de la plimbările, puține, ce-i drept, pe care şi le permiseseră în ultimul timp. Dimineața, însă, înainte de cursuri, nu venise niciodată până aici. Astăzi voia să-i facă o surpriză Ioanei. De-aceea cumpărase şi acea frumoasă garoafa albă, pe care acum o ținea în mână ca pe o speranță fragilă şi parfumată.

Iată, însă, că... *întâmplarea* îi pregătea şi lui o surpriză: la câțiva metri depărtare, printre pietonii grăbiți ai dimineții, Alexandru o zăreşte pe Isoscel – diriginta Ioanei şi profesoara de matematică a amândurora...

„Floarea, ce să facă cu floarea?" Păi, ce să facă: o înghesuie, în grabă, în taşca de pe umăr, în care purta cărțile, caietele... Şi cu el? Aici e-aici! El unde să se înghesuie? După gardul viu – era prea târziu. I-ar fi observat escaladarea. După acel panou aflat în apropiere? Nici acolo: el, Alexandru, era mult prea mare, aşa că...

— Ce-i cu tine aici, *puişor*? îl somează Isoscel, de cum îl vede. Drumul tău spre şcoală nu trece pe „Aleea Castanilor" (apelativul „puişor" era cunoscut de generații întregi de elevi ai liceului).

— Sărut mâna, doamnă profesoară! salută, încurcat, Alexandru. Ştiți, am venit să..., adică aştept un coleg, un coleg care stă pe-aici!

— Şi, dacă e „coleg”, nu puteai „să-l aşteptți” la şcoală, adică să vă-ntâlnți la şcoală?

— Păi, nu, că... el învață la alt liceu...

— Aha! Şi voiai să aranjați – îl ironizează mai departe Isoscel, privind spre panoul din apropiere, de pe care afişe mari anunțau un concert de muzică rock, cu nu ştiu ce formații... solişti... – să mergeți împreună la trăsnaia asta?

— Ei, nu chiar! încearcă să cârpească, ceea ce era, în mod evident, deja „cârpit”..., că, acum, cu bacalaureatul, cu examenele la facultate...

— Măi, măi, măi, se „vaită” profesoara, pătrunsă de „responsabilitatea pregătirii şi educării tinerei generații”, numai gărgăuni vă umblă prin cap. Şi doar tu erai un băiat bun, Alexandru Bârsan...

— Eu cred că şi *sunt*, doamnă! răspunde liceanul, energic. Sper că nu v-am dat nici un motiv să...

— Ia, te rog! Cu mine să nu te obrăzniceşti! Treci mai repede la şcoală! Şi vezi că astăzi avem oră!... Îi retează vorbele Isoscel, părăsindu-l imediat...

Alexandru se enervase. Profesoara asta – altfel om de ispravă, adică ținea să înveți carte, la ea nu mergea cu „să vedeți, c-o fi, c-o păți...”, nu, ea trăgea linii drepte şi adânci: albul-alb, negrul-negru... „profesoara asta – se gândi băiatul – îşi permite prea mult! Prea vrea să orânduiască totul, adică pe toți şi pe toate, în *patul lui Procust* al gândirii ei,

care, în ceea ce priveşte şcoala, elevii, lua totdeauna forma rigidă a *regulamentelor*, a ceea ce *prevedeau, stabileau, indicau acestea*...” Era o figură, ce mai! Nu degeaba o porecliseră elevii...

Aproape că uitase de Ioana, când tocmai se pomeneşte cu ea:

— Alexandre, ce s-a întâmplat? îl întreabă fata, neliniştită. De ce-ai venit?

— Să te iau la şcoală, fată frumoasă! răspunde băiatul, luminat dintr-o dată – şi sărutând-o pe frunte. Am simțit nevoia să te văd... mai devreme, uite, de-aceea am venit!

Ioana se strânge lângă el, dar încă neliniştită.

— Bine, dar Isoscel? Dacă mă vedea şi pe mine? Dacă ne vedea? Îți dai seama?... Noroc că nu ştie unde stau!

— Mare scofală, dacă ne vedea!

— Nu mai face pe grozavul, că *asta* cine ştie de ce e în stare... După câte ştiu, „aşteptarea *elevelor* de către *elevi*, în poarta caselor celor dintâi”, nu este prevăzută în „Regulamentul şcolar”, aşa că...

Râd amândoi ca de o şotie bună.

— Până una-alta, bine că n-ai apărut tu pe uşă tocmai la momentul *oportun* – spune Alexandru, gândindu-se, totuşi, la scandalul pe care ar fi putut să-l facă profesoara.

— Ai să râzi: apărusem cum nu se poate mai „nimerit”, adică mai nepotrivit, tocmai când „conversația” voastră era în plină desfăşurare, după cum am putut să-mi dau seama. V-am văzut însă la timp. Deschisesem uşa, ieşisem şi... n-am ştiut cum să intru mai repede înapoi. Sper că nu m-o fi observat.

— Fii sigură, că altfel, nu scăpai „nefelicitată” nici tu!

17

Într-una din recreațiile acelei zile, Andrei, colegul de bancă al lui Alexandru, zăreşte în taşca acestuia, întredeschisă, garoafa cea albă. *Stăpânul* o uitase. Andrei o scoate încetişor.

— Ia uitați-vă, minunea minunilor, exclamă el, ridicând floarea, în văzul tuturor, servieta lui Alexandru a început să producă flori! Desigur... pentru „cea mai” şi... „cea mai” (face gesturile lui Eugen, din amfiteatrul în care se ținuse şedința cercului condus de Socrate – privind înfățişarea Ioanei). Ceea ce nu înțeleg eu... este de ce stă biata floare în geantă! A... nu avem curaj! Ei, dacă-i aşa, atunci să-l ajutăm în muncă pe colegul nostru, ce naiba! Oameni suntem!

Şi, spunând acestea, se îndreaptă, cu floarea în mână, spre uşă.

— Andrei, te sfătuiesc să te potoleşti! îl somează Alexandru, dar colegul său parcă nici n-aude. Alexandru îl prinde din urmă şi încearcă să-i ia floarea. Andrei nu cedează.

— Ce faceți, mă, ați căpiat? îi admonestează Eugen, care se strecoară între ei, să-i despartă. Profitând de împrejurarea creată, colegul lui Alexandru iese pe culoar şi aleargă spre clasa alăturată, a XII-a B.

— Lasă-l, domnule, în pace, nu ştii că e zurliu? Nu e cazul să te bagi tu! îi spune Eugen lui Alexandru. Mă duc eu după el!

*

În jurul băncii Ioanei, elevii sunt adunați ciorchine. Andrei, cu floarea în mână, declară solemn, în timp ce i-o oferă fetei:

— Din partea mea, această floare – ca o splendidă „corolă de minuni a lumii”...

— Aiurea! îl întrerupe Eugen, persiflând. (Intrase, între timp, în clasă şi se apropiase de grupul curioşilor...) A furat-o prăpăditul de la Cimitirul Belu! Nu vedeți că n-are coadă?

Tocmai atunci, în uşă, apare Isoscel. Andrei şi Eugen încearcă să se furişeze pe lângă profesoară. Aceasta îi reține:

— Ce e cu voi aici? De ce nu sunteți în clasa voastră?

— Imediat, doamnă profesoară! Ne scuzați! răspund băieții, ieşind.

Isoscel aşază catalogul pe catedră şi întreabă:

— Cine lipseşte?

În clasă intră Corina.

— Tu unde-ai fost? o apostrofează profesoara şi, fără să aştepte răspunsul, o invită să treacă în banca ei.

În timp ce Isoscel notează absenții, colega de bancă a Corinei îi scrie acesteia un bilețel. 1-l strecoară. Corina îl citeşte, păzindu-l, sub bancă, să nu fie văzut: „Sfinxul se topeşte... pentru «cea mai...» şi «cea mai...» Venit împreună şcoală!”...

Este observată însă ea de către Isoscel. Ridicându-se în grabă de la catedră, profesoara se apropie de bancă. Fata n-are încotro şi-i arată biletul.

Isoscel citeşte cu o anume voluptate. Apoi, nedumerită, întreabă:

— Cine e, dragă, Sfinxul? Şi ce înseamnă asta... „se topeşte”?...

— Cum? Nu ştiți cine e Sfinxul? se oferă Liana s-o lămurească. Distinsul nostru coleg, Alexandru Bârsan, dintr-a XII-a A.

— Cineee?! se miră profesoara, Bârsan? Şi de ce „sfinx”?

— Pentru că... este foarte serios – răspunde Liana, în acelaşi stil, de uşoară zeflemea – şi rece, ca un sloi de gheață... Numai că... acum, după cum vedeți, „se topeşte”...

— Ați înnebunit de tot! exclamă Isoscel. Apoi, curioasă, întreabă, mai departe: Dar povestea asta... cu „ cea mai... „ şi „ cea mai... „ la ce se referă?

Clasa izbucneşte în râs. Câteva fete, printre care Corina, întorc capul spre Ioana. Obrajii acesteia au luat foc.

Isoscel are o revelație. O priveşte de parcă ar tăia-o felii-felii, în timp ce-i face semn cu degetul să se ridice:

— Ascultă, fetițo – o întreabă ea cu glas mieros care anunță furtuna tu unde stai? Nu cumva pe „Aleea Castanilor”?

Ioana a încremenit. Înghite cu greu ceva care parcă o sufocă şi-apoi răspunde pierită:

— Ba da!

— Aşa, deci! trage profesoara concluzia, făcându-i semn să se aşeze.

*

Pe „banca lor”, din „parcul lor”, Ioana, cu fruntea sprijinită de umărul lui Alexandru, plânge amarnic. Atitudinea profesoarei o umilise. Ar fi preferat s-o certe, s-o sancționeze, s-o reclame directoarei – deşi îşi dădea seama că n-ar fi avut nici un motiv, la urma urmei... Şi, totuşi... Dar aşa, cu atitudinea aceea de superioară indiferență o zdrobise Aşa ceva îi era foarte greu să suporte, de aceea plângea îi părea foarte rău că dăduse curs acestei slăbiciuni dar pentru că nu avusese cum să-şi descarce necazul, izbucnise în plâns...

— Gata cu Isoscel – spune Alexandru, ridicându-i capul ştergându-i pârâiaşele de lacrimi de pe obraji şi sărutându-i ochii... Recunoşti că mâine, sâmbătă, mergem la dansul de la liceu? Da sau ba?

Ioana lăcrimează din nou, nu poate să răspundă

— ”Instanța” întreabă încă o dată: da sau ba? reia Alexandru, cu acelaşi aer fals serios.

Vrea, nu vrea, fata intră în joc, răspunzând:

— Da!

— Ei bine, reuniunea nu e mâine!

— Cum, „nu e mâine”? se neliniştteşte Ioana. Ce vrei să spui?

— Da, nu e mâine! E azi, acum, aici! Fii atentă – spune Alexandru, făcând gestul clasic al prestidigitatorului: Hocus, Pocus, Preparatus! Ciribic, Ciribaboi-Hop”...

Chipul fetei se înseninează. Ridicându-se de pe bancă, cei doi pornesc pe aleea străjuită de acei arbuşti misterioşi, ca nişte salcâmi cu flori liliachii, peste care se întindeau, ocrotitoare, corzile unor trandafiri, încărcate cu sute, mii de boboci de foc! Braţul lui Alexandru înconjoară cu drag umerii Ioanei, iar fata păşeşte alene, sprijinindu-se de el. În suflet i se strecoară şi se întemeiază tot mai mult o tihnă a siguranţei şi a luminii.

18

Sala de sport a liceului, frumos ornamentată şi luminată, a fost transformată în ring de dans.

Alexandru şi Ioana, printre alte perechi de fete şi băieţi, din clasa a XII-a, dansează în ritmul unei melodii modeme, interpretată de o formaţie muzicală a elevilor.

Pe o latură a sălii se află câteva mese, pe care pot fi văzute sticle de „Pepsi”, „Coca-Cola”, sticle cu apă minerală, ca şi platouri cu diferite dulciuri.

Undeva, într-un colț mai retras, Socrate, *filozoful*, discută cu Isoscel. Ceva mai departe, alți câțiva profesori se află într-un grup de elevi.

Isoscel, indignată, exclamă:

— Poftim! Cu ce trebuie să-mi pierd eu vremea sâmbătă după-amiază!

Profesorul Gavrilescu priveşte peste sală, cu un aer meditativ, ca şi cum n-ar auzi-o.

În acest moment, Eugen, cu o tavă în mână, pe care se află pahare cu „Pepsi” şi o farfurie cu prăjituri, îi invită pe cei doi profesori să servească.

Tocmai atunci dansul se termină. Alexandru face o „reverență” în fața Ioanei...

Orchestra începe o nouă melodie. Câțiva băieți se apropie, în acelaşi timp, de Ioana, cu două degete ridicate, ca la lecție, cerând favoarea de a fi acceptați ca parteneri.

Isoscel, preocupată de ceea ce se întâmplă, a rămas cu paharul neatins. Se adresează lui Socrate, într-o clipă în care acesta privea amuzat spre Ioana:

— Ce-or fi găsit, domnule, la fata asta?!... Că nu e nici o scofală de capul ei... Şi e dintr-o familie... Nu, o să-l strice pe Bârsan!

Filozoful nu răspunde. O urmăreşte mai departe pe fată, cu acelaşi zâmbet pe buze.

Andrei, cocoțat pe un spalier, cu microfonul în mână, anunță cu căutată emfază:

— Orchestra, stop! în programul serii – urmează *concursul de dans*, organizat de clasa a XII-a A. Atenţiune, atenţiune! *Perechile* vor ieşi din... căciulă! Poftiți la „inimioare”!

Băieți şi fete se îngrămădesc în jurul lui Eugen, aflat în apropierea orchestrei. Acesta ține într-o mână, ca pe nişte cărți de joc, dispuse în evantai, „inimioare” bleu, pentru băieți, iar în cealaltă – „inimioare” de culoare roz, pentru fete.

— ”Inimioarele” secrete – pentru băieți, pentru fete! strigă el, ca la târg...

Elevii trag „inimioare”, pe care sunt înscrise nume din cupluri celebre de îndrăgostiți.

Alexandru şi Ioana se apropie de Eugen. Sala este întretăiată de strigătele celor ce-şi caută perechea:

— *Dante* o caută pe *Beatrice*, strigă un băiat, fluturându-şi „inimioara”. De undeva se aude:

— Prezent! Şi, lângă cel ce strigase, îşi face apariția o fată deşirată, nu tocmai plină de farmec, în mod evident mai înaltă decât partenerul ei.

— Ehe, fericirea nu se cucereşte uşor: are de traversat băiatul un întreg „Purgatoriu”! exclamă Eugen către colegul de-alături.

Alte strigăte, alte căutări şi cuplurile se formează: *Felix şi Otilia, Romeo şi Julieta, Daphnis şi Chloe, Petrarca şi Laur a, Erhinescu şi Veronica* etc.

Ioana trage o „inimioară". Andrei, văzând-o, coboară repede de pe spalier şi o întreabă:

— Ce ți-a picat?

— *Isolda*! răspunde fata.

Andrei se strecoară spre Eugen şi-i suflă la ureche:

— Opreşte-l pe *Tristan* pentru Alexandru.

Îi vine rândul să tragă o „inimioară" şi lui Bârsan.

— Cea din dreapta! îi şopteşte Eugen, conspirativ.

Alexandru o trage repede şi o priveşte. Se îndreaptă spre

Ioana, care tocmai îl căuta cu privirea.

— Ce ai? îl întreabă ea, curioasă.

— Dar tu? răspunde băiatul, după care îşi desfac palmele cu cele două „*inimioare*"*-pereche*.

În acest moment, chipurile lor sunt fulgerate de o lumină: urcat pe o „capră" de sport, Andrei fotografiază cu blițul, strigând:

— *Un om – şi-un om! Un om – şi-un om! Şi o fotografie... pentru veşnicie*!... Vorbele lui constituiau o replică la cealaltă expresie, pe care tot el o găsise, în primăvară, când săpau

pomii din parcul liceului: „Un om – şi-un pom! Un om – şi-un pom!...”

Alexandru şi Ioana dansează dezlănţuiţi, puşi ca pe jar de fluxul tonic al unei melodii alerte. Un om – şi-un om!... Andrei îi „fulgeră” din nou cu lumina aparatului... *Şi o fotografie – pentru veşnicie*!

Perechile se împuţinaseră pe măsură ce se trecuse, în cadrul concursului, de la un dans la altul. Rămăseseră încă două, în afară de Ioana şi Alexandru.

— Punctajul cel mai mare, până acum, îl deţine perechea „Tristan şi Isolda”! anunţă Andrei, ceremonios.

Sala aplaudă frenetic. Cei doi, cu chipurile îmbujorate, se privesc bucuroşi.

— Urmează ultima probă – *vals*! adaugă Andrei.

Printre dansatorii rămaşi în concurs, se strecoară o undă de nelinişte.

— Ce facem, n-am dansat niciodată vals! îi şopteşte Alexandru partenerei sale.

Isoscel se luminează:

— Ei, puişorilor, acu’ să vă văd! exclamă ea, de la masa prezidiului. Că la zbânţuială... cred şi eu, nu vă-ntrece nimeni!

O pereche abandonează.

— Să renunțăm şi noi! spune Alexandru.

— Nici vorbă! Poate câştigăm! îi răspunde Ioana.

— Dar nu-nțelegi că nu ştiu?

— Fii atent la mine, mai bine zis lasă-te în voia muzicii, îl îndeamnă fata, în timp ce orchestra face să răsune în sală mătăsoasele acorduri ale celebrei melodii „Valurile Dunării”

— Un-doi-trei! îi şopteşte Ioana lui Alexandru. Ia-te după mine şi, capul sus! Zâmbeşte! Acum! adaugă ea, încordată ca un arc.

Cei doi încep să danseze.

Cealaltă pereche face câțiva paşi stângaci, dar fata, nervoasă, îi spune partenerului:

— Nu insista, nu pot! Ne facem de râs! Se desprind din dans, abandonând...

Alexandru dansează din ce în ce mai dezinvolt, condus cu eleganță de Ioana, care îi imprimă ritmul, şoptindu-i „Un-doi-trei! Un-doi-trei!”

Băieții şi fetele de pe margini aplaudă ritmic... Ioana şi Alexandru radiază de fericire...

19

Tocmai intra pe uşa casei, când începu să sune telefonul Băiatul aleargă şi ridică receptorul.

— Alexandre, repede! Am uitat ochelarii. Ia un taxi şi vino imediat! Am o operație urgentă – se aude vocea poruncitoare a mamei.

*

Coborând din maşină, Alexandru urcă în fugă treptele spitalului, sărind câte două deodată. Intră, întreabă, se precipită pe culoare, până ajunge în preajma „blocului operator”. În fața unei uşi, o asistentă, care-l recunoaşte, îi spune:

— Nu mai e nevoie: i-am împrumutat pe-ai mei. A zis că i se potrivesc. Acum n-o mai putem deranja, a început operația.

În acest timp, de pe un alt coridor, soseşte către sala de operații un cărucior pe care se afla un bărbat accidentat, învelit într-un cearşaf pătat de sânge. În jurul căruciorului împins de un sanitar roiesc femei în alb. Accidentatului i s-a aplicat un aparat mobil pentru reanimare.

— ”Urgent, urgent, la operație! E foarte grav!” se aude un îndemn de undeva, din apropiere...

Ochii lui Alexandru nu se pot desprinde de acea imagine şocantă. Simte că i se face rău. O senzație de vomă îi răscoleşte stomacul. Devine din ce în ce mai livid. Privirea i se împăienjeneşte, aproape că se clatină.

Asistenta îl sprijină de braț:

— S-a-ntâmplat ceva? Ce e cu tine? îl întreabă ea, privindu-l nelinişitită. Apoi îl îndeamnă să se întindă pe o canapea.

Alexandru se supune, fiindcă picioarele, iată, nu-l mai ascultă, au devenit, dintr-o dată, de cauciuc... Îşi simte fruntea şi tâmplele tamponate cu ceva rece; apoi i se dă să respire dintr-o soluție care-i împinge înăuntru senzația de vomă şi-i şterge, treptat, ochii de hățişul acela de fire multicolore...

Se trezeşte alături cu mama sa:

— Îmi pare rău! exclamă Alexandru jenat. Te rog să mă scuzi, te-am făcut de râs!... Uite, îți adusesem ochelarii...

— Ți-a trecut? Ei, nu-i nimic! Aşa e la-nceput, şi eu am pățit-o!

Se ridică şi păşesc împreună pe culoar. În față, le apare, ca din pământ, o femeie care, plângând, se repede la mama lui Alexandru şi, până ce aceasta să-şi dea seama de ceea ce se întâmplă, îi prinde mâna şi i-o sărută:

— Doamnă doctor, mi-ați salvat copilul! Să vă dea Dumnezeu sănătate! N-o să vă uit niciodată! exclamă cu lacrimile şiroaie pe obraji...

— Linişteşte-te, linişteşte-te! o îndeamnă doctorița, bătând-o uşor pe umăr. O să se facă bine! E un băiat tare! O să se facă bine, ai să vezi!

— Vă mulțumesc! Vă mulțumesc! nu mai conteneşte femeia, în timp ce mama lui Alexandru îşi invită feciorul în cabinetul ei.

— N-am ştiut că eşti aşa de grozavă – spune acesta sincer impresionat... Apoi, după câteva secunde, adaugă, de parcă ar fi avut o revelație: Dar, dacă m-ai chemat să-mi demonstrezi cât e de frumos – mă rog, de important – să fii doctor, află că „nu ține”!

Mama îi zâmbeşte, îl ia protector pe după umeri şi-i spune:

— Eşti un prostuț! Hai să mergem acasă, că e târziu!

20

Soneria anunță intrarea la o nouă oră. Ioana, neliniştită, aşteaptă lângă o fereastră.

— Hai, nu vii? o întreabă Liana...

— Du-te înainte, vin şi eu imediat!...

În sfârşit, îl vede pe Alexandru. A intrat chiar acum pe poarta liceului. După ce face câțiva paşi, se întoarce, desface pachetul pe care-l avea în mână şi-i întinde portarului o prăjitură. Porneşte apoi să urce, în grabă, scările... Când apare în capătul coridorului, Ioana îi face semne disperate...

— Fir-ar să fie, am stat la coadă! Nu trebuia să mă aştepți! se justifică băiatul.

— Au intrat profesorii, ce facem?

— Mâncăm prăjiturile, spune Alexandru, ghiduş.

Ioana ia o prăjitură, ia şi Alexandru una şi încep să mănânce cu poftă, zâmbindu-şi ca de o şotie bună.

În acest moment apare, în capătul scărilor, Isoscel. Cei doi încremenesc cu gura plină.

— Ce faceți, puişorilor, aici? îi somează ea. Prăjituri în timpul orelor! Aşadar, chiuliți! Dulce chiul!...

— Doamnă profesoară, să vedeți – încearcă o explicație Alexandru.

— Ce să văd, Alexandre? Văd foarte bine... *te laşi dus cu zăhărelu'*... Şi e păcat de tine, băiatule!

— Doamnă profesoară..., intervine, ofensată, Ioana.

— Nici o „doamnă profesoară”... Ia poftiți voi cu mine la... doamna directoare! Să primiți „felicitări” complete.

Isoscel o ia înainte. Ioana, cumplit de jignită, are lacrimi în ochi. Alexandru îi face semn să se liniştească. N-au încotro, merg, pleoştiți, în urma abraşei profesoare, care se întâmplase să fie tocmai ea, astăzi, de serviciu pe şcoală...

*

În biroul directoarei se desfăşura o şedință a unei catedre. Isoscel şi-a prezentat reclamația. Directoarea, la început, s-a supărat pentru că a fost deranjată din şedință. A ascultat-o, totuşi:

— Am înțeles! i-a spus ea apoi profesoarei. După care, s-a adresat elevilor: Mergeți la clasele voastre. O să mai discutăm. Şi, dacă va fi cazul, o să vă scădem notele la purtare.

— Cum „dacă va fi cazul”, doamnă directoare? izbucneşte Isoscel, imediat ce elevii au închis uşa. Dumneavoastră nu vă dați seama? Avem o răspundere! – şi subliniază cuvântul *răspundere*.

Directoarea, o femeie înjur de patruzeci de ani, deschisă fluxului de înnoire, pentru care socotea că a sosit vremea să se afirme şi în şcoală, pedagog bun şi om de finețe sufletească şi intelectuală, se străduia să-i facă pe toți profesorii din liceul pe care-l conducea să înțeleagă faptul că elevii, înainte de a fi aşezați în tiparul unor ființe cu un

anumit statut, trebuie priviți ca *oameni*, indiferent în ce împrejurare ajungeau ei să le fie evaluată relația cu şcoala şi cu viața. Bineînțeles că Isoscel nu era dintre cei – mulți – care-o urmau pe directoare, în general pentru că aşa gândeau şi simțeau şi ei.

Acum aştepta încordată răspunsul.

— Dacă sunt vinovați, să-i pedepsim, dar nimeni nu ne dă dreptul să-i batjocorim, doamnă profesoară! Eu aşa înțeleg *răspunderea* noastră, în acest caz!

— Şi eu mă descopăr uneori uitând că am fost tânăr! afirmă un profesor mai în vârstă, dintre cei aflați în cabinetul directoarei.

— Dar bine le mai stătea împreună! Doamne, ce frumoşi sunt! adaugă o profesoară care, după cum arăta, nu se îndepărtase chiar cu mult de vârsta celor doi elevi. Oare, la învățătură, cum or fi?

— Sunt doi copii buni! răspunde directoarea. Predau şi eu la clasele lor!

— E clar! gândeşte Isoscel cu voce tare, mai mult pentru sine. Apoi, plimbându-şi ochii peste toți cei de la masă, exclamă, în timp ce pe față are o expresie nu numai de totală dezaprobare, ci şi de milă parcă: Bun! M-am lămurit! în asemenea condiții... Întoarce apoi spatele şi iese aproape trântind uşa.

21

Andrei sună lung la uşa lui Alexandru. Acesta apare după câteva clipe şi deschide:

— Salve, cuceritorule!

— Salut, ziaristule! Ce vânt te-aduce? Nu cumva interesul pentru vreun reportaj despre felul în care se poate lua un *nouă* la purtare? Acum, în ultimul trimestru de liceu?

— Nici vorbă! Şi-apoi cred că Isoscel o să fiarbă mult şi bine „în suc propriu". Cu directoarea noastră nu-i merge!... Aşa că *demersul* are un obiectiv mult mai prozaic: ceva ce se numeşte..., zice Andrei, intrând în camera lui Alexandru. Acesta caută într-un sertar al biroului la care lucra şi, scoţând un caiet, i-l întinde prietenului său:

— Domnule, dacă le vrei rezolvate, iată-le! Dar numai până mâine, să ştii! Că-mi trebuie şi mie!

— În regulă! M-aşez astă-seară cu *burta* pe ele, iar la noapte le pun chiar sub pernă. Poate, cine ştie?!

— Ei, cu atâtea metode „moderne", nu se poate să n-o scoţi tu la capăt!

Apoi, părăsind preocuparea pentru *fizică* – „documentul" cu pricina conţinea nişte probleme din domeniul acestei discipline şcolare, cu care Andrei avea ceva „probleme": dacă nu lua o notă care să privească ceva mai *de sus* situaţia

celorlalte „semne” asemănătoare din rubrica respectivă a catalogului, ajutându-le şi pe ele să mai crească, *liceanul-ziarist* ar fi încurcat-o –, Alexandru îl întreabă:

— Să-ți fac o cafea? O citronadă?

— Cafea nu beau acum, că m-apuc să învăț, iar cafeaua, pe mine, mă adoarme! Bag seama că în mine s-ar putea să fie ceva *pe dos*...

— Bine, am înțeles: îți pregătesc citronada... Iar, referitor la ceea ce spuseşi, părerea mea e că „s-ar putea” ca chiar mai mult de ceva să fie...

Andrei îi dă un ghiont prietenesc, după care se trânteşte în fotoliu, în timp ce Alexandru se îndreaptă spre bucătărie...

„Fizicianul” în suferință răsfoieşte acum caietul, bombănind ceva. Apoi, văzând casetofonul aflat undeva pe birou, se ridică şi apasă pe butonul de pornire.

Dintr-o dată, în cameră, se revarsă vocea lui Alexandru:

„*Dragostea modelează liniile ființei umane. Ea trăieşte din izvoarele sufletului, dar*...”

— Hopa! exclamă, amuzat, Andrei.

Opreşte aparatul şi scoate repede caseta. O bagă în buzunar. Apoi ia caietul şi se pregăteşte să plece.

— O vrei mai dulce? îi strigă Alexandru, din bucătărie.

— O vreau... mai repede!

— Un bob zăbavă că „vine-vine”!... Pân’ la urmă, la ce dai? Te-ai hotărât? îl întreabă Alexandru, intrând cu o farfurie, pe care se află un pahar cu citronadă.

— Rămân la T.C.M.! răspunde Andrei, luând paharul şi gustând din el. Dacă ține, bine! Dacă nu, „adio şi n-am cuvinte!” M-angajez la fratele meu, la uzină. Dar tu?

— Încă la masa tratativelor!

— Bătrâne, am plecat! zice Andrei, răsturnând paharul pe gât. Mulțumesc, a fost foarte bună! Îți mulțumesc şi pentru..., arată spre caiet. Mâine îl ai!

— Stai, mă, zănaticule, că „nu dau turcii”!

— Mi-am adus aminte: închide! M-a rugat mama să-i cumpăr ceva. Şi-atâta-mi trebuie, să... Ce, n-o ştii pe mama?

— ”Închide” peste vreo oră! zice Alexandru, privindu-şi ceasul de la mână. Dar, mă rog, nu pot să nu apreciez *nerăbdarea* ta de a fi cât mai curând în tovărăşia... caietului. Aşa că... te-nțeleg!

— Aşa că, pa! Hai, salut!

22

La câteva zile, spre seară, după terminarea cursurilor, mama lui Alexandru şi Isoscel ieşeau din sala clasei a XII-a A, continuând o discuție:

— Îmi pare bine că vă pot fi şi eu cu ceva de folos – spune, mieros, profesoara. Ne cunoaştem de atâta timp... Oricum, n-am să uit niciodată ce-ați făcut pentru mine atunci, când am fost internată-n spital.

— Vă mulțumesc pentru relații – zice doctorița. Am simțit şi eu ceva, dar am crezut că e o simplă toană puştească.

— Ce puşti?! Ce puşti?!... Nu vă uitați la el? Şi pe ea, dacați vedea-o... E frumoasă, afurisita!... Păcat că... Dar, lăsați pe mine, n-aveți nici o grijă! Pun eu lucrurile la punct!...

Şi, într-adevăr, chiar a doua zi, iat-o pe abraşa profesoară, încercând să...

— Sper că ne-am înțeles, fetițo! retează Isoscel fiecare vorbă şi-o aruncă în obrazul şi în sufletul Ioanei. Îl laşi în pace pe Bârsan şi gata! L-ai zăpăcit destul până acum... şi încă într-o perioadă importantă pentru viitorul lui.

Ioana o priveşte cu dispreț nedisimulat. Se află în clasa a XII-a A, în picioare, lângă catedră, în spatele căreia tronează profesoara. În sală nu mai este nimeni.

— De ce nu şi pentru al meu? întreabă fata, subliniind, cu durere, cuvintele.

— Poate şi pentru al tău! răspunde dăscălița, puțin surprinsă de remarca şi de tonul elevei. Dar acum eu vorbesc despre el...

— De ce nu şi despre mine? soseşte imediat replica îndârjită a Ioanei.

— Te rog să încetezi cu obrăzniciile! o repede Isoscel, făcând apel la „autoritatea", goală, pe care credea că i-o asigură, din principiu, condiția ei de profesoară. În orice caz, domnişoară, ține minte de la mine – se hotărăşte ea să aducă un „argument", care străluceşte prin absență, înscris în orizontul presupunerilor şi al judecăților ei înguste şi strâmbe –, *drumurile* voastre nu se pot face unul. Ele sunt *diferite* şi rămân *diferite*, pentru că... mă rog, sunt multe, nu mă obliga să-ți spun lucruri care...

Chipul Ioanei s-a făcut de piatră... Doar ochii îi scânteiază şi-o străpung pe Isoscel, ca nişte lasere care-o fac bucăți-bucăți, tot mai mărunte... până la pulbere. Apoi, luând „pulberea" în mână, suflă peste ea şi-o împrăştie. Îşi scutură palmele, cu silă, şi...

— Bună ziua! spune eleva, întorcând spatele *catedrei*, în mod definitiv. Apoi, linişti tă dintr-o dată, ca şi când şi-ar fi găsit *cărarea*, prin golul imens din jurul ei, calcă apăsat pe drumul spre uşă şi de dincolo de aceasta...

23

... Drumul o duce, deocamdată, în întuneric...

Ioana se trezeşte şi aprinde veioza de pe noptieră. Se uită la ceas: e ora trei! în celălalt pat, din încăpere, Gabriel doarme dus...

Fata se ridică şi păşeşte încet spre camera tatălui ei. Ascultă puțin la uşă. Apoi deschide şi aprinde lumina: Nimeni! Patul este nedesfăcut. Ioana se înfioară, de parcă ar fi cuprins-o frigul. Un junghi i-a fulgerat inima... Până atunci, întârzia – aproape în mod regulat. Uneori lipsea de-acasă, dar o anunța totdeauna: dacă nu apuca s-o prevină dinainte, dădea telefon. Mă rog, ştia unde se află... Dar acum?!...

Aseară, ea nu plecase nicăieri. Văzând că se face noapte, stătuse cu sufletul lângă telefon. S-a culcat târziu. L-a luat în cameră, ca nu cumva să sune şi ea să nu-l audă... Dar, nimic! Oarece-o fi?...

Gabriel se trezeşte şi vine lângă ea, frecându-se la ochi:

— Ioana, a sosit tata?

— De ce te-ai sculat? Du-te şi te culcă!

— Dacă s-a întâmplat ceva?

— Nu s-a întâmplat nimic! Are, probabil, treburi! încearcă Ioana să-l liniştească, dar nu reuşeşte pe deplin să-şi ascundă îngrijorarea. Hai să ne culcăm! reia fata.

Băiatul se aşază în pat şi mămica lui îl înveleşte.

Se întinde şi Ioana în patul său. Stinge veioza.

— Ioana, te superi dacă vin şi eu la tine? Da, Ioana? întreabă, rugător, Gabriel. Şi, fără să mai aştepte răspunsul, se strecoară lângă sora sa. Aceasta îl ia în braţe, îl mângâie şi-l linişteşte:

— Ei, hai să dormim, că acuşi se face dimineaţă.

Razele soarelui pătrund prin ferestre, luminând chipurile înbujorate ale celor doi fraţi, care dorm încă.

Se aude semnalul prelung al soneriei.

Ioana se trezeşte. Soneria spintecă, din nou, liniştea. Fata îmbracă repede un capot şi se îndreaptă spre uşă. Când deschide, vede în prag un căpitan de poliţie şi un civil.

— Aici locuieşte Ion Popa? întreabă căpitanul.

— Da! răspunde Ioana automat, făcând ochii mari.

— Dumneata eşti fiica?

— Da! Dar dumneavoastră cine sunteţi?

Ofiţerul scoate legitimaţia:

— De la Poliție! Căpitan Marinescu.

După ce Ioana cercetează cu atenție legitimația, căpitanul întreabă:

— Putem să intrăm puțin? Dumnealui este domnul procuror Vârlan.

— Poftiți! spune Ioana nedumerită, dar... nu înțeleg pentru ce,... ce s-a întâmplat?!...

— Îmi pare rău, domnişoară, spune procurorul, după ce închide uşa. Tatăl dumitale a fost reținut pentru cercetări... Ne-am putea aşeza undeva?

Fata îi invită în sufragerie.

— Aseară s-a produs un accident de muncă la fabrică – reia procurorul, aşezându-se pe un scaun şi scoțând un dosar dintr-o geantă „diplomat”. Priveşte câteva secunde în el... O neglijență, de care se pare că maistrul Ion Popa se face vinovat. Am zis „se pare”, nu este sigur! Aşa că..., deocamdată...

Albă ca varul, Ioana întreabă aproape cu disperare:

— I s-a întâmplat ceva?

— Lui, nu! răspunde căpitanul Marinescu, rămas în picioare.

— Înseamnă că...

— Da, sunt răniți, dintre care – unii – foarte grav...

Ioana îşi ascunde faţa în palme şi izbucneşte într-un hohot de plâns. Procurorul ar vrea s-o liniştească, dar nu ştie cum. I se pare că orice vorbă i-ar spune, nu se potriveşte...

— Şi ce-o să pățească? întreabă fata printre suspine.

— Deocamdată, nimic! Ți-am spus, se fac cercetări. Poate că...

— Dumneata ai un frate mai mic? întreabă căpitanul Marinescu.

— Da!

— De obicei, cine vă ajută pe voi?

— Nimeni! Nu mai avem pe nimeni! în afară de o mătuşă... la Constanța. Sora tatei! Ştiți, mama a murit...

— Mda! mormăie procurorul. Noi am venit mai mult să vă spunem adevărul, să nu vă speriați... Uite cartea mea de vizită. Dacă ai nevoie de ceva, până se lămuresc lucrurile, mă găseşti la unul dintre telefoanele de-acolo, fie de la serviciu, fie de-acasă. Nu te sfii să mă cauți!...

Ştergându-şi lacrimile, fata îi conduce pe cei doi spre ieşire.

— Vă mulțumesc! Vă mulțumesc! repetă ea. Bună ziua!

Iar după ce închide uşa, izbucneşte, din nou, în plâns.

În acest timp, Gabriel, somnoros, apare în pragul dormitorului. O vede şi aleargă spre ea. O îmbrăţişează, petrecându-şi mâinile după mijlocul subţire al fetei şi ascunzându-şi faţa la pieptul ei:

— A fost tata? Te-a certat? scânceşte el, cu tristeţe.

— Da... Da! A fost! răspunde Ioana, făcând un efort să se liniştească, să nu mai plângă. Avea treabă! Aplecat! spune ea, în continuare, bâlbâindu-se. Hai, culcă-te! Mai dormi puţin!

24

În faţa liceului, Alexandru aşteaptă nerăbdător. Pe lângă el trec grupuri-grupuri de elevi care ies din şcoală.

Deodată apare Ioana. Îl ia de mână şi pornesc. Fata este îngândurată. Alexandru nu pare să fi observat. Îi turuie gura, povestind despre păţania lui Andrei, la fizică: mă rog, îl ascultase profesoara, din toată materia, şi el răspunsese foarte bine o vreme, până când a început să încurce lucrurile şi, pe măsură ce profesoara voia să-l scoată din „noroi”, punându-i tot felul de întrebări, el, dimpotrivă, se afunda şi mai tare. În sfârşit, până la urmă a ajuns la liman: a trecut! ...

Între timp, ajunseseră în fața blocului în care locuia Ioana.

— Ce zici, după ce toceşti „oasele” la anatomie, facem o plimbare prin parc?!

Fata ezită:

— Nu te supăra, îi răspunde ea, nu pot!

— Ei, hai, că n-o fi moarte de om! Tot cu zece o să intri la *Medicină*!

— Nu, altă dată! Te rog, Alexandre!

— Îmi pare rău... Atunci nu-mi rămâne decât...

Ioana se apropie mai mult de el, îl îmbrățişează, vrând parcă să se asigure că nu e singură pe lume, se înalță apoi până la buzele lui – aşa cum proceda, de obicei, ea fiind mult mai mică şi, după ce-l sărută apăsat, dar scurt, se desprinde şi începe să alerge către intrarea în bloc.

Puțin amețit, Alexandru zâmbeşte, mai aşteaptă câteva clipe, alergând cu privirea în urma ei, iar când fata ridică brațul, în semn de despărțire, pleacă bucuros, strângând servieta la piept, de parcă aceasta ar fi fost un scut cu care băiatul voia să apere – de orice suflare otrăvită şi rea – lumina şi căldura de dinăuntru, cu care ființa lui o înconjura pe Ioana.

Intrând în holul blocului, în timp ce se uita prin deschizătura cutiei poştale, prinse, în rând cu celelalte, pe

un perete, cutie pe care scria „Familia Popa”, Ioana este abordată de o femeie în vârstă, care venea de la cumpărături şi avea o sacoşă plină în mână. În cealaltă, ținea un ziar:

— Da’ cum s-a întâmplat, maică?

— Adică, ce să se întâmple? răspunde fata descumpănită.

— Cum, «ce»? Povestea cu domnu’ Popa! Uite, scrie şi în ziar! Moartea maică-tii l-a făcut, pesemne, să-şi iasă din minți. Băutura! Băutura! Asta e! Tu ce-ai făcut ca să-l opreşti?!

Ioana rămâne încremenită. În ființa ei totul se amestecă, se amestecă, în timp ce o mână nevăzută îi strânge sufletul, să i-l sugrume. Nu mai poate de durere, fiindcă – îi vedeți? – şi oamenii de pe stradă au sosit în grabă să se uite la ea. Iată-i privind prin geamurile ce înconjoară intrarea în bloc, şi toată lumea de pe scară s-a adunat aici, în hol, şi omenirea întreagă – toți, toți o privesc şi-i strigă: „Tu ce-ai făcut?...” Bineînțeles că şi Alexandru a aflat – o faptă ca asta nu poate să nu se afle –, iar el, Alexandru, trecând acum prin „parcul lor”, priveşte la „banca lor” şi, apropiindu-se de ea, o ia în mâini, da, o ia în mâini, o ridică mai întâi deasupra capului, apoi o azvârle cât colo, ca pe-o jucărie stricată de care nu mai ai nevoie şi care se face praf, praf...

Ioana nu are altă soluție decât să fugă, să fugă şi să se ascundă, să scape de toate! De-acum, poate să şi moară! îşi spune ea, pornind să urce scările – la început încet, tiptil, să n-o observe *cei* din hol şi să se ia după ea, dar, după ce se depărtează de ei, cu un fragment din treptele scării, când

ajunge la prima cotitură, face un pas mare, şi încă unul, repede, mai repede, gâfâie – nu e uşor să sari aşa –, întinde mâna spre balustradă, trebuie să oprească balustrada, fiindcă tremură, o să se rupă, cu scară cu tot, n-o să mai aibă lumea pe unde să urce în bloc... Şi nici cheia nu intră, nu intră în uşă, probabil că cineva i-a schimbat broasca, da, i-a schimbat ialele, anume au făcut-o... sigur! Cei de la *Poliție*, ei, nu puteau fi alții... Uite-i, vin cu maşina, care-şi face loc cu sirena urlând, urlând... de durere, urlând...

Se făcuse mică şi se aşezase pe servietă, lângă uşă. N-avusese încotro, fiindcă n-o mai țineau picioarele. Iar capul – nu mai era bun de nimic, aşa, despicat în două...

— Ioana, maică, ți-e rău? Ce e cu tine, fetițo? Ce s-a întâmplat? Te-am văzut de cum ai intrat în hol: erai palidă, te-ai uitat în cutia cu scrisori şi, când te-am întrebat „Ce mai faci?", ai alergat spre scări şi-ai început să urci în fugă. Am luat şi eu liftul în grabă, să te-ajung. Dă-mi mie cheile... Aşa, acum intră! Să-i dăm un telefon domnului Popa? Ce zici? Ori să chemăm un doctor, să anunț „Salvarea"?...

— Mulțumesc, tuşă Maria – răspunse fata, pe care bătrâna o ajutase să se aşeze pe canapeaua din sufragerie, iar după ce-i dăduse să bea puțină apă, îi frecase tâmplele şi încheieturile mâinilor cu oțet, luat din bucătărie. Cunoştea bine casa, că doar erau vecini de apartament... După moartea mamei copiilor, ea îi mai ajutase din când în când: le făcea mâncare, le mai spăla câte ceva...

— Mulțumesc! reluă Ioana. Acum mi-e mai bine... Am avut aşa... o amețeală... şi m-a plesnit o durere de cap... Dar acum mi-e bine...

— Of, fir-ar să fie... Şi cu şcoala asta, că prea înveți mult! Mai ai şi toată casa pe cap... Se vede treaba că te-ai obosit prea rău, fetița mea! Ți-am spus să mă chemi să te ajut! Eu şi aşa sunt singură...

Ioana izbucneşte în plâns. Bătrâna îi prinde capul lângă pieptul ei:

— Linişteşte-te! Linişteşte-te, maică! o îndeamnă ea, mângâind-o. O să treacă, o să fie bine! O să am eu grijă de voi!

— Deci, tot ştii! se repede Ioana, desfăcându-se de lângă ea.

— Ce să ştiu, Ioana mamă?

— Că tata a fost arestat!

— Cum, domnu' Popa arestat? De ce?!...

Ioana începe din nou să plângă...

— A fost un accident la fabrică. Şi se pare că el e vinovat, că n-a fost atent... O fi fost beat..., cine ştie?! răspunde fata, zbuciumându-se...

— Ei, lasă, lasă, intervine bătrâna. Poate dă Dumnezeu să nu fie aşa!...

Neliniştită, Ioana se plimbă prin cameră. Ceasul arată ora două noaptea. Se apropie de telefon, ridică receptorul, stă o clipă pe gânduri şi-l aşază la loc. Se îndreaptă apoi spre fereastra camerei şi-o deschide. Din încăpere, se aude şuieratul unui tren, ca ţipătul unui om, în noapte. Decisă, de data aceasta, fata ia telefonul de pe măsuţă şi se aşază cu el în pat. Formează un număr. Ascultă. La capătul celălalt al firului, telefonul sună prelung, de mai multe ori. În sfârşit, cineva ridică. O voce neliniştită răspunde:

— Da! Cine e?

Ioana e în mare încurcătură. Sperase ca, printr-o minune, să răspundă el, dar uite că...

— Vă rog să mă iertaţi – spune fata cu glas pierit ştiu că e foarte târziu... Dar voiam să-i spun ceva lui Alexandru! Sunt o colegă de la şcoală!...

— Ce colegă, fetiţo? La ora asta? La două noaptea? o repede mama băiatului, doctoriţa.

— Am o chestiune foarte gravă! îndrăzneşte Ioana, spre a motiva gestul ei, e-adevărat, nepotrivit, dacă ţinem seama de oră...

— Dacă ai chestiuni grave, spune-le mamei şi tatălui dumitale, domnişoară! Nu deranja nişte oameni străini! adaugă femeia, trântind receptorul...

Sunetul telefonului lansează ritmic semnale, ca un vaiet fără speranță... Ioana aşază şi ea receptorul în furcă...

„Aşadar – *străini*! îşi spune ea. De fapt, nu înțeleg la ce te aşteptai! După discuția cu Isoscel, nu era clar ce părere are, ori a fost *ajutată* să aibă *familia* despre tine? Bine, dar Alexandru?!... Alexandru... hm! E băiatul lor, va trebui să-i asculte, până la urmă... Cu atât mai mult acum, când... Aşadar – «mamei şi tatălui dumitale»! Aşadar – *nimeni*! *Singură*!... Buzele Ioanei au prins să tremure. Din ochi, țâşnesc iarăşi pârâiaşe fierbinți...

25

În dimineața următoare, adică peste câteva ore doar, Alexandru, care nu ştia nimic despre nenorocirea fetei, o aştepta în fața blocului, cu o garoafa albă în mână.

„Să sperăm să nu mai treacă din nou Isoscel” – îşi spune băiatul.

De la fereastra camerei, Ioana îl vede. Se frământă... Nu ştie ce să facă. Şi, dacă-i spune, cu ce-ar putea el s-o ajute? Şi, mai întâi de toate, cine ştie cum va reacționa? Dacă nu va înțelege, dacă-şi va închipui cine ştie ce?!... Nu, ea e *singură*! Deci...

Alexandru îşi priveşte nelinişţit ceasul. După o clipă de ezitare, porneşte decis spre intrarea blocului. Urcă scările. Sună... De dincolo de uşă, Ioana îşi muşcă buzele... Întinde mâna să deschidă, dar... Neînțelegând, băiatul pleacă...

În ziua aceea, la şcoală, a căutat-o în fiecare recreație. Nimeni nu ştia nimic despre ea. Nici chiar Liana, care-i era prietenă.

— I-am telefonat după prima oră – îi spune ea. N-a răspuns nimeni.

Acum *el* îi telefonează: sună, sună şi iată că receptorul se ridică.

— Alo, Ioana, tu eşti? Ioana, răspunde, tu eşti? repetă Alexandru.

Fata aşază încet receptorul în furcă. Tremură din toată ființa ei...

Ieşind din curtea casei sale ca o furtună, Alexandru începe să alerge pe trotuar. O ia de-a dreptul, prin parc... „Banca lor" era pustie... Ajuns la Ioana, sună apăsat la uşa apartamentului. Încă o dată şi încă o dată... Nu răspunde nimeni. Pune urechea şi ascultă: nimic, nici o mişcare. Bate cu pumnul în uşă, strigând în acelaşi timp:

— Ioana, Ioana, deschide! Ştiu că eşti acasă! Ioana, ce s-a întâmplat? Deschide!...

Parcă înnebunise... Îşi dă seama că s-ar putea să apară vecinii, să se facă de râs!... Nu apare, din fericire, nimeni. Atunci, sună el la apartamentul vecin. Deschide tuşa Maria:

— Sărut mâna – spune băiatul. Mă iertați că vă deranjez... Nu ştiți, cumva, Ioana Popa, vecina dumneavoastră... N-ați văzut-o? Noi suntem colegi, dar astăzi...

— Ba da, maică, am văzut-o adineaori. Tocmai pleca de-acasă!

— Vă mulțumesc, mă iertați! spune Alexandru total derutat. ..

În timpul acesta, fata pătrundea în holul, plăcut mobilat, al unei secții de poliție.

— Vă rog, unde-l pot găsi pe domnul căpitan Marinescu? se adresează ea ofițerului de serviciu.

— La etajul I, a doua uşă pe dreapta! îi răspunde acesta. Dar, uite-l, chiar acum coboară...

Căpitanul cobora într-adevăr scările, însoțit de acelaşi bărbat cu care venise acasă la Ion Popa şi care nu era altul decât procurorul Vârlan.

Ioana simte, la început, o strângere de inimă. Apoi, o căldură bună i se strecoară în suflet, văzând cum cei doi, cărora ea le ieşea înainte, îi zâmbeau prieteneşte.

— Ce faci, frumoasă domnişoară? o întâmpină procurorul...

— Bună ziua! Mă iertați..., răspunde, politicos, fata. Tocmai veneam... Poate mi-ați putea spune...

— Dacă nu te grăbeşti prea tare – intervine căpitanul –, hai, vino cu noi puțin, te luăm cu maşina, până aici, în apropiere, unde avem o treabă urgentă. Vorbim pe drum!...

Pentru Alexandru, noaptea care a urmat a fost de coşmar! Mai întâi, s-a plimbat ca un leu în cuşcă, ore în şir. A telefonat la Ioana de zeci de ori, dar truda a fost zadarnică: nici un semn de viață nu s-a arătat la orizont. Iar când a adormit, a visat tot felul de prăpăstii... Dimineața s-a dus direct la şcoală. A intrat în clasă, fiindcă deja întârziase. În spatele lui se afla profesorul care venea la prima oră.

Cum s-a sunat însă de recreație, Alexandru s-a repezit în clasa Ioanei. Locul ei din bancă era pustiu...

Văzându-l, Corina îi apare în față şi, cu jucată dezinvoltură, începe să fredoneze, învârtindu-se în jurul-lui:

— ”*Fire uşoară femeia are/ E schimbătoare/ Ca fulgu-n zbor*!”

— Lasă prostiile! o repede Alexandru. Ce-i cu ea? N-ați aflat nimic?

— ”*Nu cerceta aceste legi* – răspunde fata, jucându-şi, mai departe, rolul de improvizată intrigantă – *că s-ar putea să le-nțelegi*!” Şi-atunci să te văd, băieţaş!

Liana, colega Ioanei, care-a asistat la scenă, îi strigă:

— Termină, Corina!

Apoi, adresându-se lui Alexandru:

— Stai, dom’le, liniştit! Are fata nişte probleme, o să vină!

— Ce fel de probleme? întreabă acesta, suspicios.

— Ei, şi tu acum! Vrei să le ştii pe toate! Probleme! Mi-a spus că le rezolvă şi vine!

Mințea. Nu reuşise să dea de Ioana. O căutase de câteva ori la telefon, dar... Ce să-i spună însă lui Alexandru? „Probleme”!...

A mai trecut o noapte. Alexandru, îmbrăcat pentru şcoală, cu taşca lângă el, formează un număr de telefon:

— Alo, Eugen? vorbeşte el, în şoaptă, ca să nu-l audă mama, care trebăluia prin bucătărie. Auzi, fii atent: am să lipsesc la prima oră. Dacă întreabă Socrate unde sunt, pune tu un „trombon”! Ne-am înțeles? Mersi! Salut!

— Nu vii odată? Se răceşte laptele! se aude glasul doctoriței.

— Am venit! răspunde Alexandru, aşezând încet receptorul.

— Hai, mai repede! Ai să întârzii!

Liceanul observă că mamă-sa se pregăteşte să facă prăjituri.

— Dar ce, nu te duci la spital? o întreabă el.

— Astăzi am liber! Diseară vine şi tata. Mi-a dat telefon... Şi, în plus, o să avem musafiri!

— Cine? se interesează Alexandru într-o doară, terminându-şi de băut laptele.

— Lasă c-o să vezi tu!

Când iese din bloc, Ioana dă cu ochii de Alexandru, care o aştepta chiar lângă treptele de la intrare.

— Ioana! strigă băiatul.

Fata tresare. În ochi i se citeşte, pentru o clipă, bucuria.

— Ioana, ce s-a întâmplat?

Aceasta îl priveşte cercetător şi nu-i răspunde imediat. Porneşte pe alee. Alexandru o urmează. Ajung în stradă.

— Nu ştii nimic? întreabă ea aproape şoptit.

— Ce să ştiu? Că te caut de două zile? Că mă ia în „balon” Corina?

În ciuda durității voite a vorbelor lui Alexandru, Ioana se însenineză, de parcă ceea ce aude i-ar face plăcere. „înseamnă că nu ştie nimic! Asta e bine!” îşi zice ea.

— Alexandre, îmi pare rău, nu pot să-ți spun acum, răspunde încurcată.

— Şi de ce, mă rog?

— Nu înțelegi?... Acum nu pot!

— Nu înțeleg!

— înseamnă că nu vrei..., că n-ai încredere în mine.

— Cum să am? se aprinde Alexandru. Te caut şi tu te ascunzi; la telefon, mă eviți, te faci că nu eşti acasă, umbli... numai tu ştii pe unde şi-mi spui *să te înțeleg*! Ce să înțeleg? o întreabă, aproape țipând şi zguduind-o de umeri...

— Mai delicat, tinere, că nu eşti buldozer! îl admonestează un bărbat în vârstă, care trece pe trotuar, pe lângă cei doi. Şi vezi că, în curând, ai să primeşti o scrisoare!...

Alexandru întoarce, enervat, capul, pus pe harță, dar recunoaşte în bărbatul ce se îndepărtează printre oameni pe maistrul pe care ei îl îndrăgiseră în vara trecută, când lucraseră pe şantierul acela de construcții. Toată lumea îl numea „Nea Tăticu’”, pentru că, persoană foarte simpatică şi om bun şi de toată isprava, avea el o vorbă când se adresa cuiva, mai ales tinerilor, pe care voia să-i încurajeze: „Hai cu tăticu’!”, „Vino la tăticu’!” Şi „Tăticu’” i-a rămas numele, „Nea Tăticu’”... Dându-şi seama cine e cel ce i se adresase,

Alexandru este tentat să se ducă după el, mai cu seamă să afle despre ce scrisoare e vorba, dar nu poate întrerupe discuția cu Ioana. Se enervează şi mai tare.

— Alexandre, să nu ne certăm! spune fata. Acum trebuie să merg neapărat undeva!

— Vin cu tine! spune el, hotărât. Aşteaptă-mă puțin!

Şi, privind în lungul străzii, începe să alerge în urma lui

„Nea Tăticu'". Îl strigă, dar pe stradă e zgomot şi cel strigat nu aude. Când să-l ajungă, acesta se urcă într-un autobuz, care tocmai pleca din stație.

Băiatul se întoarce la locul unde o lăsase pe Ioana. Fata se urcase într-o maşină, în care se aflau doi bărbați. Maşina demarează. Lui Alexandru îi vine să arunce cu pietre în urma acelei maşini. Până una-alta, loveşte cu sete într-un ghemotoc de hârtie ce-i apare în cale.

26

În camera lui, Alexandru stă întins pe pat, îmbrăcat aşa cum plecase în dimineața aceea de-acasă. Chipul îi este o imagine a frământării şi a amărăciunii.

În cameră intră mama. Îi aduce o cămaşă proaspăt călcată. Păşeşte încet şi o agață pe marginea uşii dulapului.

Crede că băiatul doarme. Când întoarce capul spre el, observă că acesta o priveşte.

— Te-am trezit? îl întreabă.

— Nu dormeam!

— Nu prea eşti în apele tale.

— Ei, fleacuri!

— Probleme de amor?

— Nu prea cunosc expresia! răspunde Alexandru ironic.

Doctorița se aşază lângă băiat.

— Când aveam doisprezece ani – spune ea – am întrebat-o pe mama ce-nseamnă cuvântul amor. Şi ea mi-a răspuns: „Omul, când se naşte, spune «A»! Iar când moare, spune «Mor»! Deci: «a – mor»! între aceste două hotare este *viața*!”

— Cred c-am s-o plagiez pe bunica. Praf îl fac pe Socrate! spune Alexandru, amuzat.

Mama râde şi dă să plece din cameră.

Băiatul o reține, luându-i mâna:

— Mamă! Ştii, atunci, când cu spitalul: îmi pare rău. Cred c-am fost cam măgar. Ți-am văzut ochii: parcă tăiaseşi ceapă. Era clar că nu „aranjaseşi” povestea cu ochelarii.

— Nu-i nimic, a trecut! răspunde mama, bătându-l, băieţeşte, pe umăr.

— Faci o-nghețată de ciocolată, d-aia de care-mi place mie, cu frişcă, dacă-ți spun ceva?

Doctorița îl priveşte curioasă:

— Dau la *Medicină*! îi comunică Alexandru, cu un aer solemn.

Femeii nu-i vine să creadă.

— Am înțeles că ții foarte mult la asta! Şi cred că ai dreptate: a salva viața cuiva nu e o bagatelă!

Mama, fericită, cu ochii aproape în lacrimi, îl îmbrățişează.

Tocmai atunci, pe uşă, intră inginerul. Doctorița îi iese înainte.

— Bine că n-ai venit după ce plecau musafirii! spune ea.

— Păi, ce, au venit? întreabă acesta îngrijorat.

— Asta mai trebuia!

— Am avut o pană!... Sărut mâna! Mi-a fost dor de voi! Alexandru ce face?

— E la el.

— Ştie că vine şi Mihaela?

— Sst! Vorbeşte mai încet.

Băiatul apare din camera lui:

— Salut, tată! îi spune, îmbrățișându-l.

Inginerul îl sărută pe frunte, zburlindu-i părul, prieteneşte.

— Hai, hai, mai lăsați *tandrețurile*, că acuşi pică musafirii. Tu – repede la duş! îşi orânduieşte ea soțul. Lasă geamantanul, că m-am săturat de el! Şi tu ce mai aştepți? îl ia în primire pe Alexandru. Pune-ți rapid costumul cel nou! îți fac o surpriză plăcută.

— Ştii că mie nu-mi prea plac surprizele... Iar în seara asta, cu atât mai mult!... răspunde, dintr-o dată, morocănos.

*

În fața casei, opreşte un taxi, din care coboară un bărbat de vreo patruzeci-patruzeci şi cinci de ani, însoțit de o femeie cam de vârsta mamei lui Alexandru. Ultima care coboară este o fată de optsprezece ani, blondă, cu părul lung, până la umeri, cu ochi albaştri.

— Bună seara, domnule Angelescu. Sărut mâna, doamnă! Bine ați venit la noi! îi întâmpină, cu căldură, tatăl lui Alexandru. Mi-a povestit atâtea soția mea despre dumneavoastră, despre spital, se adresează el femeii. Doream foarte mult să vă cunosc.

— Şi noi ştim multe despre familia dumneavoastră – răspunde inginerul Angelescu (şi el era tot inginer), din aceleaşi surse...

Gazda, care apăruse între timp, se îmbrăţişează cu colega sa de spital, care-şi prezintă soţul, apoi fiica:

— Mihaela! se recomandă fata scurt.

— A, eşti, într-adevăr, frumoasă! exclamă doctoriţa Bârsan. Mamă-ta nu se lăuda degeaba. Eu te cunosc din poze, de când erai cât lingura.

De la fereastră, Alexandru urmăreşte scena. Se mai priveşte o dată în oglinda din hol, îşi aranjează puţin cravata, părul, apoi iese pe scări.

— Iată-l şi pe băiatul nostru! îl recomandă tatăl.

Alexandru sărută mâna doctoriţei Angelescu, îl salută pe soţul acesteia, apoi, apropiindu-se de Mihaela, o priveşte lung, înclinându-se, politicos, în faţa ei.

— Noi ne cunoaştem! exclamă fata, zâmbind.

— Vă cunoaşteţi? întreabă mama Mihaelei, mirată.

— Da! răspunde Alexandru.

— De când? se aude glasul doctoriţei Bârsan.

— Ei, ăsta e secretul nostru! precizează fata.

— Vasăzică, deja aveți secrete! insinuează mama băiatului.

*

Seara a trecut repede. A fost plăcută... Acum, gazda a aşezat pe masă un tort frumos, cu frişcă:

— Alexandre, ce părere ai, ne retragem? întreabă Mihaela, pe neaşteptate.

Propunerea ei şochează. Alexandru se aprinde la față, deşi, evident, n-ar fi vrut. Este puțin fâstâcit.

— Nu vă speriați – intervine doctorița Angelescu –, aşa e Mihaela. Vrea să dea gata pe oricine. Altfel este fată cuminte şi... foarte silitoare.

— Mamă, nu-mi strica buna reputație! glumeşte Mihaela, luându-l în acest timp de braț pe Alexandru, care o conduce spre camera lui.

— Sper că ai şi muzică, nu? îl întreabă ea, de cum intră în cameră, grăbindu-se, în acelaşi timp, să admire ordinea, curățenia, aerul plăcut al încăperii...

— Nu-ți vine niciodată să arunci cărți pe jos, şi hainele, ciorapii, în sfârşit, ce întâlneşti la îndemână? mai spuse, în timp ce-i trecea în revistă cărțile de pe birou, ori pe cele aflate în bibliotecă.

— Nu! răspunde scurt băiatul.

— Mie, da! adaugă Mihaela. Mie îmi vine să arunc şi cărți, şi haine, şi tot ce întâlnesc în cale! Şi, dacă îmi vine, îmi vine, arunc, ce să fac?!... De aceea, la mine în cameră e mai puțină ordine decât aici..., mărturisi ea, fără nici o urmă de jenă.

Între timp, mama lui Alexandru aduse un platou cu două bucăți de tort, precum şi o sticlă de lichior „făcut în casă", după cum a ținut să precizeze, deci „cu foarte puțin alcool"...

— Aşa, da! Mulțumesc, doamnă! spune, fata, întinzând mâna spre sticlă şi turnându-şi în pahar, fără să mai aştepte să fie invitată.

— Alexandre, de ce nu eşti atent? îl mustră mama pe băiat, care nu era de fapt cu nimic vinovat, deoarece făcuse şi el gestul de a prinde sticla spre a-şi îndeplini obligațiile de gazdă, însă Mihaela i-o luase înainte.

— Nu vă faceți probleme, eu nu mă formalizez! interveni fata, după care mama lui Alexandru părăsi camera, lăsându-i singuri.

Mihaela se aşează într-un fotoliu, punându-şi picioarele unul peste altul. Alexandru luă şi el loc într-un fotoliu, de vizavi, şi începu s-o privească oarecum detaşat, dar cu o vădită curiozitate... Era îmbrăcată într-o rochie lungă, dintr-o mătase naturală, foarte fină, de culoarea cerului albastru, limpede şi strălucitor, care era şi culoarea ochilor ei.

Decoltată, fără mâneci, cu spatele aproape gol, cu o despicătură pe piciorul drept, rochia abia se ținea pe trupul frumos al fetei.

Punându-şi paharul cu băutură deoparte, Mihaela scotoci grăbită în propria-i poşetă, scoțând de-acolo un pachet de „Kent" şi o brichetă micuță, frumoasă ca o bijuterie. Aprinzându-şi o țigară, trase cu voită lăcomie fumul în piept, dar se înecă şi începu să tuşească. Alexandru schiță un zâmbet uşor.

— Te rog să te serveşti, îl îndeamnă, arătându-i pachetul de țigări. Ori nu fumezi?

— Mulțumesc! Nu fumez! răspunde Alexandru apatic.

— Măi, măi, ce băiat cuminte are mama, adaugă Mihaela, cu ironie. Ia spune, continuă ea, n-ai nici un viciu? Nu-ți plac nici țigările, nici băutura, nici fetele? Nimic?

— Nu, nimic din tot ce-ai amintit! N-am nici un viciu! Ce să-i faci, sunt un băiat model! răspunde Alexandru, pe un ton asemănător. Țigările nu-mi plac în nici un caz şi nici fetele care fumează... Exceptez, bineînțeles, persoanele de față, care se remarcă printr-un şarm anume, chiar şi atunci când îți aruncă fumul în nas.

— O, dar ai limbă ascuțită, tinere! îmi placi! începusem să mă tem, cu toate că auzisem numai lucruri bune despre tine.

— Ce vorbeşti? Ai şi făcut cercetări? Ai venit documentată, deci!

— Bineînțeles, altfel cum?!

— Atunci, mă bucur că încep să mă reabilitez, în ochii tăi... frumoşi!

— Ei, aşa mai merge! Dă-i drumul, te ascult!

— Şi, cum îți spuneam: țigările nu-mi plac, dar să trecem peste asta.

— Dacă chiar aşa stau lucrurile, ei bine, îți promit că în seara aceasta n-o să mai fumez. Fac acest sacrificiu pentru tine! Şi să ştii – îl amenință Mihaela cu unghia-i roşie şi prelungă de la arătător – că eu fac rar sacrificii pentru cineva. Sunt învățată ca alții să le facă pentru mine.

— Sunt adânc impresionat şi recunoscător, spuse Alexandru, punându-şi mâna dreaptă la piept şi schițând un gest de reverență. Dar, să trecem mai departe, dacă-mi dai voie.

— Te rog, te rog!

— Cu băutura nu mă prea omor, aş zice chiar dimpotrivă, îmi este aproape străină, ca şi țigările; iar, cât priveşte fetele, cine poate să le înțeleagă! mai zise el, subliniindu-şi vorbele cu un gest al capului, care sugera cel puțin o dezamăgire.

— Aşa!... Vasăzică, pe fete „cine poate să le înțeleagă”?... De fapt, ai spus, fără să vrei, un mare adevăr. Voi, bărbații, nu prea sunteți în stare să înțelegeți femeile! Voi sunteți ființe mult mai elementare decât noi.

— Ei, trăim şi noi, ce să facem! Dacă aşa a vrut Dumnezeu? Parcă poți să te revolți? Şi, dacă te revolți, mă rog, la ce rezultate ajungi?! Aşa că...

— Bine, Alexandru Bârsan! Bravo! îmi placi!

— îți atrag, respectuos, atenția că ai mai spus-o o dată. Şi doar nu vrei să mă faci să cred că acesta-i adevărul.

— Ba să crezi! De ce nu? De ce nu mi-ai plăcea, la urma urmei? zise Mihaela, ridicându-se de pe fotoliu şi întinzând mâna spre a-l invita şi pe Alexandru să se ridice. Când acesta se află în picioare, fata se îndepărtează puțin de el, cântărindu-l de sus până jos şi spunând: Iată – bine crescut eşti, de arătos, n-am ce zice, măcar o parte din cărțile acestea cred că le-ai citit, aşa că ai ceva în cap, plus ceea ce ți-a inoculat mama noastră – şcoala, de vorbit văd că ştii să vorbeşti, vicios ai spus că... departe de tine gândul, ştii să faci curățenie, să păstrezi ordine, te pomeneşti că ştii să faci şi mâncare?... Totul e deci cum nu se poate mai bine! spuse fata^ ca o concluzie, aşa că, de ce să nu-mi placi? îmi placi, Alexandru Bârsan! repetă ea, zâmbind seducătoare, în timp ce, apropiindu-se de el, îl prinse cu amândouă mâinile pe după gât, îşi lipi trupul fierbinte de cel al băiatului şi, aplecându-i capul, ca să ajungă până la buzele lui, îl sărută prelung!...

Când se desprinse din brațele ei, Alexandru respiră adânc, uitându-se, în acelaşi timp, speriat spre uşa camerei...

Ca şi când nimic deosebit nu s-ar fi petrecut, Mihaela spuse, pe un ton de totală degajare:

— Şi-acum, muzică! Hai, dă-i drumul, ce mai aştepți?

Băiatul se supuse, apăsând pe butonul casetofonului. Mihaela începu să danseze de una singură, de parcă n-ar fi fost nimeni altcineva în cameră. Alexandru rămase deoparte, aşezându-se, până la urmă, pe fotoliu, ca să poată s-o urmărească mai bine. Fata dansa cu pasiune, executând tot felul de mişcări, ca într-o gimnastică chinuită, dezarticulată, ce-i producea, totuşi, în mod curios, plăcere, deoarece pe chipul ei se perinda un şir întreg de nuanțe de zâmbet, însoțite de o bogată gamă de murmure, de la cele guturale, coborâte, până la cele înalte şi pure, desprinse parcă din trilurile privighetorii.

După o impresionantă avalanşă de energie revărsată în juru-i, în aşa fel încât întreaga cameră ajunsese să vibreze parcă de sufletul şi de murmurul ei, Mihaela se potoli ca prin minune şi, oprindu-se în fața lui Alexandru, îi spuse, cu o neasemuită tandrețe:

— Vino, te rog, să dansăm! Gata cu țopăiala! Mi-ajunge! Asta înseamnă, continuă ea, că trebuie să pui neapărat un *tango*! Ai aşa ceva?

— Sigur, domnişoară! Suntem o casă... respectabilă. Avem tot ce doriți! Numai un bob zăbavă, să schimb caseta!

Şi, într-adevăr, introducând în aparat o altă casetă, Alexandru făcu să se reverse în cameră acordurile sublime ale unui tango celebru, care ar fi ridicat de pe bancă şi pe nişte tineri de... optzeci de ani, dacă s-ar fi aflat, cumva, de față.

Toată numai zâmbet şi roşie la față ca mărul din poveste, Mihaela îşi desfăcu brațele spre a-şi primi partenerul, ce se apropia cu oarecare şovăială. Alexandru simți cum îi înlănțuie gâtul nişte tentacule fierbinți, iar de sus şi până jos ființa lui se pomeni fulgerată de fiori cu totul aparte, care-l amețeau şi-i tăiau parcă răsuflarea. Subțire şi mlădioasă, cu forme provocatoare, Mihaela vibra lângă el, curgând ca o binefacere rară, adusă de un vis vrăjit.

„Curios, gândi Alexandru, apelând la bruma de judecată ce-i mai rămăsese limpede, ce-o fi având această fată de se lipeşte de tine ca un adevărat magnet?! Un magnet care îți răscoleşte tot sângele, toată simțirea, totul, totul!" Nu-şi mai amintea să mai fi avut vreodată o asemenea senzație... Şi doar a strâns-o în brațe şi pe Ioana! Da, dar în fața ei, nu ştia de ce, îi venea să îngenuncheze şi s-o privească aşa cum faci cu o icoană, s-o admire, s-o mângâie cu sfială, să-i sărute fiecare deget, şi ochii, pe rând, şi obrajii, şi fruntea, şi părul, şi buzele de pe care avea impresia că adună nectarul celor mai parfumate flori. Pe când Mihaela..., ea e toată un clocot, un tumult ce se revarsă peste tine, te acaparează şi te... zăpăceşte! O zăpăceală plăcută, ce-i drept, care te

scoate din cotidian, făcându-te să uiți de tot şi de toate, să uiți şi să nu-ți mai pese de nimeni şi... de nimic!

— Dansezi bine, Alexandru Bârsan, rosti, pe neaşteptate, Mihaela, desprinzându-se de el şi trezindu-l astfel din vraja în care se lăsase cufundat cu atâta nebănuită plăcere, îmi place, îmi place şi cum dansezi! Deci, totul este OK! Drept să-ți spun, aproape că nu mă aşteptam. Venind către voi, mă gândeam, cu teamă, că s-ar putea să întâlnesc un băiat oarecare, *studios* şi atâta tot. Îmi pare bine că nu este aşa! Căci, cu toate stângăciile tale – ca să fim drepți, cu unele stângăcii ori reticențe –, eşti un june clasa întâi! Scuză-mi, te rog, limbajul!...

Rostind aceste vorbe, Mihaela se eliberase parcă încă o dată de fluxul acela misterios ce-o stăpânea, redevenind lucidă, şi ironică.

Se aşează pe fotoliu şi, ridicând de pe masă paharul gol, îl întinse spre Alexandru, ca să-i mai toarne în el din acea licoare atât de plăcută la gust, pe care-o savurase înaintea celor două reprize de dans. Alexandru se execută, turnând, după aceea, câțiva stropi şi în paharul său. Ciocniră.

— Pentru prietenie şi izbândă! spuse fata.

— Şi pentru iubire! adaugă Alexandru, gândindu-se, de fapt, la Ioana.

— A! Eşti derutant, tinere!

— Şi când te gândeşti că împlinesc performanța fără să mă străduiesc...

— Cu-atât mai interesant: trebuie să te mai studiez!

Şi, ridicându-se, se apropie de bibliotecă, oprindu-se în fața unor fotografii:

— Oho! Îmi place! E bună *practica* pe şantier! exclamă ea privind acele imagini. Şi, uite şi „*teoria*”! Se pare însă că lui Socrate nu-i prea pria! remarcă privind chipul, cam încruntat, al profesorului.

— Da’ de unde-l cunoşti tu? întrebă Alexandru, nedumerit.

— Ei, fiecare cu secretele lui!...

O bătaie în uşă spulberă însă atmosfera tuturor „secretelor” lor din această seară.

— Iertați-mă, copii, că vă deranjez, spuse doamna Angelescu, al cărei cap apăru în deschizătura uşii, dar este târziu, trebuie să plecăm. V-ați distrat bine?

— De minune! răspunde fata, după care, întorcându-se spre „gazda” sa, îi întinde mâna şi îi spune: Pe curând, Alexandre!

— Sărut mâna, domnişoară Angelescu! Sărut mâna, doamnă! spuse Alexandru, sărutând, într-adevăr, mâna Mihaelei şi pe cea a mamei sale, care, peste câteva minute, părăseau, însoțite de inginer, casa familiei Bârsan.

După plecarea musafirilor, mama lui Alexandru ar fi vrut să-l întrebe ce părere are despre fată, dar acesta a evitat-o, retrăgându-se imediat în camera lui, semn că nu vrea să stea de vorbă cu nimeni. Doctorița şi inginerul, trecând pe lângă uşa băiatului, au auzit, la un moment dat, acordurile acelui splendid tango, într-ale cărui legănări de vis Alexandru o ținuse în brațe pe Mihaela.

*

A doua zi, de dimineață, deşi era duminică, Alexandru se trezi speriat de chemările insistente ale soneriei. Deschizând, în pragul uşii o văzu pe Mihaela. Se frecă la ochi, fiindcă nu-i venea să creadă:

— Să-ți urez „somn uşor!" mai departe sau... facem o plimbare? Hai, spune repede!

— Se pare că n-am de ales – răspunde Alexandru, zâmbind. Aşteaptă-mă o clipă, că doar n-o să mă iei la plimbare în pijama. Vrei să intri puțin?

— Nu, aştept aici, în curte! E foarte frumos!

Rămasă în grădina casei, Mihaela se aşează pe o bancă,

străjuită din spate de tufe de trandafiri. Încercă să rupă un boboc ce abia se desfăcea spre soare, dar înțepătura cu care o primi acesta o făcu să renunțe.

*

Înainte de a pleca, mai stătuseră de vorbă câteva minute în grădină. Alexandru o cercetase atunci cu luare-aminte: Mihaela era îmbrăcată cu un pantalon subțire, gri-argintiu la culoare, strălucitor, care se mula perfect pe trupul ei, iar în sus avea o bluză scurtă, bleu, ce se termina înainte de a-i ajunge la pantaloni, lăsându-i astfel descoperită talia subțire şi fină. Pe sub bluză, Alexandru nu credea ca fata să mai aibă ceva, deoarece sânii, frumoşi, se rotunjeau în deplină libertate. Privind-o numai, băiatul simți renăscându-se în el acei fiori ce-l bântuiseră toată seara trecută şi întreaga noapte.

— Aşa-i că m-ai visat? întrebă fata, pe neaşteptate...

Mergeau pe trotuar, unul lângă celălalt.

— Se putea altfel?

— O, bravo! Şi cum m-ai visat? Spune, cum?

— Dansând! Am dansat cu tine toată noaptea!

— Păi, asta înseamnă că nici nu ne-am despărțit! sublime fata, cu un zâmbet cochet... Şi, să ştii că şi eu te-am visat! reluă ea după câteva clipe. Am visat că ne plimbam printr-un parc... de aceea am şi venit: să fie în continuarea visului!...

Au ajuns, între timp, în fața „Parcului Primăverii”.

— A, dar uite şi parcul visat de mine azi-noapte! exclamă Mihaela. Alexandre, extraordinar, chiar un asemenea parc am visat, să ştii! Nu glumesc! Uite-aşa era intrarea, ca aceasta; şi, de-aici, de sus, pornea o alee mare la dreapta, care dădea într-alta, încărcată, pe-o parte şi pe cealaltă, de nişte trandafiri frumoşi, în spatele cărora se afla un soi de salcâmi pitici, cu flori liliachii... Nu cred că salcâmii înfloresc o dată cu trandafirii, dar în vis ştii cum se întâmplă...

Alexandru se uita foarte mirat la ea, pentru că parcul descris era chiar acela în fața căruia se aflau, iar aleea cu trandafiri şi salcâmi era locul cel mai îndrăgit de el şi de Ioana. Acolo se afla „banca lor”.

— Ce te uiți aşa mirat la mine? îl întreabă Mihaela.

— Mă uit, fiindcă nu pot să cred că ai descris acest parc numai după imaginea din visul tău, fără să fi trecut vreodată pe-aici!

— Îți jur că n-am trecut niciodată! Ori, poate, nu-mi mai amintesc eu! în sfârşit, hai să intrăm! îl îndeamnă ea pe băiat, luându-l de braț şi lipindu-se, tandră, de şoldul lui. Vreau să ne aşezăm pe o bancă... *Suporți o declarație de dragoste*? mai spuse Mihaela, cu sufletul încordat ca un arc, ce stă să zvâcnească: săgeata scăpată din el ori ajunge în albastrele nemărginiri ale cerului, ori, frângându-se, face ocol şi prăpăd în propriul ei orizont de viață.

Alexandru are parcă o stare de sufocare. Se gândea că, în orice clipă, putea să treacă pe-aici Ioana şi să-l vadă... Şi unde? în „parcul lor”, „pe banca lor”... cu altcineva!...

Mihaela îl observă şi-l înţelege. Şi ea îşi simte sufletul cuprins de tremur şi de remuşcare. Ceea ce pornise să facă i se părea acum un adevărat sacrilegiu... Îi spusese Corina, colega Ioanei şi prietena Mihaelei: „E un moment propice pentru atac. A intrat dihonia-ntre ei... Nu ştiu ce-a păţit domnişoara, lipseşte de la şcoală, de-o vreme, iar *dânsul* e ca un Othello, numai că nu prea dă de ea, ca s-o sugrume!” Ea, Corina, îi spusese *totul* despre cei doi şi despre parc... Numai că Mihaelei, cunoscându-l mai bine pe Alexandru – care-i strecurase lumină în inimă de-atunci, de la cinematograf –, i se întâmplase tocmai ceea ce nu şi-ar fi dorit, cel puţin acum: se îndrăgostise de el... Şi, totuşi...

„Nu, nu pot să calc peste flori”, peste nişte „flori” atât de frumoase, chiar dacă ele îmi „rănesc sufletul cu parfumul lor dumnezeiesc”...

— Poftim? Ai spus ceva? întreabă Alexandru, nereuşind să înţeleagă murmurele fetei.

— N-am spus nimic! Te rog să mă ierţi, Alexandre, răspunse Mihaela, albă la faţă ca varul. Să ne întoarcem! propuse ea. Cunosc parcul, îl cunosc din vis... Prefer să rămân cu visul! El e mai frumos!... Da, e mai frumos! Şi... e singurul meu adevăr, în ceea ce te priveşte!...

Apoi, făcând un efort şi reuşind să părăsească această stare de melodramă, care nu i se potrivea, adăugă, glumind:

— De fapt, n-am vrut decât să te văd. Mi se făcuse dor de tine! Trecuse doar *atâta* timp de când ne-am văzut ultima oară... O mică eternitate!...

27

În fața uşii Ioanei, Alexandru priveşte atât de insistent, de parcă ar vrea să vadă prin lemnul acela care acoperă intrarea... spre *adevărul* ce-i scapă printre degete, chinuindu-l aşa de mult. Mai sună încă o dată: lung, insistent. Apoi ascultă, din nou: nimeni! în clipa aceea, zăreşte o lumină. Aleargă în urma ei..., ajungând la *internatul* la care se afla Gabriel...

— Eu sunt Alexandru, colegul Ioanei – îi spune el copilului, pe care l-a găsit jucând fotbal, în curte. Vreau neapărat să vorbesc cu ea. Trebuie să-i dau o lucrare..., adică nişte notițe, la română... Mi le-a cerut..., dar unde e, că la şcoală n-a venit?

— Nu ştiu! răspunde Gabriel, după câteva secunde, în care l-a măsurat pe Alexandru. La mine vine sâmbătă, să mă ia acasă!

— S-a întâmplat ceva cu ea? Tu nu ştii nimic?

— Nu! Ce să se întâmple? Nu s-a întâmplat nimic! se aude, sec, glasul copilului, care îi mai aruncă o privire întrebătoare şi-apoi îi întoarce spatele.

*

Andrei aşază pe catedră un casetofon şi apasă pe butonul de pornire. În sală se revarsă melodia unui cunoscut tango.

Câțiva băieți, aflați în recreație, încep să exerseze în ritmul melodiei. Apoi se prind în dans cu fete.

Deodată, melodia se opreşte şi în clasă se aude, spre surprinderea tuturor, glasul lui Alexandru, imprimat pe bandă:

„*Dragostea modelează liniile ființei umane. Ea trăieşte din izvoarele sufletului, dar merge pe drumul vieții cu ochii minții, ai rațiunii*...”

Abia acum Alexandru, care se afla în bancă şi scria ceva, îşi dă seama că cel care vorbeşte este chiar el. Sare, ca de pe jar, strigând:

— Andrei!

Totodată, iese din bancă, plin de furie, cu intenția de a ajunge la catedră.

— Țineți-l, dacă vreți să ascultați mai departe! îşi îndeamnă Andrei colegii.

Doi băieți se reped şi-l blochează pe Alexandru.

— Şi-acum... replica dumneaei, spune Andrei, pornind, din nou, aparatul, pe care-l oprise:

„*Te iubesc, cum iubesc dimineţile/ Ce-mi murmură în suflet,/Pure şi adevărate/ Ca fiecare cântec închis în trupul meu*” – se aude vocea caldă, patetică, a Ioanei.

— Eşti un măgar! îl admonestează Alexandru, zbătându-se să scape din strânsoarea colegilor. Dacă nu-l opreşti, îți rup oasele!

Andrei continuă să se amuze. Clasa o ascultă mai departe pe Ioana: „*Te iubesc/ Cum iubesc florile/ Ce-şi înalță culorile/ Spre ochii unui albastru/ Imens şi greu de strălucire*!”

În acest moment, Alexandru îi zvârle cât colo pe cei doi care-l țineau şi se repede spre Andrei. Acesta ia casetofonul şi încearcă să fugă. Din doi paşi însă, Alexandru îl prinde şi-i arde, cu sete, un pumn în bărbie. Andrei se învârte pe loc şi cade ameţit. În cădere, se izbeşte cu tâmpla de colțul de lemn care încadra tabla... Fața i se umple de sânge. Îşi pierde cunoştința... Câteva fete țipă şi ies pe uşă, alergând.

Alexandru, speriat, alb la față, îngenunchează şi, luând între palme capul celui lovit, strigă cu disperare:

— Andrei! Andrei!

Dar colegul său rămâne inert. Atunci, Alexandru ţipă:

— ”Salvarea”!

Casetofonul, scăpat din mâna lui Andrei, undeva, lângă catedră, îşi derulează, mai departe, declaraţia: „*Te iubesc/ Cum iubesc cerul/ Sprijinit pe frunţile noastre/ Ca un cerc uriaş/ De senin/ Ce ne uneşte visurile*!”

Eugen, intrat, de câteva secunde, în clasă, se apropie şi-l închide. Îl ridică apoi şi-l aşază pe catedră.

*

Maşina „Salvării” e gata de plecare. Socrate deschide portiera din dreapta şoferului, adresându-se, în acelaşi timp, elevilor, adunaţi ciorchine în jur:

— Mă aşteptaţi cu toţii aici!

Alexandru vrea să se urce şi el, alături de doctorul care-l vegheată pe Andrei.

— Îmi pare rău, tinere, nu se poate! îi spune acesta închizând uşile din spate ale maşinii.

Ţipătul sirenei, care se declanşează, sfâşie din nou tihna unei zile frumoase – una dintre puţinele ce i-au mai rămas de petrecut aici acestei generaţii de liceeni –, tihna zilei şi echilibrul sufletelor.

înainte de a pleca dintre ei, directoarea liceului, care fusese de față, i se adresează lui Eugen:

— Tu, care eşti şeful clasei, ai grijă să nu plece nici unul! Când se întoarce dirigintele vostru, mă anunțați şi pe mine. Vreau să stăm de vorbă!...

Elevii nu se îndură să intre în şcoală...

— Şi ce dacă ascultam banda? Ce crimă era? îl apostrofează un coleg pe Alexandru.

— Să nu te superi, Alexandre, dar de data asta să ştii că eu nu sunt cu tine! îi spune, trist, Eugen.

— N-ai dreptate! Andrei a fost de vină! se repede o fată. Ce-nseamnă asta? Cine-i dă dreptul să intre aşa, „cu cizmele murdare", cum se spune, în viața cuiva? Poate că are o problemă mai intimă, de suflet... Sunt sătulă de golănisme!

— Şi-apoi, de unde avea el banda? intervine o altă fată. I-ai dat-o tu?...

— Şi chiar dacă ar fi aşa... lui cine-i dă dreptul să-i dea în cap? se amestecă în discuție un băiat.

— Stați, măi, că n-a fost chiar aşa. Ce, voi nu erați acolo?

— Da' nu vă dați seama că dintr-o tâmpenie ca asta se poate întâmpla o nenorocire? se aude, din nou, glasul lui Eugen.

— Ce-ar fi să mergem şi noi la spital? propune cineva.

Şeful clasei pune însă lucrurile la punct:

— N-are nici un rost. Şi-apoi, Socrate ne-a spus să-l aşteptăm aici!...

În tot acest timp, Alexandru, aflat undeva, în marginea grupului de băieţi şi de fete, care, după cum se vede, săvârşesc aici „judecata”, fără să-i mai aştepte pe diriginte şi pe directoare, priveşte înmărmurit peste un rond de flori din faţa liceului. Din ochii lui, de cer îndurerat, se rostogolese mărgăritare fierbinţi, născute din teribila încrâncenare ce i-a cuprins întreaga fiinţă... „Şi-acum? Ce se va întâmpla acum?... Dacă Andrei?...” Ţăndări de gând îi fac capul şi sufletul – ţăndări!...

*

Şedinţa Consiliului de conducere se afla în plină desfăşurare... Undeva, pe coridor, în apropierea Cabinetului directoarei, Alexandru patrulează nelinişţit.

— ... în situaţia aceasta, eu propun exmatricularea elevului! îşi încheie cuvântul un profesor.

— Daţi-mi voie! Mă iertaţi – se ridică Socrate, profund afectat... Mă rog, eu nu sunt membru al Consiliului, am fost doar invitat... Dar, să-mi permiteţi să vă spun că, faţă de

întâmplarea petrecută – căci despre o întâmplare nefericită este vorba şi nu despre un mod de conduită –, propunerea făcută mi se pare – nu mi se pare, ci cred că este – cu totul şi cu totul exagerată. Nepotrivită!

Vorbele *filozofului*, rostite clar şi cu o anume solemnitate, au produs un ecou puternic... Toţi cei care au mai luat cuvântul au fost categoric de părerea lui.

— Bârsan este unul dintre elevii buni ai liceului – conchide acum directoarea –, a fost, în fiecare an, premiant – şi de acest lucru trebuie să ţinem seama. După cum trebuie să nu uităm – aşa cum s-a arătat de altfel aici – că ceea ce s-a petrecut nu este caracterizant pentru comportamentul lui. Iată – continuă ea, luând de pe masă un plic –, mai zilele trecute ne-a sosit o scrisoare de pe şantierul unde elevii noştri au lucrat astă-vară. Bârsan e lăudat pentru faptul că a făcut o propunere de îmbunătăţire tehnică la o articulaţie a unui agregat. Propunerea, ca atare, nu era operantă, dar specialiştii de pe şantier, pornind de la unele sugestii pe care le conţinea, au realizat, de curând, o foarte importantă inovaţie... Chiar ne-au rugat să-i transmitem mulţumiri lui Bârsan... Fapta săvârşită este însă gravă şi se impune să fie sancţionată ca atare. Elevii trebuie să înţeleagă, între altele, că o năzbâtie copilărească poate avea, uneori, consecinţe dramatice. Aşadar – propun ca elevul să fie pedepsit cu amânarea susţinerii examenului de bacalaureat pentru sesiunea din august! Cine este de acord?

Majoritatea profesorilor ridică mâna. Isoscel, aflată şi ea de față, bate cu pumnul în masă:

— Eu mă opun!

— Am reținut! îi răspunde directoarea, fără s-o bage în seamă prea mult. Ceilalți deci sunteți de acord cu amânarea bacalaureatului.

— Doamnă directoare – nu se lasă Isoscel v-am mai spus că nu e bine să le căutăm în coame! Că şi aşa fierb ei destul, ce să-i mai punem şi noi pe jar!... „Să ne ocupăm de sufletele lor!" – exclamă ea, în batjocură, imitându-l pe Socrate. Poftim! Suflete! Au ajuns să se omoare în clasă! „Declarații de dragoste" şi capete sparte! Bravo, bravo, domnule profesor – îl persiflează ea pe *filozof*. Dânsul ar trebui sancționat, în primul rând! Şi dacă dumneavoastră...

— Doamnă profesoară – intervine energic directoarea vă rog! Să păstrăm ținuta... potrivită cu instituția în care ne aflăm şi cu... pretențiile pe care le afişăm! Şi să ştiți că amenințările dumneavoastră nu sperie pe nimeni...

*

Pe coridor, Alexandru parcă-şi numără clipele vieții... Când îl vede pe Socrate ieşind din cancelarie, se repede în întâmpinarea lui, încercând să-şi citească sentința chiar din ochii profesorului.

— Îmi pare rău, Alexandre, va trebui să-ți dai bacalaureatul în august! îi comunică dirigintele hotărârea.

Băiatul rămâne de piatră.

— Vreau să ştii – reia *filozoful* – că şi eu am fost de acord.

Alexandru înghite greu nodul ce i se aşezase de-a curmezişul în gât. Din palid cum era, chipul s-a făcut, deodată, de jar. Ochii i s-au umezit.

— Uite, asta îți aparține – mai spune profesorul, întinzându-i scrisoarea primită de la directoare. E de pe şantierul de-astă vară. Te felicită pentru... nu ştiu ce le-ai propus tu acolo să facă.

Alexandru ia scrisoarea şi-o bagă în buzunar, fără s-o privească şi fără măcar să audă despre ce este vorba...

— Vă rog să mă iertați, domnule profesor... Îmi pare atât de rău – spune el, muşcându-şi buzele, spre a le potoli tremurai... Chiar mâine...

— Ştiu. Trebuia să susții *tema*...

— Cine-şi putea închipui că ceva atât de frumos, gândurile dumneavoastră bune pentru noi, toate străduniile dumneavoastră cu *cercul*, dezbaterile noastre... vor ajunge aici...

— *Şi* aici, băiete! *Şi*! Pentru că ele au ajuns, întâi şi-ntâi, unde trebuia! „*Aici*” măsoară doar o întâmplare, o întâmplare – înțelegi? – din păcate nefastă pentru tine, şi nu

numai...! Dar, asta e! Uneori, viața ne-o ia înainte: ea le încurcă şi le descurcă pe toate. Ea, *ultima ratio*! Să sperăm că tot ea le va descurca şi pentru tine. Dar, ține minte, trebuie să pui serios umărul! Să-ți dea Dumnezeu bine, Alexandre! Dar până la el, să ştii că eu mai sunt pe-aici, n-am murit încă! Chiar dacă Isoscel...

*

Alexandru, cu un pachet de prăjituri în mână, vrea să intre în salonul în care se află Andrei. Tocmai atunci părinții acestuia, care-l vizitaseră, se pregăteau de plecare. Băiatul se retrage, ferindu-se să fie văzut.

— Azi nu ți-ai luat halat? îl întreabă o tânără asistentă care-l observă.

— Ştiți...

— Stai că am eu unul pe-aici – spune ea, căutând într-un dulap aflat în apropiere, chiar pe culoar, şi oferindu-i-l.

— Vă mulțumesc foarte mult!

— Mi-l dai când pleci!

— Să trăieşti, fratele meu *suferind*! îi spune Alexandru colegului său, când intră în salon. Capul acestuia este, pe jumătate, bandajat.

— Să trăieşti şi tu, chiar dacă suferința ți-e... mai mare!

Alexandru îi zâmbeşte, plăcut impresionat...

— Uite – îi întinde pachetul cu prăjituri –, să ştii, altele mai dulci n-am găsit.

— Noroc că e foarte *dulce* viața noastră!

— Să vedem cât de dulce o să fie-n august!

— Am înțeles: deci, „compătimim împreună" mai departe. ..

— Cred şi eu!... Doar nu te puteam lăsa singur. „Prietenul la nevoie..."

— Asta zic şi eu *declarație de dragoste*!

— Hai, încearcă un desert! îl îndeamnă Alexandru, după ce desface pachetul şi aranjează prăjiturile pe o farfurie.

Mănâncă amândoi, în tăcere, privindu-se din când în când, frământați, fără îndoială, de aceleaşi gânduri...

*

Acum urcă scările care duc la apartamentul Ioanei. De-abia-şi mai mişcă picioarele. Parcă a îmbătrânit cu cincizeci de ani...

În faţa uşii, ezită o clipă. Ar vrea să se întoarcă. Până la urmă se decide şi sună. Încă o dată! Nimeni! Mai sună o dată lung, lung – cât un *strigăt*, care să-i ajungă o viaţă... Şi pleacă, fără să aştepte... răspuns.

*

Trecând, spre casă, prin „Parcul Primăverii”, paşii îl poartă, fără voie, pe o *alee anume*, spre o *bancă anume*... Se opreşte în faţa ei. Pe chip are întipărită o expresie de durere:

— Ce trist adevăr: *nenorocirile nu vor să rămână fără pereche*! exclamă Alexandru şi porneşte mai departe cu povara lor pe umeri...

*

Ajungând în camera lui, Alexandru se aşază la masa de lucru, copleşit de gânduri şi mai ales de tulburarea în care se afla înaintea unei decizii ce trebuia neapărat luată. Casetofonul – orizont de mister, născător de lumini şi dureri – aşteaptă parcă să fie deschis. O clapetă apăsată – şi

spațiul concret al camerei şi-a pierdut materialitatea. Totul nu este decât vrajă: „*Te iubesc, cum iubesc dimineţile/ Ce-mi murmură în suflet,/Pure şi adevărate/ Ca fiecare cântec închis în trupul meu... / Te aştept ca pe o ploaie de primăvară/ Cu buzele-nsetate şi mâinile întinse în adorare,/Strivind între degete nedumeririle şi îndoielile*”...

Versurile, şoptite de vocea caldă a Ioanei, îi împăienjenesc ochii de lacrimi. Alexandru închide brusc şi parcă vraja s-a destrămat.

Privirea îi alunecă acum pe fotografiile din bibliotecă. „Nea Tăticu’” parcă îi face semn cu mâna. Şi-aduce aminte de scrisoarea pe care i-a dat-o Socrate. O scoate din buzunarul hainei şi-abia acum o citeşte... Rămâne câteva clipe pe gânduri, apoi, decis, începe să îngrămădească, într-un geamantan, obiecte de îmbrăcăminte. Când socoteşte că şi-a adunat tot ce-o să-i trebuiască, se aşază la birou, caută o foaie albă şi scrie:

Totul este OK! Nu vă faceţi probleme! O să vă trimit ilustrate color!

EU!

P.S. Să nu fiţi supăraţi pe mine! Jur că sunt băiat bun!

Ia apoi geamantanul şi iese pe uşă.

28

Încă de pe culoar, Ioana aude sunând telefonul. Deschide în grabă şi se repede să ridice receptorul. Ceva, ca o înjunghiere, îi sfâşiase fiinţa în toată după-amiaza aceea.

— Alo! Tu eşti, Ioana? Liana la telefon. Ce-i cu tine, dragă, în ultima săptămână de şcoală ţi-ai găsit să chiuleşti? Te-am căutat de nu ştiu câte ori. Pe unde umbli?

— Ştii – se bâlbâie Ioana am fost răcită, o gripă... Policlinică, doctorii... Mâine vin!

— N-ai aflat nimic?

— Nu! Ce să aflu?

— Povestea cu Alexandru şi Andrei! Bătaie, scandal, spital!...

În ochii Ioanei năvălesc îngrijorare, spaimă, lacrimi...

29

Cam în acelaşi timp, doctorița Bârsan, cu scrisoarea lui Alexandru în mână, îi impută soţului ei:

— Numai tu eşti de vină, pentru toate ți-ai găsit timp, numai pentru copilul tău, nu!

— Şi ce-ai fi vrut să fac? răspunde inginerul, scoțându-şi, în acest timp, lucrurile din geamantan. De-abia venise de pe şantier.

— Să-ți găseşti timp şi pentru el! Să stai mai mult de vorbă! Te-ai interesat, de pildă, cine-i aia după care-i sfârâie călcâiele? Totul să cadă numai în seama mea?

Tatăl lui Alexandru se apropie şi încearcă s-o liniştească:

— Draga mea, trebuie să avem încredere în băiatul nostru!

— Cum adică? izbucneşte mama cu violență. Se bate ca un huligan, pierde bacalaureatul, facultatea – fiindcă *Medicina* s-a dus, bineînțeles (poate asta ați şi vrut voi), iar acum, poftim: fuge de-acasă ca ultimul vagabond şi tu vrei să fiu calmă?!

Îşi duce mâinile la față şi izbucneşte în plâns. Apoi, liniştindu-se puțin, adaugă:

— Te rog... fa ceva! Trebuie să-l găsim!

Auzind soneria de la intrare, mama lui Alexandru aleargă la uşă şi deschide. Inginerul o urmează...

— Bună seara! spune Ioana, care se afla în fața uşii. Vă rog să mă scuzați că îndrăznesc... Cuvintele abia se aud, emoția i le sugrumă.

— Cine eşti dumneata? o întreabă doctorița, cu o vagă bănuială.

— O colegă a lui Alexandru..., Ioana Popa.

— Aha! Vasăzică tu eşti Ioana Popa! spune, aproape înfuriată, mama băiatului.

Fata este ca paralizată. Se gândeşte ce prostie a făcut venind tocmai aici să întrebe de Alexandru. Dar din altă parte şi acum, sâmbătă seara, nu putea afla nimic. Ceea ce-i spusese Liana o înnebunise: „bătaie, scandal, spital”! Voia să afle, voia să-l vadă pe Alexandru, să se convingă că este întreg...

— Fetițo – se repede în ea doctorița –, te rog să pleci imediat! Ne-ai făcut atâta rău!

— Eu? întreabă, nedumerită, Ioana.

— Da, tu! Din cauza ta s-au întâmplat toate!

— Bine, dar... Alexandru...

— Pentru tine Alexandru nu mai există. Să-ți intre bine în cap. Gata, s-a terminat!

— Domnişoară – intervine tatăl, cu o voce gravă, mâhnită –, Alexandru a plecat de-acasă. Nu ştim unde este. Dumneata ai vreo bănuială? Ştii unde ar putea fi?

— Nu! răspunde Ioana, copleşită de veste şi ochii i se umplu de lacrimi. Vă rog să mă scuzați!

Mama băiatului, depăşită, desigur, din cauza supărării, închide ostentativ uşa.

Fata rămâne nemişcată, privind spre un orizont care... nu mai există. Aşa, dintr-o dată, s-a închis! A dispărut!

Se întoarce şi pleacă... Pe stradă, paşii ei se orânduiesc nesiguri. Şi, totuşi, ca un magnet, sunt atraşi spre aceeaşi alee, din acelaşi parc, unde există o bancă...

Ioana se opreşte în faţa acesteia, rămâne o clipă în cumpănă, apoi se aşază mai într-o parte, ca şi cum alături de ea s-ar afla Alexandru. Mâna ei, oarbă, o caută... pe-a lui... centimetru cu centimetru...

*

... Dar mâna lui Alexandru nu poate să ajungă până acolo... Deocamdată, ea se întinde şi înscrie pe discul unui telefon un număr pe care, de mai mult timp, degetele îl învăţaseră pe dinafară. *Impulsurile* lor ajung până într-un apartament unde chemarea rămâne, şi de data aceasta, fără răspuns...

Alexandru agaţă receptorul în aparat, îşi ia geamantanul şi se îndepărtează pe unul dintre peroanele Gării de Nord.

Un tren se pune în mişcare... Acul automat al macazului, ca un destin, îi deschide linia... Drumul e liber... Un tânăr

porneşte pe acest drum. E noapte, nu se vede nimic. Capătul drumului, pe care ochii tânărului îl ațintesc cu toate luminile lor, nu poate fi desluşit...

Partea a doua

1

Cu geamantanul în mână, Alexandru coboară din tren într-o gară veche, modestă. Rămâne pe peron, în timp ce trenul o porneşte mai departe, şuierând.

Din spatele gării, începe şoseaua. Un camion, o basculantă de fapt, tocmai se pregăteşte să demareze. Alexandru îi face semn şoferului, apoi se urcă, alături de acesta, în cabină.

Panorama şantierului îl impresionează... „Ia te uită, ce-au mai muncit de astă-vară până acum!...” Venise cu şoferul până aici. Lucra chiar pe acest şantier...

Alexandru înaintează printr-o lume de maşini, agregate şi oameni. Se opreşte în faţa unui excavator uriaş, încercând să desluşească ceva la articulaţiile cupei care muşcă,

neiertătoare, pământul. Tânărul care manevrează „uriaşul” îi face un semn prietenesc, de salut, ca şi când l-ar cunoaşte. Băiatul cu geamantanul îi răspunde, zâmbind. Ajuns în dreptul unei betoniere, se adresează unui muncitor:

— Nu vă supărați, îl caut pe domnul Cristea.

— Cristea? repetă acesta, nedumerit.

— ”Nea Tăticu’ ”..., completează Alexandru.

— Păi spune aşa, dom’le! Uite-l colo, în fața biroului.

— Marine, băiatule, ia pofteşte tu până la „tăticu’”! spune un bărbat de vreo cincizeci de ani, nu prea înalt, bine legat, cu un chip energic, ars de soare... Vino, vino puțin, să-ți dau eu un „premiu” pentru *îndemânare*!

Tânărul, care condusese, până acum câteva secunde, un tractor cu o remorcă după el, încărcată cu diverse materiale, alergând ca la curse, făcând „slalom” printre maşini şi agregate şi care oprise la semnul lui „Nea Tăticu’”, se codea să coboare din cabină.

— Lasă că ştiu eu „premiul”: mi s-au lungit urechile cu o jumătate de metru – îi răspunde el maistrului.

— Păi, dacă-l ştii, măi Marine, atunci de ce nu-ți bagi, măi, mințile-n cap?

— Hai, bre, ce te-nfurii şi dumneata pentru atâta lucru?!

— Ascultă, flăcăule, îi spune foarte serios maistrul, bagă de seamă că, dacă o singură dată te mai prind, te-am ras! întorcându-i spatele, intră apoi în baraca-birou.

Alexandru, care, de la câțiva metri distanță, asistase la scenă, se apropie şi bate în uşă. Intră.

— Bună ziua! rosteşte el, oarecum jenat.

— Ia te uită, cunoştințe vechi! spune „Nea Tăticu'", ridicând ochii de pe actele pe care le răsfoia. Ce vânt te-aduce? Te pomeneşti că ți s-o fi făcut dor de noi?

— Da..., răspunde Alexandru, încurcat... Am primit şi scrisoarea. Vă mulțumesc că v-ați gândit...

— Ia priveşte colo! îl îndeamnă maistrul, arătându-i un raft cu diferite piese de schimb. Ce vezi? îți place ce-au făcut băieții pornind de la ideea ta?

— E chiar bună?

— "Zeiss"!... Şi, totuşi, ce vânt te-aduce pe-aici? revine maistrul.

— Aş dori... aşa... să mai lucrez şi eu aici, la dumneavoastră.

— Dar liceul l-ai terminat?

— Da, răspunde Alexandru în doi peri.

— Şi bacalaureatul? Că o nepoată de-a mea acu-l dă!

— Eu... o să-l dau în august!

Dându-şi seama că băiatul ezită să-i spună adevărul, „Nea Tătucu'" nu insistă.

— Dar, „Platon" sau „Aristotel" ăla al vostru, profesorul..., ce mai face? întreabă el, schimbând vorba.

— Socrate! spune Alexandru uşurat...

— Aşa-i, Socrate! Anul ăsta tot pe el l-aţi avut diriginte?

— Tot!

— Ia să văd eu acum ce pui de filozofi a scos el! zice „Nea Tătucu'", invitându-l pe Alexandru într-o magazie, spre a-şi alege o salopetă, ca şi alte haine de lucru.

Apoi, ajungând cu el (după ce-şi lăsase bagajele într-o baracă-dormitor) lângă un grup de muncitori, îl dădu în primire unui şef de echipă:

— Ionescule, i se adresă „Nea Tătucu'", ia-l lângă tine şi bagă de seamă: răspunzi cu capul de el! Iar tu, dacă într-o lună nu-mi vii cu încă o inovaţie, ai încurcat-o cu tătucu'! Ne-am înţeles?!

Alexandru zâmbi. Îi plăcea acest om. Se legase sufleteşte de el încă din vara trecută. Iar acum îl socotea, pur şi simplu – limanul salvării. În cenuşiul învolburat ce-i învăluia, pe neaşteptate, fiinţa şi orizontul, el îi apăruse zarea de lumină.

Întorcându-se la birou, „Nea Tăticu”' se gândi să lămurească, totuşi, ce este cu acest băiat. Îşi consultă agenda telefonică, aducându-şi aminte că notase acolo, astă-vară, numărul lui Socrate.

A avut de două ori noroc: a găsit şi numărul, l-a găsit şi pe filozof acasă...

— Mă bucur că vă aud! spuse Socrate. Cum să nu-mi aduc aminte de dumneavoastră?!... Am primit, de curând, şi scrisoarea pe care ne-aţi trimis-o... despre elevul nostru...

— Păi, tocmai despre el voiam să vorbim, preciză „Nea Tăticu’”. Ştiţi, azi a sosit aici... Cică...

*

Alexandru intră în dormitor şi se îndreaptă spre patul lui. Îşi scoate încălţările şi se întinde cu mâinile sub cap, cu privirea în tavan. După câteva clipe, adoarme. Un muncitor mai în vârstă se apropie de el şi-l trage de picioare:

— Alo, băieţică! îi spune cu glas ocrotitor. Păi, ce facem, ne culcăm îmbrăcaţi?

Proaspătul „constructor” se trezeşte speriat şi începe să râdă...

2

A mai trecut o vreme. Inginerul Bârsan s-a întors de pe şantier. Înainte de-a intra în casă, cercetează, din obişnuinţă, cutia poştală. Scoate de-acolo o vedere. Doctoriţa îi iese înainte.

— De la fiu-tău! încă una – îi spune el. Pune-o la colecţie! Se ţine băiatul de cuvânt: „Am să vă trimit ilustrate color!”...

— Să ştii că eu tot mă duc după el! zice doctoriţa, îndurerată. Dacă pe tine nu te interesează ce face, te priveşte!

— Da’ nu ştim ce face, dragă? Nu ne-a spus Socrate? Şi ăsta e om serios. Zice că la două-trei zile „îi dă raportul” maistrul acela, „Nea Tăticu’”, care are grijă de el. Chiar i-a spus să ne comunice că totul va fi în regulă, să fim liniştiţi! Ai uitat?

— N-am uitat, da’ uite că eu nu sunt... Mihai, nu înţelegi că mi-e dor de el? încearcă ea să-l înduplece.

— Parcă mie nu mi-o fi? Lasă-l, lasă-l să se dea cu capul... de stele, ca să vadă mai bine pe unde calcă!

3

Este timpul rezultatelor la examenul pentru intrarea în facultăți...

înghesuială mare – şi la Drept! în fața listelor, afişate pe geamuri, se ițesc fel de fel: candidați, părinți, rude, prieteni. Larmă, lacrimi, efuziuni de bucurie.

în mulțimea care se zbate să ajungă în fața avizierului, o fată sare în sus de fericire. E Mihaela Angelescu.

— Am reuşit, am reuşit! strigă ea, alergând spre Socrate, care-o aştepta în stradă, lângă maşină. Unchiule, am reuşit: 9,25! Aveți un magistrat în *familie*! mai adaugă, încântată, în timp ce îl îmbrățişează.

— Hai mai repede, să le spunem şi alor tăi! o îndeamnă *filozoful* – şi el foarte bucuros.

*

— Unchiule, de Alexandru Bârsan mai ştii ceva? îl întreabă fata, la un moment dat, pe drum.

— Alexandru Bârsan? De unde până unde?!

— Ce te miri aşa? îl cunosc! Mama e colegă cu mama lui, la spital. Am fost şi la el acasă! Cu ai mei, bineînțeles! într-o vizită.

— Bine că ai precizat, că, cine ştie?!...

— E un tip grozav!

— Aşaaa! O fi, dacă zici tu!

— Dar acum unde-o fi?

— Pe şantier!

— Şantier?! Care şantier? întreabă Mihaela, nerăbdătoare, întinzând mâna spre volan, ca şi când ar dori să oprească maşina.

— Uşurel, uşurel, că, dacă intrăm într-un stâlp, nu mai afli nimic. Şi, Doamne fereşte, ce se face *bietul* Bârsan fără tine?!...

4

Noaptea învăluie cu umbrele ei aleile Facultății de Medicină. Toată ziua fusese omor, nu altceva, în fața listelor cu „rezultatele”. Acum totul s-a liniştit. Au plecat cu toții... Doar o singură ființă – o fată: subțire, frumoasă şi tristă priveşte neclintit listele cu nume şi cifre din spatele unei vitrine. E Ioana, Ioana Popa!

Portarul, un bătrânel cu sufletul tăbăcit de-acuma în apele atâtor dureri şi-ale atâtor bucurii pe care, în ani de zile, ie-a trăit şi el o dată cu tinerii care vin aici „să se facă doctori”, e adânc impresionat de *durerea* fetei...

— Măi neică, măi fata tatii – îndrăzneşte bătrânelul –, nu te zdrobi atâta, măi fetiţo! Mai e şi la anu' un examen, taică! Bun e Dumnezeu, ai să reuşeşti atunci, ai să vezi, ai să reuşeşti! Acum, linişteşte-te, taică, şi du-te acasă! Hai, du-te!...

Ioana s-a lăsat mângâiată şi ocrotită de bătrân, privind la el cu drag, ca la un bunic, pe care nu-l avusese niciodată...

*

Când a intrat în sufragerie, l-a găsit pe fratele ei dormind pe canapea. Ecranul alb al televizorului tremura pustiu, căci programul se încheiase de mult.

Ioana îngenunchează lângă canapea şi, sărutându-şi frăţiorul, îi spune încet, ca să nu-l sperie, cu o bucurie adâncă:

— Gabriel, Gabriel, am reuşit! Sunt studentă! Am reuşit, Gabriel! Auzi, sunt studentă!

Băieţelul se trezeşte pe jumătate, mormăie ceva şi adoarme din nou. Ioana se chinuie cu el, ducându-l mai mult în braţe, până în pat. Îl înveleşte şi-l lasă să doarmă.

Întorcându-se în sufragerie, caută în poşetă o carte de vizită şi, privind la ea, formează un număr de telefon.

De la capătul firului, răspunde un bărbat:

— Domnul procuror Vârlan? întreabă fata.

— Da!

— Vă rog mult să mă iertați că sun atât de târziu. Dar aş fi vrut să...

— Cine e la telefon?

— Scuzați-mă! Am crezut că m-am prezentat. Sunt atât de emoționată... Ioana Popa mă numesc...

— A, dumneata eşti, domnişoară?

— Iertați-mă!

— Nu-i nimic, mă bucur că te-aud. Ce s-a întâmplat?

— Domnule procuror, ați putea să-mi faceți un serviciu?

— Desigur, domnişoară, spune!

— V-aş ruga să-l anunțați pe tata... să-i spuneți că am reuşit la facultate, la Medicină! A treia am intrat!

— Dar ăsta e un lucru extraordinar, domnişoară Ioana!

Te felicit din inimă! Tatăl dumitale se va bucura foarte mult. Chiar mâine dimineață am să-i comunic. De altfel, cred că în curând... O să fie bine, domnişoară... Sper!...

— Vă mulțumesc! Şi, încă o dată, vă rog să mă iertați pentru deranj...

*

Dar, închizând telefonul, simți cum bucuria i se transformă în suferință. În minte îi apăru chipul lui Alexandru... Ființa lui era încă vie în sufletul ei.

„Doamne, Doamne, cum nu ne laşi tu bucuriile întregi! Oare unde-o fi el acum? Ce-o fi făcând? Prin ce suferință cumplită trebuie să fi trecut! Poate că avea dreptate mama lui: eu sunt de vină!... Trebuia să-i spun! A crezut cine ştie ce despre mine! Asta l-a înnebunit şi poate că de-aceea... Iartă-mă, Alexandre, iartă-mă! Şi, dacă mai poți, bucură-te o clipă, împreună cu mine, aflând că sunt studentă!”...

Lacrimile îi picurau direct pe hârtia rămasă albă, în timp ce sufletul îi murmura mai departe: „Dragă Alexandre, dragă Alexandre, dragul meu drag... „

5

— Domnu’ Ionescu, domnu’ Ionescu – strigă un băiat –, Alexandru Bârsan – la *şefu’*!

— Ai auzit, țâcă? Hai, fuga marş! spune cel care, din porunca lui „Nea Tăticu’”, ținea un ochi deschis aproape tot timpul asupra „bucureşteanului”, cum îl numise el.

*

Când a intrat în biroul maistrului, Alexandru a dat cu ochii de... Mihaela. Nu-i vine să creadă.

Fata se repede la el, îl îmbrățișează şi-l sărută.

Alexandru e emoționat şi fâstâcit.

— Liber! îi spune „Nea Tăticu'". Ai liber până diseară şi, dacă mă gândesc bine, cred că nici mâine dimineață nu am nevoie de tine. Aşa că... Dar vezi, nu uita povestea cu „buldozerul". Cu fetele trebuie să fim *eleganți*... Hai, executarea!

— Ce om cumsecade! spune Mihaela când au ieşit afară.

— Da, e un om bun. Şi un meseriaş clasa întâi. De la el înveți cât din trei facultăți!

— Ei, nici aşa să n-o luăm! îi potoli fata entuziasmul... Ascultă, Alexandre, spuse ea, după câțiva paşi făcuți împreună, să nu-ți închipui că mor după tine. Dacă am venit aici e numai că voiam să te văd aşa, în ipostaza asta de om al muncii, în salopetă!... Hai, nu te bucuri?!

Alexandru tace. Se opreşte.

— Sper că îți doreai o plimbare cu mine!

— Şi dacă nu am chef?

Mihaela se apropie de el şi-i apasă vârful nasului cu arătătorul:

— Vii sau te iau? spune ea...

*

Părăsind şantierul, cei doi se opresc în marginea unei liziere de pădure. În jur e iarbă semănată cu flori. Un stejar falnic, din imediata apropiere, ocroteşte, cu umbra lui, covorul multicolor, care zvâcneşte frumos de sevele vieții. O boare de vânt înfioară frunzele copacilor.

Mihaela se lipeşte, tandră, de Alexandru. Îi caută ochii...

— Alexandre, n-are rost să te frământi atâta, îi spune ea. E drept, nu e tocmai roz ce ți s-a întâmplat, dar nici s-o iei aşa în tragic...

— Mihaela, te rog, o opreşte băiatul, n-am chef să discutăm despre aşa ceva!

— Să ştii că nici eu! răspunde fata, zâmbind. Nu pentru asta am venit până aici...

Apoi, aşezându-se lângă tulpina stejarului, îi declară:

— Ce-ai zice dacă ți-aş spune că mi-a fost dor de tine? Şi, privindu-l atent, de parcă atunci i-ar fi descoperit fiecare parte a chipului, începe să-i mângâie părul şi-apoi să-i sărute ochii, obrajii, buzele...

— Mi-a fost dor de tine, Alexandre! îi repetă, printre sărutări. Spune-mi că mă iubeşti şi tu, spune-mi că mă iubeşti măcar puțin, spune-mi!... se auzea glasul cald şi rugător al fetei...

Luat prin surprindere, la început, Alexandru s-a încordat, rămânând rigid. Treptat însă, ființa ispititoare a fetei l-a învăluit, copleşindu-i orice fel de rezervă. Cuprinzând-o cu brațele lui puternice, a strâns-o lângă trupul lui şi-a supus-o – minune vie ce i se dăruia într-o fericire îndurerată, stropită cu lacrimi...

Vraja este însă sfărâmată sub şenilele unui buldozer, care trece la o distanță de nici două sute de metri de ei.

Alexandru se retrage delicat din îmbrățişare, exclamând:

— Iartă-mă, Mihaela! Te rog să mă ierți!

— N-aş fi vrut să-ți ceri iertare! Măcar atât! se aude şoapta tristă a fetei. N-ai înțeles cât de mult țin la tine? Când am aflat că te ascunzi aici, n-am ştiut cum să vin mai repede...

Alexandru pare absent. Privindu-l, Mihaela înțelege izvorul adevăratei lui rezerve. Se hotărăşte să înfigă bisturiul până în albul durerii:

— Alexandre – îl întreabă încet, cu voce tremurândă –, fii sincer, nu-i aşa că acum te gândeşti la ea?

— Eşti o fată bună, Mihaela – răspunde băiatul, ocolind adevărul –, zău că eşti o fată bună!

— Dar asta nu-i de ajuns, aşa-i?

Alexandru se ridică, rupe o floare de câmp şi i-o prinde în păr. Fata ia floarea, o sărută şi începe să se joace cu ea.

Păşesc din nou pe covorul moale şi verde, pictat cu zecile de culori ale florilor. Tăcerea şi o oarecare înstrăinare i-au prins iarăşi de mână.

— Ştii că tatălui Ioanei i s-a întâmplat un necaz? îl informează Mihaela, într-o clipă în care speranțele ei se risipiseră ca petalele scuturate de vânt... Ceva în legătură cu UD accident... O poveste încurcată... Mi-a spus Socrate că ea a avut un adevărat şoc, când a aflat că l-au arestat...

„Deci asta era! îşi spune Alexandru, tresărind. Iar eu, ca un dobitoc... „

Se opreşte. Stă o clipă fără să scoată o vorbă. Apoi spune decis:

— Mihaela, trebuie să plec urgent la Bucureşti...

— Te duci la *ea*!

— Trebuie s-o caut!

6

— Cât vrei? îl întreabă „Nea Tăticu'", ridicându-şi ochelarii pe frunte.

— Trei zile!

— De bani ai nevoie?

— Nu, că am luat avansul!

— Asta-i bine. Dar cu bacalaureatul?

— Nici o problemă, mai sunt două săptămâni!

— Atunci, du-te! Mergi sănătos! Şi ai grijă! Vezi că e Nelu afară, cu o maşină care trece pe lângă gară. Să te ia şi pe tine! Şi, dacă-l vezi, transmite-i salutări lui Socrate!

7

„Parcă e un blestem! îşi spune Alexandru. Soneria asta dă precis într-un pustiu!"

In clipa aceea, din uşa apartamentului vecin, apare tuşa Maria.

— Nu sunt acasă! îl informează ea. Da' mata cine eşti, maică?

— Un coleg al Ioanei..., Alexandru!

— A, mata eşti Alexandru! zice bătrânica, bucuroasă. Bată-te să te bată, că ce băiat falnic eşti!... Mi-a lăsat vorbă pentru matale! E la mare, cu băiatu', cu ăla micu'. I-a chemat mătuşa lor, la Constanța!... Uite adresa, a scris-o aici! mai adaugă tuşa Măria, aducându-i un bilețel, de pe care ea silabiseşte, după ce şi-a trecut ochelarii pe după urechi: *Strada Zorelelor, nr. 9, Constanța*.

8

Valurile înspumate ale mării se sparg, obosite, la țărm. Locul ales de Ioana era retras şi aproape pustiu. Este după-amiază, spre seară chiar.

Gabriel adună scoici frumos colorate şi-i face Ioanei un „şirag". Îl orânduieşte, mai întâi, pe nisip. Un val lacom se întinde şi, sărutând şiragul, îl fură cu sine.

Fata zâmbeşte cu tristețe...

9

... Alexandru îi caută ochii... Aleargă spre ei, strecurându-se prin mulțimea de oameni din Gara de Nord. Se urcă în

ultimul vagon al trenului accelerat Bucureşti-Constanța, care, deja, se află în mişcare...

Coborând fereastra compartimentului, întinde mâna şi... o primeşte într-a sa pe cea a Ioanei... Ce fior plăcut! De când n-a mai avut parte de aşa ceva. Fac câțiva paşi împreună. Intră în mare şi se avântă în valurile înspumate.

Stând de vorbă cu ele, le învață să declare: „*Te iubesc/ Cum iubesc florile/ Ce-şi înalță culorile/ Spre ochii unui albastru/ Imens şi greu de strălucire*!" ... Impresionată, Ioana răspunde: „*Te aştept ca pe o ploaie de primăvară/ Cu buzele-nsetate şi mâinile întinse în adorare,/ Strivind între degete nedumeririle şi îndoielile.*"

Ioana şi Alexandru ies acum din apă şi încep să alerge pe plaja goală, ținându-se de mână. Sunt doar ei singuri, cu marea. Pe nisipul umed, spălat de valurile ce înaintează şi «e retrag ritmic, urmele gemene ale paşilor lor rămân înscrise câteva clipe pe obrazul fragil al țărmului, pentru ca apoi să dispară înghițite de răsuflarea mării'.

„Alexandre, Alexandre, şopteşte, la un moment dat, Ioana, oprindu-se şi privind înapoi, nu rămâne nimic după noi, dragule, nimic! Până şi paşii ni se şterg. Priveşte, i-a înghițit marea cea lacomă!"

„Nu-i adevărat! răspunde băiatul, noi avem rădăcini, Ioana, rădăcini adânci, ai uitat?..."

Dar ecoul glasului este luat de vântul care mângâie fața lui Alexandru în curgerea grăbită a trenului, ce se

rostogoleşte în iureş nebun pe sub arcadele podului de la Cernavodă.

10

În acest timp, Ioana priveşte spre orizontul nemărginit al mării.

Lângă ea, Gabriel sparge între dinți semințe de floarea-soarelui, scuipând dezinvolt cojile pe nisipul plajei bătute de valuri.

— Gabriel, îl ceartă Ioana, nu-i frumos!

Atunci băiatul se hotărăşte să îngroape semințele.

— Ioana, o să crească din ele floarea-soarelui? se interesează el.

— Nu!

— De ce?

— Ca să creşti, îți trebuie pământ bun, băiatule, altfel nu prinzi *rădăcini* şi te poate smulge aşa... orice val!

Chipul ei, ca şi sufletul, se întristează din nou...

Soarele se apropie tot mai mult de asfințit. Razele lui, care mângâie a despărțire fiecare val ce-ajunge până la țărm, fac să strălucească şi mai viu ochii de sidef, orânduiți aici, la

hotarul dintre lumi, ca o gardă ce păzeşte misterele amintirilor de fiecare zi.

Amintirile mele sunt toate... dincolo de acest orizont, se gândeşte fata. *Zilele* mele şi-au oprit numărătoarea mai de mult, atunci, în faţa unei uşi: «Pentru tine, Alexandru nu mai există!» De-atunci zidesc piramidă de cifre mai ales *nopţile* mele!”

— Ioana, mergem? se interesează băieţelul, care începuse să-şi strângă bagajele.

— Mergem, Gabriel.

— Ioanaaa!...

— Mergem, mergem, ţi-am răspuns doar. Nu mai striga!

— Dar nu strig eu...

— Ioanaaa!...

Cu faţa luminată de o mare bucurie, fata se întoarce spre locul de unde vine strigătul, pornit din adâncurile mării, ca şi din înaltul cerului.

— Alexandre! şopteşte ea, văzându-şi iubitul în depărtare. Alexandre! repetă fiinţa ei care prinde aripi ce poartă-n fâlfâirea lor dorurile atâtor chemări: „*Te aştept ca pe o ploaie de primăvară/ Cu buzele însetate şi cu mâinile întinse în adorare*!”

... Fata avea buze fierbinţi, şi ochii verzi, şi părul de aramă moale...

—— Sfârşit ——